

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК №1 (19)

журнал УКРАЇНЕЦЬ

грудень 2017

*Живуть і працюють у нашій країні
унікальні люди, люди, на яких, незважаючи
на всі складнощі нинішнього стану економіки,
війну на сході країни, інші негаразди,
тримається земля українська...*

**ЧИТАЙ
УКРАЇНСЬКЕ**

*Хмельничанин за місцем народження,
Андрій Белов сьогодні
один із найвідоміших скрипалів
у світовому полікультурному просторі*

Журнал «Українець» № 1 (19)

Всеукраїнський щомісячник

грудень 2017 р.

Засновник:

Мельник П. К.

Видається з 27.12.2004 р.

Видавець:

ФОП Гордукова Ірина Євгеніївна
м. Кам'янець-Подільський

Головний редактор:

Петро Мельник

Заступник головного редактора:

Болеслав Говорецький

Редактор:

Оксана Ющишина

Дизайнер:

Ірина Волкова

Фотокореспондент:

Олександр Нікітін

Юридична підтримка:

«Центр надання правових інформаційних та правових консультацій»

Інтернет-партнер журналу:

www.yatran.com.ua

Редакційна рада:

Василь Осадчий	Людмила Черевченко
Василь Куцюк	Марія Мельник
Валерій Брицький	Микола Скиба
Володимир Машталер	Микола Мозолюк
Володимир Байдич	Микола Косюк
Володимир Бацуца	Михайло Войнаренко
Віктор Нижник	Михайло Торчинський
Віталій Міхалевський	Олеся Мельник
Віталій Карачун	Олена Айвазян
Галина Півторак	Олександр Бохонько
Євгенія Богдан-Белова	Олександр Нікітін
Ігор Журба	Ольга Гончар
Іван Драч	Петро Собко

Адреса редакції

вул. Інститутська, 12/1, кв. 331,
м. Хмельницький 29016
Тел.: +38-068-771-96-02
E-mail: ukrainec-km@ukr.net

Свідоцтво про державну реєстрацію:

серія КБ № 8686 від 23.04. 2004р.

Віддруковано:

ФОП Гордукова Ірина Євгеніївна
вул. Привокзальна, 20
м. Кам'янець-Подільський,
Тел.+38-097-638-41-43

Дорогі українці,

шановні читачі журналу!

Зізнаємось, що всі роки, які видання не виходило, ми мріяли про його відновлення, але можливостей для цього не було. Та врешті така нагода назріла. Журнал знову виходить у світ, а ми з радістю презентуємо його перший номер, який, надіємось, прийдеться вам до серця і душі.

За роки життя українців «По-новому» їх побут мало у чому змінився. Так, збільшилась заробітна плата, пенсії, але піднялись ціни на продукти харчування, медикаменти, оплату комунальних послуг... Численні реформи, які дають дуже мало результатів, після боротьби з корупцією створюється враження її великої ілюзії, бо, спіймани на гарячому у викраденні бюджетних коштів чи отриманні хабарів, колишні посадовці, як і раніше, ведуть вдома чи за кордоном безбідний спосіб життя і байдуже їм до злиденного існування громадян у рідній країні. Благі наміри, окрім роздратування, на жаль, не визивають інших емоцій, бо підняли грошове забезпечення собі депутати Верховної Ради майже вдвічі, як отримуватимуть за свою працю не 12 – 15 тисяч гривень, як це було досі, а, з урахуванням надбавок та премій, 25 – 30...

Втім, малювати країну, в якій живемо, тільки негативними фарбами, на нашу думку, справа негідна і невдячна, багато є і позитивних зрушень, не без цього. Сприяти її треба такою як є, намагатися робити кращою і вірити, що врешті решт вона стане процвітаючою, європейською державою. Працювати над цим кожному із нас доведеться ще незміряно довго. Ось тому, щоб хоч на крок зменшити цей омріяний час, і виходить наш журнал, який, як і раніше, зберігатиме свою громадсько-патріотичну направленість і, на прикладах героїв наших публікацій, пропагуватиме повагу та любов до своєї батьківщини. Переконаватиме у тому, щоб кожен на своєму місці брав участь у творенні держави, у необхідності робити її кращою, успішнішою, заможнішою.

«Не питай, що держава зробила для тебе, дай відповідь на те, що ти можеш зробити для своєї країни». Сказано на інавгурації слова президента США Джона Кеннеді стали крилатими для багатьох поколінь американців. Чи ж не тому нині Америка наддержавна, що змінила свідомість її громадян у ставленні до своєї країни, і чи не варто нам, українцям, не отримувати численні фінансові вливання в нашу економіку, а перейняти спосіб мислення американців і самим змінити свідомість у наших відносинах з нашою державою?..

Шановні читачі!

Журнал видається за рахунок пожертв як окремих громадян, так і бізнесових структур, громадських об'єднань. Не веде господарської діяльності і не є прибутковою організацією. Розповсюджується серед обласних, міських, районних адміністрацій, бібліотек міст і сіл України, вищих навчальних закладів та приватних осіб-донорів безкоштовно. Але, у зв'язку з неймовірно високими цінами на друк, виходитиме не щомісяця, як це було раніше, а щоквартально. Сподіваємось, що незабаром ми знову випускатимемо його щомісяця

**З Новим роком Вас та Різдом Христовим!
Здоров'я і успіхів!**

**Головний редактор
Петро Мельник**

Матеріали, що опубліковані в журналі, є власністю редакції.
Передрук текстів і знімків можливий лише за письмової згоди редакції.
Точка зору редакції не завжди збігається з думкою автора.

Події у світі

Новий прем'єр Польщі хоче поглибити відносини з Україною

Польща хоче повернутися до справжнього стратегічного партнерства зі східними партнерами, зокрема Україною, Литвою і Грузією, та надати їм нову якість.

Про це заявив новопризначений голова Ради міністрів Польщі Матеуш Мора-вєцький, повідомляє "Укрінформ".

Він зазначив, що основою безпеки Польщі є НАТО, а США залишаються головним союзником Польщі.

Як відомо, 7 грудня прем'єр-міністр Польщі Беата Шидло подала у відставку.

11 грудня президент Польщі Анджей Дуда призначив новий уряд на чолі з Матеушем Мора-вєцьким.

Трамп підписав оборонний бюджет з 350 мільярдами доларів для України

Підписаний Трампом закон передбачає асигнування на суму 700 мільярдів доларів на оборонні потреби США.

Як зазначили раніше у посольстві України в США, проект закону санкціонує надання нашій державі летальних озброєнь оборонного характеру та суттєво розширює параметри підтримки України з боку Сполучених Штатів у безпековій та оборонній сферах.

До документа включено положення, що дозволяють використання коштів оборонного бюджету США на потреби реабілітації у медичних установах Сполучених Штатів поранених українських військовослужбовців, навчання та підготовку українських медичних фахівців у цій сфері, а також для посилення спроможності повітряних та військово-морських сил нашої держави.

Крім цього, українські дипломати вказують на те, що вперше на законодавчому рівні пропонується надати Україні такі оборонні засоби: радіолокаційні засоби протиповітряної оборони та спостереження за надводною ситуацією; військово-морські протимініні засоби; кораблі прибережної дії та берегової охорони.

Тіллерсон: США не можуть прийняти вторгнення РФ в Україну, санкції не скасують

США не приймають військового вторгнення Росії в Україну і не знімуть санкції з Москви до повного відновлення територіальної цілісності України.

Про це заявив держсекретар США Рекс Тіллерсон на політичному форумі Атлантичної ради в Вашингтоні.

Президент США усвідомлює важливість робочих відносин США і Росії, але ми не можемо прийняти вторгнення Росії в Україну, і наш пріоритет - покласти край насильству на сході України. В інших областях ми шукаємо кооперацію в спільних контртерористичних інтересах", - сказав він.

"Ми повернемося до питання Криму. Я знаю, що президент Путін дав зрозуміти, що це обговорювати за столом переговорів не буде. В якийсь момент буде, але зараз ми хочемо зупинити насильство у східній Україні. Подивимось, чи зможемо ми це вирішити", - додав керівник Державного департаменту.

Тіллерсон повторив, що санкції накладені на Росію США і ЄС не будуть скасовані до відновлення територіальної цілісності України.

Вимоги ЄС

Євросоюз вимагає від України негайно активізувати протидію корупції, що є однією з головних вимог функціонування безвізового режиму Україна - ЄС.

Про це йдеться в щорічному звіті Єврокомісії, присвяченому новому механізму припинення безвізових режимів.

Вона попередила, що буде відслідковувати дотримання цих вимог країнами Західних Балкан та учасниками Східного партнерства (шість країн + ЄС, в тому числі і Україна).

Раніше в представництві ЄС з питань зовнішньої політики і безпеки нагадали Україні, що ЄС вважають надзвичайно важливими незалежність Національного антикорупційного бюро України та ефективність перевірок електронних декларацій чиновників (відповідає Національне агентство протидії корупції).

Крім того, відзначили, що законопроект про звільнення керівників антикорупційних відомств хоч і видалений з порядку денного в Раді, але залишається зареєстрованим.

В цілому ж критерії візової лібералізації продовжують виконуватися, додали в ЄК.

Нагадаємо, разом з безвізом для України Рада Європейського Союзу схвалила механізм припинення безвізового режиму з третіми країнами.

У Німеччині заявили про необхідність ближчого співробітництва з Україною

Голова Міністерства іноземних справ Німеччини Зігмар Габріель дав раду Брюсселю про те, як треба вибудовувати взаємини і співпрацювати з Україною, поки та не увійшла до складу Євросоюзу. На думку чиновника, ЄС повинен вибудовувати "ближче співробітництво" з Києвом, ніж є наразі.

За словами Габріеля, Брюссель міг би почати вибудовувати взаємовідносини з Україною, спираючись на нову модель, сформовану за підсумками виходу Великої Британії з Європейського Союзу.

"Якщо ми зможемо виробити розумну угоду з Великою Британією, що регулює її взаємини з Європою після Brexit, воно може стати моделлю, застосовною і для інших країн: України і Туреччини", - підкреслив міністр.

Габріель вважає, що найближчими роками ці дві країни не стануть членами Євросоюзу.

"У зв'язку з цим ми повинні подумати про альтернативні форми для ближчого співробітництва", - додав голова зовнішньополітичного відомства ФРН.

Як заявляв раніше президент Петро Порошенко, Україна стане членом ЄС і НАТО. Він нагадав, що українські дипломати виграли боротьбу з російською агентурою, що заважала проєвропейському курсу України.

Нагадаємо, 13 вересня в Європейському парламенті було підписано рішення про надання Україні додаткових торгових преференцій.

Як повідомлялося, експорт українських товарів і послуг на ринки Європейського Союзу за перше півріччя 2017 року зріс на 25%, заявив голова представництва ЄС в Україні Х'юг Мінгареллі.

У Франції розпочався експеримент з виплати грошей просто так

У Франції почався експеримент по виплаті безумовного базового доходу. Як повідомляє RFI, його проводить неурядова асоціація "Мій базовий дохід" (MRB), яка вибрала з майже 80 тисяч претендентів трьох щасливчиків, які будуть протягом року отримувати "просто так" 1000 євро на місяць.

Тема виплати безумовного базового доходу обговорюється в розвинених країнах світу ось вже багато років, а у Франції в нинішньому році стала однією з головних тем президентської передвиборної кампанії. Найзатятішим прихильником виплати ББД був кандидат від Соцпартії Бенуа Амон, якого підтримували французькі "зелені".

Суть ББД проста: кожен громадянин країни, незалежно від доходів, повинен щомісяця отримувати однакову суму, яка дозволить йому вижити. Це допоможе багатьом "уникнути пастки бідності".

У сучасному світі навіть наявність роботи не завжди рятує людину від долі бідного. В Європі близько 10% працюючих людей є бідняками. У Франції число працюючих людей, що живуть за межею бідності, тобто заробляють менше 1015 євро на місяць, перевищила 1 мільйон осіб, а загальне число бідних - 8,9 мільйона.

Ініціативу щодо проведення першого у Франції експерименту виявив Жюльєн Байу, офіційний представник партії "Європа-Екологія-Зелені", депутат регіональної ради Іль-де-Франс.

Ломаченко став переможцем року за версією BoxingScene

Василь Ломаченко обійшов Ентоні Джошуа і Теренса Кроуфорда. Український боксер, чемпіон світу за версією WBO у другій напівлегкій вазі Василь Ломаченко (10-1, 8 KO) став

головним переможцем у 2017 році за версією BoxingScene. Як стверджує редакція видання, українець поєднує в собі кращі характеристики таких боксерів, як Менні Паккьяо (59-7-2, 38 KO) і Флойд Мейвезер-молодший (50-0, 27 KO).

"Його здатність вдарити і не пропустити повторює традиції Мейвезера, хоча їх стилі абсолютно різні. Хоча у нього немає ударної сили Паккьяо, його здатність методично доставляти важкі удари, здається, поглинає душу його опонентів. Останні чотири суперника здавалися в своїх кутках", - наголошується в повідомленні.

Також головними переможцями були названі Ентоні Джошуа, Майкі Гарсія, Теренс Кроуфорд, а також тандем Флойда Мейвезера і Конора МакГрегора. У число тих, хто програв зараховані Роман Гонсалес, Сергій Ковалев, Геннадій Головкин і Сауль Альварес, Джеймс Дегейл і Діонтей Уайлдер, який знову залишився без великого бою.

Нагадаємо, авторитетний спеціалізований портал Boxing News 24 назвав українського боксера Василя Ломаченка (10-1, 8 KO) кращим бійцем року, що минає.

Події в Україні

5 грудня 2017 р Україна та Китай домовилися про реалізацію спільних проєктів на суму близько 7 мільярдів доларів.

Тихих домовленостей було досягнуто у ході зустрічі прем'єр-міністра України Володимира Гройсмана з віце-прем'єром Державної Ради Китаю Ма Каєм, повідомляє "Урядовий портал".

"Україна та Китай відзначають 25 років встановлення дипломатичних відносин і виходять на новий – стратегічний рівень взаємодії, який передбачає реалізацію спільних проєктів на загальну суму близько 7 млрд доларів", – йдеться у повідомленні.

У ході зустрічі Володимир Гройсман зазначив, що Китай був і залишається стратегічним партнером та стратегічним пріоритетом України і додав, що 2019 рік буде оголошено Роком Китаю в Україні.

Останнім часом у ЗМІ активно поширювалася інформація про те, що Литва тим чи іншим чином пов'язана з перевіркою нерозмитнених авто в Україні. Зокрема, стверджувалося, що литовська митниця ініціювала розслідування стосовно машин на "єврономерах", які ввозяться в Україну. Крім того, про спільну роботу в цьому напрямку з балтійськими колегами заявили і в Державній фіскальній службі України. Але, як з'ясувалося, насправді Литовська Республіка не починала якихось подібних дій. Про це йдеться в повідомленні на офіційному сайті відомства, яке було опубліковано ще 16 листопада (але ЗМІ звернули на нього увагу тільки зараз). "Митниця Литви, в світлі нещодавно поширеної в ЗМІ інформації, повідомляє, що не ініціювала ніякого розслідування стосовно транспортних засобів, які зареєстровані в Литві і використовуються в Україні", – йдеться в повідомленні.

Із 1 січня 2018 року в Україні знизиться мито на авто, які ввозяться з ЄС. Це передбачено Угодою про асоціацію. Експерти та нардепи називають це зниження символічним, адже на загальну вартість розмитнення та на кінцеву ціну на авто воно майже не вплине.

Згідно з угодою про зону вільної торгівлі України та ЄС, ставки повинні повністю "обнулитися" після закінчення 7-річного перехідного періоду. Виключенням є машини з об'ємом двигуна понад 1000 см³, але не більше 1500 см³ – на ці авто перехідний період встановлений на рівні 10 років.

Прибуток банківської системи за 10 місяців становив 2,15 мільярда гривень, тоді як за аналогічний період минулого року був зафіксований збиток у 12,5 мільярда гривень, інформує НБУ. За підсумками трьох кварталів серед 88 банків, які працювали на ринку на 1 жовтня 2017 року, збитки зафіксували 17 фінустанов, а прибутки відповідно 71 банк.

Ціна одного гектара землі сільськогосподарського призначення в Україні в разі скасування мораторію на її продаж може становити 50-60 тисяч гривень.

Про це повідомив перший заступник міністра аграрної політики і продовольства Максим Мартинюк в ефірі телеканалу ICTV.

"Тіньовий ринок землі буде існувати, поки буде діяти мораторій на її продаж. Якби ринок запустився, ціна одного га коливалася б від 50 до 60 тис. грн", – повідомив він.

За його словами, мораторій на продаж сільгоспземель буде діяти до тих пір, поки не буде проголосований закон про обіг земель сільгосппризначення.

"Та епопея, яку ми бачимо сьогодні з продовженням мораторію, – це ніщо інше, як голій піар для того, щоб сподобатися людям і сказати, що їх захистили", – додав прем'єр-

міністр Володимир Гройсман. Він уточнив, що виступає проти продажу землі агрохолдингам та іноземцям.

"Можливо допустити оборот землі між фермерами-українцями – фізичними особами в тих обсягах, які необхідні для створення сільськогосподарського підприємства", – зазначив прем'єр.

Мартинюк додав, що до земельного кадастру внесено 70% всіх ділянок, Держгеокадастр повністю забезпечує процес передачі ділянок в оренду.

Як повідомлялося, в Україні з 2002 року діє мораторій на купівлю-продаж земель сільськогосподарського призначення. Парламент кілька разів продовжував його дію, але земельна реформа є важливою умовою програми співпраці України і Міжнародного валютного фонду.

У Києві на НСК "Олімпійський" пройшла нещодавно презентація логотипів фіналів Ліги чемпіонів УЄФА та кубків, за які найкращі команди Європи змагатимуться в травні в Україні. Про це повідомляє офіційний сайт Федерації футболу України. Кубок та логотип фіналу найсильнішого клубного турніру презентували президент ФФУ Андрій Павелко, міський голова Києва Віталій Кличко, а також амбасадори обох вирішальних єврокубкових матчів – головний тренер національної збірної команди України Андрій Шевченко та футболістка жіночої національної збірної команди Ія Андрущак.

7 грудня, на сайті Кабміну були опубліковані основні показники бюджету-2018. Так, доходи бюджету в наступному році заплановані на рівні 913,6 млрд гривень. При цьому 165,3 млрд гривень – майже на 30 млрд грн більше, ніж у 2017-му – передбачено виділити на оборону і безпеку. Доходи бюджету складуть 913,6 млрд гривень (зростання на 18,5% в порівнянні з 2017), витрати – 988,6 млрд гривень (зростання на 17,5% в порівнянні з 2017). Дефіцит бюджету складе 81,8 млрд гривень (2,4% ВВП), а державний борг – 1 999,3 млрд гривень (60% ВВП проти 63% в 2017). Бюджет-2018 передбачає підвищення з 1 січня мінімальної зарплати до 3 723 гривень, прожитковий мінімум до 1 700 гривень (з 1 липня – 1777 гривень, з 1 грудня – 1853 гривень). Зростання реального ВВП закладається на рівні 3%, індекс споживчих цін складе 109%, рівень безробіття – 9,1%.

Основними пріоритетами бюджету-2018 названі: економічне зростання, підвищення доходів населення, посилення обороноздатності, підтримка аграрного сектора, будівництво доріг, децентралізація, енергоефективність, а також розвиток людського капіталу.

14 грудня 2017 року Хмельницька Національна академія Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького відзначила 25 річницю від дня створення.

Український журнал «Фокус» опублікував рейтинг найвпливовіших українців.

У першу 20 увійшли: президент Петро Порошенко, експрем'єр Арсеній Яценюк, чинний прем'єр Володимир Гройсман, секретар РНБО Олександр Турчинов, міністр МВС Арсен Аваков, генпрокурор Юрій Луценко, глава АП Ігор Райнін, мер Києва Віталій Кличко, голова фракції "Батьківщина" Юлія Тимошенко, бізнесмени Ігор Коломойський і Рінат Ахметов.

Є у списку голова Верховної Ради Андрій Парубій, бізнесмен Віктор Пінчук, глава СБУ Василь Грицак, міністр економічного розвитку

Степан Кубів, начальник Генштабу Віктор Муженко, бізнесмен Дмитро Фірташ, міністр закордонних справ Павло Клімкін, міністр оборони Степан Полторак і міністр юстиції Павло Петренко.

Мер Львова Андрій Садовий зайняв 22 місце, мер Харкова Геннадій Кернес – 23, а музикант Святослав Вакарчук – 25.

Ми Українці!

Україна – то пишні лани, степи, гори... Україна – то наш рідний край, наша домівка, наша затишна оселя. Ми незалежні і самостійні у виборі шляхів нашого життя. І хоч не все в державі іде так, як нам би хотілося, але процес розвитку і становлення, незважаючи на збройний конфлікт на сході країни з незаконними збройними формуваннями Російської Федерації, невпинно, крок за кроком продовжується. І великий, світлий День настане, коли всі негаразди врешті зникнуть, життя обов'язково нормалізується бо йшли ми до цього нелегким, тернистим шляхом. Згадаймо про це...

Розпаду Радянського Союзу та утворенню незалежних держав передував «парад суверенітетів».

Леонід Кравчук

Першою суверенною державою стала Естонія – 1988 р., за нею Литва – 1990 р., а згодом, цього ж року, Україна і, незабаром, інші країни колишнього СРСР.

Поразка ГКЧП у Москві зумовила якісно нову ситуацію в Україні. Верховна Рада України вирішила скликати позачергову сесію, призначену на 24 серпня. У цей момент союзні республіки були фактично надані самі собі і дістали можливість узяти всю повноту влади в свої руки.

24 серпня 1991 р. Верховна Рада України переважною більшістю голосів (346 з 450) прийняла Акт про проголошення незалежності України. Комуністична більшість в парламенті, деморалізована провалом путчу, не чинила відкритого опору цьому рішення. Крім того, у ситуації, що склалася, частина комуністичної номенклатури вважала вигіднішим для себе існування саме суверенної України і свідомо підтримала Акт про незалежність. Таким чином, на карті світу з'явилася нова суверенна демократична держава – Україна. Щоб отримати всенародну підтримку цього історичного акту, було вирішено провести 1 грудня республіканський референдум.

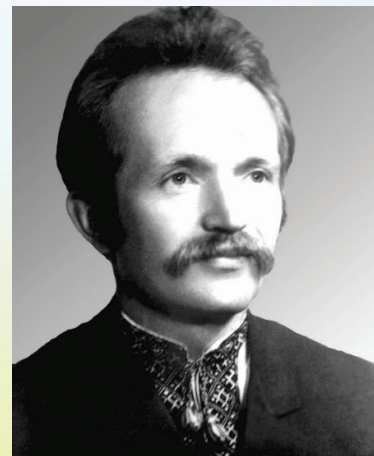
Поразка ДКНС була, насамперед, поразкою комуністів. Партія почала нестримно розпадатися, її ряди покидали десятки тисяч комуністів. Із заявою про вихід з КПРС виступила і значна група депутатів українського парламенту, і, зокрема, Президент України Л. Кравчук. 31 серпня Верховна Рада прийняла

Указ «Про тимчасове припинення діяльності компартії України», як організації, що підтримала спробу державного перевороту. Майно КПРС і КПУ на території України передавалося у власність держави.

Незабаром почалося висунення кандидатів у Президенти незалежної України. Усього свої кандидатури на цей пост висунули 95 осіб, проте, тільки 7 з них удалося зібрати необхідні 100 тис. підписів для офіційної реєстрації у виборчій комісії. Реальними кандидатами в Президенти стали: Голова Верховної Ради України Л. Кравчук, голова Львівської обласної ради В. Чорновіл, голова Української республіканської партії Л. Лук'яненко, заступник Голови Верховної Ради України В. Гриньов, голова Народної Ради в парламенті України академік І. Юхновський, голова Української народної партії Л. Табурянський, міністр сільського господарства України А. Ткаченко.

У цей час з'явився проект нового союзного договору, на підписанні якого наполягав Президент СРСР М. Горбачов, при цьому він неодноразово заявляв, що «не уявляє собі новий Союз без України». Проте всі кандидати в Президенти України одностайно виступили проти участі республіки у відновленні якого б то не було Союзу.

1 грудня 1991 р. на виборчі ділянки з'явилися близько 32 млн жителів України. За підтвердження Акту про незалежність України виступили 90,3 % опитаних. Таким чином, абсолютна більшість українського народу однозначно висловилися за існування суверенної, демократичної української держави. Перемогти на президентських виборах отримав Л. Кравчук, що набрав 62 % голосів виборців, другим був В. Чорновіл, що отримав 23,3 %. 5 грудня на урочистому засіданні Верховної Ради Л. Кравчук присягнув народові України. Того ж дня Головою Верховної Ради був обраний І. Плющ. Верховна Рада України виступила із зверненням «До парламентів і народів світу», в якому оголошувала договір 1922 р. про створення СРСР віднині недійсним для України. У зверненні також говорилося про те, що Україна буде демократичну, правову державу, метою якої є забезпечення прав і свобод людини.

В'ячеслав Чорновіл

Ліквідація СРСР

7 грудня 1991 р. в Біловезькій Пущі під Мінськом зустрілися лідери трьох колишніх союзних республік – Росії (Б. Єльцин), України (Л. Кравчук) і Білорусії (С. Шушкевич). Наступного дня вони підписали спіль-

ний документ, який констатував факт розпаду Радянського Союзу і утворення Співдружності Незалежних Держав (СНД). У сферу діяльності нового державно-госпоу входили консультації із зовнішньої політики, розвиток спільного економічного простору, участь у загальноєвропейському і євразійському ринках, митна політика, екологічна безпека, міграційна політика, боротьба з організованою злочинністю. Діяльність органів колишнього СРСР на території країн СНД припинялася.

20 грудня 1991 р. Верховна Рада України виступила із спеціальною заявою, в якій знову підтверджувала державний суверенітет республіки і категорично заперечувала можливість трансформації СНД у державне утворення. Підкреслювалося, що кордони України залишаються незмінними, створюється власна відкрита економічна система шляхом введення національної валюти, банківської і митної систем.

21 грудня 1991 р. в Алма-Аті зустрілися керівники 11 колишніх союзних республік, а нині незалежних держав: Азербайджану, Вірменії, Білорусі, Казахстану, Киргизстану, Молдови, Росії, Таджикистану, Туркменістану, Узбекистану і України. Президент СРСР М. Горбачов на цю зустріч запрошений не був. У протоколі, який був спільно ухвалений, говорилося про те, що всі країни-учасники зустрічі на рівноправній основі є засновниками Союзу Незалежних Держав, а «Союз Радянських Соціалістичних Республік припиняє своє існування». При цьому підкреслювалося, що СНД не є ні державою, ні наддержавним утворенням.

25 грудня 1991 р. М. Горбачов оголосив про свою відставку з поста Президента СРСР. 30 грудня в Мінську було вирішено ліквідувати всі державні структури колишнього СРСР. Спроба створити на їх місці якісь нові спільні органи управління зустріла рішучу відсіч з боку делегації України. Таким чином,

комуністична імперія, що проіснувала майже 70 років, зазнала свого історичного краху. Повна незалежність української держави стала фактом. Проте відносини між великою, як вважалося колись «братньою республікою» Російською Федерацією, які ніколи не були аж надто теплими, день від дня, рік від року ставали все більш напруженими і явно не дружніми. Про одну із причин цього давня **Притча**, яка дійшла до нас, розповідає, що Господь, коли творив народи і країни, сказав своєму Архістратигові Михаїлу про наш український народ:

“Я сотворю прекрасну країну урожайних степів, плинних річок, широких небосхилів, відкритих полів, які світитимуться золотом. Я сотворю народ цієї країни сильним, відважним і хоробрим. Я дам цьому народові напій, чистий, як кристаль, що називатиметься горілкою. Ця країна пристойних чоловіків та найкращих дівчат називатиметься Україною. Що ти думаєш, Михаїле?”

Архістратиг відповів:

“Це, Господи, дуже добре, але чи не надмірно Ви жертвенні для однієї країни? Це буде немов рай на землі”. На що Господь відповів: “О, ні! Побачиши, яких я дам їй сусідів!” ...

**Петро Гаврилюк,
завідувач музею ХНУ**

Слід на землі залишити...

Живуть і працюють в нашій країні унікальні люди, люди, на яких, незважаючи на всі складнощі нинішнього стану економіки, війну на сході країни, інші негаразди тримається земля Українська. Здебільшого це скромні, нічим не примітні у нашому середовищі особистості, завдяки яким відкриваються, працюють, розвиваються, «стають на ноги» колись збиткові підприємства, засновуються робочі місця, отримують нове життя здані на металолом обладнання та механізми. Подібно багатьом нашим політикам про свої успіхи, досягнення та благі справи вони не афішують на біл-бордах, програмах телебачення, але поголос про них шириться серед людей і без цього, бо їх добрі справи подібні колам на воді, що розбігаються у всі сторони від кинутого у них предмета. Враховуючи категоричне небажання одного із таких людей зустрітися з нашим кореспондентом, не розповіли б про нього і в нашому журналі, якби не щасливий випадок, а чи невелика хитрість, які допомогли переконати героя у необхідності цієї публікації. Випадком цим став його День народження, на якому відказати у проханні не зміг...

не підприємство людям, які у мене працюють, потрібне державі...»

Володимир Іванович Бауца – так звати цю далеко не пересічну особистість із міста Хмельницького, своє приватне підприємство заснував ще у далекому 2007 році. Спочатку це було невеличке господарство, яке спеціалізувалось на виробництві метало-пластикових конструкцій, москітних сіток, відливів та кованих виробів. Працювало всього кілька осіб, а нині їх кількість збільшилась до 120.

Скажемо відверто: в умовах політичної і економічної нестабільності, в умовах корупції в країні професію підприємця вибирає далеко не кожен, а лише сильні, ініціативні та енергійні люди, які здатні взяти на себе відповідальність за ведення власного бізнесу. Такою особистістю є герой нашої розповіді...

Тривалий час він працював на заводі “Термоплавтавтомат”, м. Хмельницького, був професійним фрезерувальником, нагороджений орденами та медалями. Активно займався громадською роботою, а коли настали складні часи у розбудові економіки країни, створив ефективно виробництво із замкнутим циклом.

Зауважимо, що нині реальністю регіону Хмельниччини, як і для багатьох інших областей України, стало те, що великі машинобудівні підприємства перестали функціонувати у тій звичній формі, як це було ще донедавна. Для того, щоб виправити становище в теперішніх умовах потрібна гнучкість, мобільність і швидка реакція на потреби ринку, які можуть забезпечити тільки малі підприємства. Саме такі, за формою яких працює Володимир Іванович і які наповнюють місцеві та державні скарбниці.

«Випускаю чимало продукції, – розповідає власник підприємства. – Звичайно, що восени менше, бо це час великої осінньої «сплячки», але весною наженемо. Нині

Щоднини, коли засвітає за вікном, він сідає у свій автомобіль і мчить на роботу. Перекоаний: має приходити на роботу першим і йти останнім.

Йому іде 69 рік, але енергії у нього – позаздрити можуть і 30-літні.

«Мені цікаво працювати, – говорить він. – Чому цікаво, питаєте? Тому що я комусь потрібен. Потрібна і продукція, яку виготовляю. Потріб-

ж стоїть питання в тому, щоб і держава давала нам роботу. Тоді будемо платити стабільно високі податки, піклуватися про малозабезпечених людей, допомагати нашій армії... Ось цього року я отримав подяки від обласної податкової інспекції, до речі, це уже п'ята подяка...»

Багато часу промайнуло з тих пір, як юний Володя поринув у світ самостійного життя. Після економічної кризи, яка охопила всі країни колишньої СНД, після глибоких розчарувань у існуючій тоді системі організації праці, багатьох інших складових тодішньої економіки нині згадуючи минулі роки, він дивується з того, як зумів жити свою єдину в житті стежину. Як зумів вчасно розгледіти, що наділив йому Господь достатньо розуму, щоб взяти своє життя, життя своєї родини і близьких людей у свої руки. І у той час,

коли більшість людей від безвиході опускали руки, у пошуках кращої долі відправлялися за кордон, він не тільки був годувальником своєї сім'ї, а і створював робочі місця, справно платив державі податки, підтримував знедолених, вносив левову частину коштів у розвиток вітчизняної культури. Не одна сотня авторів книг з вдячністю залишали йому свої автографи на виданнях, які вийшли за його фінансової підтримки. Стала в нагоді вроджена від батьків селянська кмітливість, а чи інші, незбагненні людським розумом чинники, але нині Володимир Іванович Бауца, умудрений життєвим досвідом, з сивиною чоловік, батько двох уже дорослих, одружених дочок, кожна з яких подарувала йому по внукові-спадкоємцю, став одним із кращих підприємців в області, шанованою людьми особистістю, кавалером орденів «Трудової слави» III і II ступенів, заслуженим наставником молоді України, інноватором, винахідником, лідером промисловості та підприємництва...

То як же йому не пишатися собою? Але ні, як і до того, енергійний та наполегливий, він веде скромний спосіб життя, меценат та благодійник – як і раніше допомагає тим, хто потребує цього і, як і раніше постійно турбується про нормальну,

без зривів роботу створеного ним підприємства. Що й казати – проблем на підприємстві, як і скрізь в державі, вистачає. Будь-яке господарство, приватне, а

чи державне, неодмінно стикається з ними. А з патових ситуацій, які теж інколи трапляються, виходять не всі, далеко не всі.

Але десять років стабільної роботи підприємства Володимира Івановича – показник зваженого, розумного, економічного ведення господарства. Зразок правильної, з інноваціями та винаходами господарської діяльності. Зразок бережливого ставлення до працівників, які з ним працюють, і до багатьох інших речей, які допомагають долати труднощі, розв'язувати непрості інколи питання виробництва. Все частіше останнім часом задумується над тим, щоб ті проблеми, які раз за разом виникають, наприклад, реалізації продукції, могли вирішуватися за допомогою спеціально створених відділів. Це не тільки б допомогло активізувати господарську діяльність, а і давало б можливість створювати нові робочі місця, зменшити відтік робочої сили за межі країни.

Його мала батьківщина – село Адамівка, що у Вінковоцькому районі на Хмельниччині. Розташоване на річці Ушиці, за 15 км від районного центру, це колись велелюдне село із своєю церквою, яка побудована ще у

18 ст. і населенням, яке складало близько 3000 осіб, нині має 1176 жителів.

Славилось воно у старі часи гончарством і багато тут було видатних майстрів цього ремесла. Серед них були і з роду Бацуців: під час Другої світової війни загинув 31 чоловік, і вічну пам'ять про них зберігає нині рідня та односельці. І саме тут, у звичайній селянській сім'ї, де зранку до вечора мати працювала на колгоспному полі, а батько після 4-х років підневільної праці в Німеччині тривалий час лікувався, у 1949 році народилась маля, яке батьки назвали Володя. «Володючий світом» (таке слов'янське значення імені), Володимир з раннього дитинства проявляв допитливість і прагнув перевірити свої знання на практиці. Відмінно давались технічні науки, і тому після закінчення Зінківської середньої школи поступив в профтехучилище турбінного заводу м. Миколаєва. Там, у місті суднобудівників, виховувався і гартувався характер, визначався професійний вибір.

Родина Бацуців...

Невдовзі був призваний у ряди Збройних сил Радянської армії. Служив у десантних військах тож підготовку бійця пройшов якісну і фундаментальну, що неодноразово допомагало і в подальшому, уже цивільному житті.

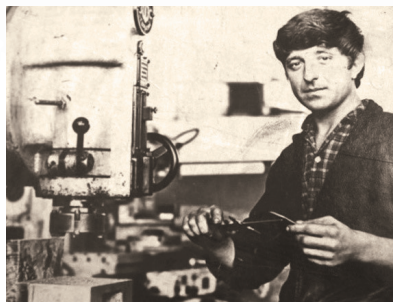
Після демобілізації починав свою трудову біографію на радіозаводі м. Хмельницького, згодом, тривалий час на Термопластавтоматі.

Одружився. Без відриву від виробництва закінчив Хмельницький електромеханічний технікум. А тим ча-

сом росла сім'я, відповідно, збільшувалися витрати, яких не вистачало інколи на найнеобхідніше. Енергійного, у розквіті сил і здібностей Володимира аж ніяк не могло задовольнити таке становище. Тривалий час роздумував, так і так намічав, радився з дружиною Ганною Йосипівною...

І різні були варіанти, але розмірковувати довго не довелося – саме життя, здавалось, штовхало його у підприємницьку діяльність. Накопичений професійний досвід повною мірою не задіяний на державному підприємстві, економічна криза в країні, нестабільність у суспільстві тільки прискорили кардинальні кроки – він стає приватним підприємцем.

Нині діяльність його приватного господарства відзначено десятками дипломів і грамот. Та, головне, за чуйне і доброзичливе ставлення, поради і допомогу заслужив Володимир Іванович велику шану у своїх праців-

Перший рік трудової діяльності

ників, а у людей, з якими щодня спілкуються поза межами підприємства, – любов, довіру і повагу. Він частий гість у коледжі, в якому колись навчався. Час від часу навідується в Хмельницький національний університет, де він, окрім зустрічей зі студентами, яких охоче запрошує до себе на підприємство, розповідає про особливості роботи приватного підприємця, член наглядової ради вищого навчального закладу.

Філософія життя, біль, цілі, завдання і переконання

- ...Велику, чоловічу місію на Землі: посадити дерево, побудувати дім, виростити дітей, підтримати їх на першому етапі життя, залишити свій на Землі слід щоб пам'ятали онуки і правнуки, люди, яким віддавав результати своєї праці – таким вбачаю свою ціль і завдання життя;
- ...Не забуваю про людей похилого віку, яких з подарунками навідую у свята та урочистості. Не забуваю і про багатьох інших людей, бо дотримуюся простої філософії життя: десяту долю прибутків обов'язково віддай на благодійність і тоді зроблене добро повернеться сторицею;
- ...Болить серце, не дає спокою і з інших причин. Болить через ту складну політичну і економічну ситуацію, яка є нині в країні. Через жаждобу багатьох чиновників від влади, які наживаються на бюджетних коштах, непереборну, здається, корупцію, яка поглинає та руйнує економіку, створює безлад та беззаконня. Та попри все, переконаний: прийде і на нашу вулицю свято, бо є для цього всі можливості;
- ...Хочу, щоб люди в Україні отримували не менше аніж в Європі, щоб не тікали в інші країни в пошуках більшого заробітку.

З фотокореспондентом нашого видання Олександром Нікітіним ми пройшлися цехами, виробничими та складськими приміщеннями, а ще – відвідали музей історії становлення і розвитку приватного підприємства, яке, час від часу, дбайливо поповнює Володимир Іванович новими експонатами та фотографіями:

Готова до продажу продукція...

Підготовлені до зварювання заготовки...

Дровокол – народна ідея, яку вдосконалює на практиці...

Станок з ЧПУ

«Як нові» працюють відремонтовані та модернізовані станки з ЧПУ...

За роботою фрезерувальник Олексій Менжук

Музей історії підприємства –
музей історії родини Бацуців...

Фотографії із сімейного архіву

Перший трудовий колектив

Після святкової демонстрації

Батько Іван Степанович

Перші нагороди

Дві красуні-дочки

З дружиною Ганною Йосипівною

З дочками та зятем...

Завжди весело із дідом онукам...

*Петро Мельник,
Олександр Нікітін*

Хмельницький національний університет

Одному із відомих університетів України – Хмельницькому національному університету, 14 жовтня цього року виповнилось 55 років. Його непроста, але цікава біографія, його засновники, ректори, професори, викладачі та студенти залишили помітний слід у історії цього закладу, а отже, і країни. Враховуючи ювілей університету, досягнення та заслуги, ми вирішили розказати про нього...

У далекому нині 1962 році ректор Львівського поліграфічного інституту В. Шпиця підписав наказ №134 від 06.06.1962 р. про призначення комісії з організації загальнотехнічного факультету в місті Хмельницькому.

Цим же наказом старшого викладача С.М. Ганжурова було призначено головою комісії і одночасно виконуючим обов'язки декана новостворюваного факультету.

У досить обмежені строки Семену Михайловичу необхідно було підібрати і сформувати штат викладачів, технічний і допоміжний персонал, підготувати уже до початку навчального року відповідну матеріальну базу: аудиторії, лабораторії, кабінети, майстерні, та й, зрештою, організувати набір студентів на перший курс. Серйозною була проблема гострої нестачі технічної, наукової літератури, навчальних посібників, методичних матеріалів тощо.

Велику допомогу в цьому надавали міські та обласні органи влади, які, власне, й були ініціаторами створення та відкриття загальнотехнічного факультету. Вони, зокрема, виділили для цього необхідні кошти, взяли під свій контроль перебудову приміщення старої друкарні, допомогли з тимчасовою орендою приміщення, рекомендували своїх відповідальних працівників членами приймальної комісії, залучивши до прийому вступних екзаменів 12 найкращих вчителів обласного центру.

Але основний тягар створення факультету, особливо в науковій частині, лягав усе-таки на базовий поліграфічний інститут ім. І.Федорова, працівники якого розробили необхідну технічну документацію по обладнанню лабораторій, виділили для їх оснащення необхідні матеріали й устаткування. Неоціненним подарунком для новоствореного факультету стало виділення інститутом імені першодрукаря України І. Федорова 20 тисяч книг, що і започаткувало створення сучасної наукової і комп'ютеризованої бібліотеки інституту, а згодом – університету.

17 вересня 1962 року відбулося урочисте відкриття Хмельницького загальнотехнічного факультету Українського поліграфічного інституту ім. Івана Федорова. Він розташувався у трьохповерховій споруді, де були створені шість аудиторій, лабораторії хімії, фізики, технології металів, опору деталей і машин, бібліотека з читальним залом.

На перший курс було подано 824 заяви, а за підсумками конкурсних екзаменів зараховано на навчання 250 студентів. Цього ж року був підписаний наказ про створення при Хмельницькому ЗТФ підготовчих курсів, затверджено штат керівництва і викладачів у кількості 10 осіб.

Сьогодні, через 55 років від цієї події, варто згадати, що розпочали тоді велику справу – творення нинішнього національного університету всього одинадцять викладачів і шестеро осіб допоміжного персоналу.

Це: В.О. Чекирда, В.П. Лісничук, Б.К. Куфель, К.І. Чесноков, С.М. Ганжуров, В.І. Сакун, Л.Б. Мітіна, С.В. Цимбалюк, О.М. Кулик, Т.О. Рутт, В.І. Пилипів, І.Х. Ткачук, Г.С. Тімкова, Я.Ф. Мухамет, К.О. Дронова, П.І. Колмаков, М.І. Міль.

Більшості з них нині не має з нами, але маємо з повагою і великою вдячністю згадати їх, низько поклонитися за те, що вони доклали максимум зусиль для створення нинішнього Хмельницького національного університету. За те, що вони були першими...

У січні 1966 року Хмельницький ЗТФ був реорганізований у філію Українського поліграфічного інституту ім. Івана Федорова, а 1 вересня 1966 року сюди прийшли перші 90 студентів стаціонарного відділення.

Поступове розширення і зміцнення матеріально-технічної бази філіалу, якісний і кількісний ріст викладацького складу за рахунок власних кадрів, а також запрошених науковців з Києва, Львова, Одеси, Івано-Франківська, Кам'янця-Подільського – створило реальні передумови відкриття повноцінного технічного вищого навчального закладу.

28 вересня 1967 року уряд України прийняв постанову «Про заходи щодо подальшого розвитку побутового обслуговування населення в Українській РСР». На її виконання Міністерство вищої і середньої спеціальної освіти України видало наказ від 29 вересня 1967 р. за №593 про організацію з 1 жовтня 1967 р. у м. Хмельницькому на базі філіалу Українського поліграфічного інституту ім. Івана Федорова Хмельницького технологічного інституту побутового обслуговування (ХТІПО) з механічним, технологічним і загальнотехнічним факультетами. ВНЗ був віднесений до 3-ї категорії, а виконуючим обов'язки ректора інституту був призначений **доцент, кандидат технічних наук Ганжуров Семен Михайлович.**

На час заснування ХТІПО у ньому навчалось 900 студентів, на 9-ти кафедрах працювало 63 викладачі (з них 13 кандидатів наук), було два навчальні корпуси та гуртожиток на 180 місць.

2 жовтня 1967 року С.М. Ганжуров приступив до виконання обов'язків ректора інституту. На цій посаді Семен Михайлович перебував до 30 червня 1969 р. Під його керівництвом у 1967 році започатковано підготовку інженерів за спеціальностями «Хімічна технологія опоряджувального виробництва» та «Економіка і організація побутового обслуговування»; у 1968 році відкрито спеціальності «Технологія швейних

виробів», «Технологія виробів зі шкіри» та «Машини і апарати легкої промисловості»; у 1969 році створено науково-дослідний сектор. ХТІПО підпорядкували Кам'янець-Подільський загальнотехнічний факультет, на якому навчалось 760 студентів.

30 червня 1969 року ректором ХТІПО призначили кандидата технічних наук, доцента Михайла Івановича Карпиленка.

На той час в інституті на 15-ти кафедрах працювало 135 викладачів, зокрема 43 кандидати наук, 22 доценти. На трьох факультетах навчався 2821 студент: на стаціонарі – 1473, на вечірньому відділенні – 378, на заочному 970 студентів. Проте навчальний процес проходив у досить складних умовах. Через відсутність необхідної кількості аудиторій заняття проходили в

три зміни. Це погано впливало на якість навчальної та ідейно-виховної роботи. Саме тому в інституті виник і набув широкого розмаху студентський рух: «Свій дім – своїми руками!». У його рамках на будівництві третього навчального корпусу та другого й третього гуртожитків працювали студентські будівельні загони, організовувались суботники. Це дозволило у 1970 році здати в експлуатацію третій навчальний корпус, а в 1971 і 1972 рр. – другий і третій студентські гуртожитки.

1970 році відбувся перший випуск студентів денної форми навчання. ХТІПО перейшов з третьої категорії у ВНЗ першої категорії.

1 грудня 1974 року ректором ХТІПО був призначений Радомир Іванович Сілін. Прихід до керма інституту 43-річного доктора технічних наук, професора Львівської політехніки, стажера кращих університетів США, сина полку й орденноносця ознаменував початок 27-річної епохи (а саме стільки Р.І. Сілін був ректором) стрімкого розвитку від маленького провінційного інституту до знаного в Україні та за кордоном університету.

Радомир Іванович зумів прищепити колективу прагнення здобути позиції лідера в системі вищої школи. Для досягнення цієї мети потрібно було кардинально покращити матеріально-технічну базу інституту. Була розроблена й прийнята відповідна комплексна програма, і результат не забарився: у 1978-1979 рр. ввели в дію навчальний корпус №4 та студентський гуртожиток №4, у 1982 році – студентський гуртожиток №5. ХТІПО став першим інститутом в Україні, де студенти й аспіранти повністю забезпечувались гуртожитком, зокрема й сімейні. У 1986 році став до ладу спортивний корпус. У 1987-му прийняли в експлуатацію дев'ятиповерховий бібліотечний корпус.

Розв'язувалася проблема щодо забезпечення ВНЗ кадрами вищої кваліфікації, для чого була створена спеціалізована вчена рада для захисту спочатку кандидатських, а потім – докторських дисертацій зі спеціальностей «Тертя й зношування в машинах», «Машинознавство» і «Матеріалознавство».

Першим у 1991 році захистив докторську дисертацію в університеті м. Цитау (Німеччина) М.Ф. Семенюк, доцент кафедри конструювання машин. Закінчили докторантуру і стали докторами наук М. Войнаренко, Г. Калда, Ю. Шалапко, В. Лук'янова, О. Диха, а В. Нижник закінчив у рідному виші як аспірантуру, так і докторантуру.

Тож, курс на зміни в структурі підготовки фахівців мав доленосне значення. Він дав можливість вищу впер-

ше змінити статус (ХТІПО реорганізували у Хмельницький технологічний інститут – ХТІ) та приступити до формування нової концепції вже не як вузькопрофільного, орієнтованого на побутове обслуговування, а як багатогалузевого навчального й наукового центру з розробки новітніх технологій і підготовки відповідних фахівців.

У 1985 році був створений деканат для роботи з іноземними студентами. Під керівництвом декана проф. М.Є. Скиби за десятирічне існування факультету було підготовлено понад 500 фахівців для більш ніж 20 країн Азії, Африки та Латинської Америки.

З 90-х років у інституті розпочинається реалізація масштабної програми комп'ютеризації навчального процесу, наукової й управлінської діяльності. Була налагоджена тісна співпраця з американською фірмою Digital.

Достатня кількість комп'ютерної техніки, а найголовніше кваліфікованих кадрів, дозволили інституту створити один з кращих у країні інформаційно-комп'ютерний центр, широкую мережу навчальних комп'ютерних систем, одними із перших увійти в Інтернет.

Створювалися нові структурні підрозділи. Так, у липні 1994 року був відкритий факультет бізнесу і права деканом якого стала випускниця інституту доцент Л.В. Торгова. Набір студентів на цей факультет здійснювався на контрактній основі. Всього приймали на факультет 100 осіб денної і 50 осіб заочної форми навчання.

Одночасно з утворенням нових структурних підрозділів йшов пошук шляхів кращого застосування перевірених і відносно нових форм навчальної роботи: ректорських контрольних робіт, самоатестацій, атестацій, введення рейтингової системи оцінок.

Така робота принесла бажаний результат: постановою Кабінету Міністрів України від 29 серпня 1994 року за №592 та наказом Міносвіти України від 16 вересня 1994 року за №270 на базі Хмельницького технологічного інституту був створений Технологічний університет Поділля. Його ректором призначили Радомира Івановича Сіліна.

Після отримання інститутом нового статусу Радомир Іванович одразу поставив перед колективом нову стратегічну мету – досягти статусу державного університету. Для цього була сформована комісія, яка розробила перспективний план розвитку університету, затверджений вченою радою 14.12.1994 року, який передбачав суттєве розширення напрямків підготовки молодих спеціалістів, насамперед за рахунок гуманітарної складової. Першим кроком до реалізації цього плану стало створення в 1996 році гуманітарно-педагогічного факультету (ГПФ). Його деканом обрали проф. М. Є. Скибу. Невдовзі факультет став найбільшим в університеті. Наступними кроками були відкриття в 1998 р. підготовки студентів за напрямком «Міжнародні відносини», створення в 2001 р. музею університету, директором якого був призначений ветеран університету доцент І.Х. Ткачук і Центру культури та мистецтв.

У жовтні 2001 року ректором Технологічного університету Поділля обрали проф. Миколу Єгоровича

Скибу. На той час в університеті на 9-ти факультетах навчалось 11786 студентів, зокрема за денною формою навчання – 6702. На 40 кафедрах працювало 750 викладачів, з них 42 доктори і 282 кандидати наук.

5 грудня 2001 року після ухвали вченою радою новий ректор затвердив нову комплексну програму розвитку університету на 2002-2006 роки. Його реалізація дозволила не лише досягти стратегічної мети (розпорядженням Кабінету

Міністрів України від 7.12.2003 р. за №771-р на базі ТУП створили Хмельницький державний університет), а й перевершити найсміливіші мрії: указом Президента України від 21.08.2004 р. за №954/2004 «Хмельницькому державному університету за загальнодержавне і міжнародне визнання результатів діяльності та вагомий внесок у розвиток національної освіти і науки» надали статус національного. Окрім цього, Хмельницький національний університет був акредитований за найвищим, IV рівнем.

Відкриття підготовки фахівців за новими напрямками та спеціальностями сприяло значному зростанню контингенту студентів університету: з 11786 осіб у 2002 р. до 13581 особи у 2009 р.

Під керівництвом ректора М.Є. Скиби в університеті відбулася системна реорганізація навчального процесу, зумовлена вступом України до Болонського процесу. Зокрема, розроблена та запроваджена кредитно-трансферна система організації навчального процесу ECTS.

За досягнуті результати у запровадженні Європейської кредитно-трансферної системи ECTS на виставці «Сучасна освіта в Україні – 2007» у номінації «Модернізація вищої освіти в контексті вимог Болонської конвенції» Хмельницький національний університет відзначений срібною медаллю.

Університет став піонером запровадження дистанційних технологій в освітній діяльності в Україні. Ця робота розпочалася у 2000 році з ініціативи ректора проф. Р.І. Сіліна, проф. Я.М. Гладкого, проф. М.П. Мазура.

Основні результати діяльності університету в застосуванні та розвитку дистанційної форми навчання були представлені на виставці «Освіта України – 2007» (відзначені грамотами МОН України) та в 2004-2007 рр. в Одесі на виставці «Високі технології в освіті» (двічі відзначені золотими медалями та дипломами).

За час існування університет розвинувся до одного з найпотужніших наукових установ серед вищих навчальних закладів України. І нині своїми здобутками доводить, що він входить у групу провідних університетів України. Про це свідчать результати опублікованого в липні 2015 року інформаційним освітнім ресурсом «Освіта.іа» консолідованого рейтингу вищих навчальних закладів України 2015 року. Згідно з цим рейтингом Хмельницький національний університет посідає 39 місце серед 300 ВНЗ України. У Хмельницькій області університет посідає перше місце.

У процесі багаторічної наукової діяльності в університеті сформовано потужні наукові школи, які очолюють провідні науковці, знані в Україні і за кордоном. Наукові школи університету охоплюють фундаментальні дослідження у галузі природничих, гуманітарних, психолого-педагогічних, соціально-економічних наук.

В університеті розроблено власні програми наукових досліджень у нанотехнологіях, інформаційних та комунікаційних технологіях, енергетиці та енергоефективності, раціональному природокористуванні, створенні нових речовин і матеріалів. Про ефективність роботи наукових шкіл університету свідчить той факт, що за період 2011-2016 рр. рівень фінансування держбюджетних і госпдоговірних науково-дослідних робіт перевищив відмітку 4 млн грн, а кількість отриманих патентів на винахід і корисну модель – більше 200.

На сьогодні університет є засновником і видавцем п'яти фахових журналів. За результатами досліджень учених університету щорічно виходять друком сотні статей, зокрема в зарубіжних наукових журналах з високим імпаکت-фактором, що вводить результати досліджень у

міжнародний науковий обіг. Десятки монографій з різних галузей науки видано як в нашій державі, так і за кордоном.

В університеті використовують різні форми наукової роботи студентів: участь у виконанні наукових розробок кафедр, здійснення самостійних пошукових досліджень, виготовлення дослідних зразків і моделей, розробка програмних продуктів, написання наукових статей, виступи на наукових конференціях, олімпіадах тощо.

Діяльність університету передбачає активне спілкування його науковців з колегами-науковцями. Саме для цього в університеті щорічно проводиться понад десять міжнародних конференцій.

Невід'ємною частиною діяльності національного університету є міжнародне співробітництво.

З 2001 року університет уклав 106 угод про співпрацю з зарубіжними навчальними закладами, установами та організаціями в науковій, освітній та культурній сферах. Співробітництво ґрунтується на засадах пріоритету національних інтересів, розвитку освітнього та наукового потенціалу університету, системного та взаємовигідного характеру співпраці, орієнтації на залучення додаткових джерел фінансування через систему грантів.

Потужним поштовхом для подальшої інтенсифікації співпраці Хмельницького національного університету з вищими навчальними закладами стало заснування у вересні 2004 року Укра-

їнсько-польського центру, який покликаний сприяти розвитку та зміцненню двосторонніх відносин в освітній та науковій сферах, поглибленню співпраці між установами та закладами освіти України та Республіки Польща, встановленню та розвитку партнерських відносин між підприємствами та організаціями двох країн. Особливу увагу він приділяє організації стажування студентів у Польщі. Університет активно підтримує зв'язки й з Литвою (Клайпедський університет, Каунаський технологічний університет), Австрією (Вища технічна школа в Карінтії), Іспанією (Політехнічний університет Валенсії), Казахстаном (Таразський державний університет ім. Дулаті), Ізраїлем (Інститут прогресивних досліджень), США (Каліфорнійський державний університет, Веслейонський коледж).

Одним із напрямів міжнародної співпраці Хмельницького національного університету є реалізація міжнародних проектів. З 2001 року в університеті виконувалися проекти: «Бізнес, менеджмент, освіта в Україні», «Перепідготовка та працевлаштування офіцерів запасу», «Впровадження кластерних моделей об'єднання підприємств», «Дослідження динаміки горизонтальних роторних машин і створення систем превенції (попередження) їх дефектів», «Всесвітня мережа центрів трансферу технологій», програма «ТЕМПУС» з наукових досліджень для магістрів та кандидатів наук за напрямком

«Критичні обчислення для аерокосмічних систем», «Комп'ютерні технології у матеріалознавстві, інженерії поверхні та виробництві матеріалів».

Найтривалішим у часовому вимірі та наймасштабнішим став проект «Перепідготовка та працевлаштування офіцерів запасу» (керівник проекту проф. Войнаренко М.П.). Спочатку (1977 р.) він виконувався в рамках програми «TACIS» за підтримки Європейського союзу. У листопаді 2002 р. проект з перепідготовки та працевлаштування офіцерів запасу був продовжений за підтримки Міністерства оборони Великої Британії. При університеті був відкритий перший в Україні Українсько-Британський центр перепідготовки та працевлаштування. З січня 2006 р. проект підтримується програмою НАТО в Україні. За час реалізації вищезгаданих проектів університет отримав безповоротної фінансової допомоги на суму більше 1 млн доларів США.

В університеті налагоджене студентське самоврядування. У 2003 році була створена студентська рада університету, її представники ввійшли до складу вченої ради університету та рад інститутів. Без участі студентів не вирішуються питання поселення в гуртожитки і організація життя в них, питання санітарії, організація і проведення вечорів відпочинку та екскурсій, узгодження кандидатур студентів для переведення на державну форму навчання.

Невід'ємною частиною студентського життя є активне дозвілля. В його організації студентам допомагає Центр культури та естетичного виховання студентів (директор доцент В. Цимбалістий). У його складі плідно працюють театр пісні «Сузір'я» (керівник заслужений артист України С. Тимчишак), ансамбль танцю «Юність Поділля» (художній керівник І. В. Кондратюк), студентський театр естрадних мініатюр «Юмодес» (керівник доцент М. Лук'янюк), театр пісні «Камертон» (керівник засл. арт. України М.А. Довгальов). Серед випускників ХНУ і Центру культури такі відомі зірки української естради, як Міла Мітіч, Іван Березовський, Сергій Костецький, Олександр Педан.

Знанням не лише в Україні, а й далеко за її межами є студентський будинок моделей ХНУ під керівництвом професора І. Баннової. За час свого існування СБМ взяв участь у понад 170 конкурсах та фестивалях моди, з яких 81 – міжнародні, 58 – всеукраїнські, 29 – регіональні, провів понад 60 виставок студентських творчих робіт, близько 400 виступів у концертах та показах мод. Кращі манекенниці школи моделей працюють зараз у Лондоні, Парижі, Торонто, Мілані, Києві...

Значна увага в Хмельницькому національному університеті приділяється розвитку фізичної культури і спорту, формуванню у викладачів і студентів здорового способу життя.

Кращі студенти-спортсмени стали членами збірних України з різних видів спорту, учасниками всесвітніх Універсіад, чемпіонатів Європи та Світу, Олімпійських ігор.

Загалом 16 студентів університету були учасниками Олімпійських ігор. Це С. Нагорний (золота і срібна медаль в Монреалі), Т. Таймазов (срібна медаль в Барселоні), О. Жовнір, Г. Пундик (золоті медалі в Пекіні), Д. Янчук (бронзова медалі в Ріо-де-Жанейро), В. Лукашенко, О. Штурбабін, Л. Головченко, В. Паламар, Т. Філонюк, В. Вешко, О. Слівінський. За видатні спортивні досягнення 9 студентів-спортсменів удостоєні високих державних нагород. 14 студентам присвоєно найвище спортивне звання «Заслужений майстер спорту», 31 – «Майстер спорту міжнародного класу», 258 студентів виконало нормативні вимоги «Майстер спорту», 8 студентів стали майстрами спорту у двох видах. За високі досягнення в спорті фехтувальники О. Штурбабін, Д. Бойко, О. Торчук та О. Партала були нагороджені медаллю «За працю і звитягу».

Таким чином, Хмельницький національний університет сьогодні – це сучасний багатопрофільний динамічний навчальний заклад, що перебуває в творчому розвитку й прагне до нових звершень.

**Перший проректор
М.П. Войнаренко**

Життя – то творчість...

Хмельничанин за місцем народження, Андрій Белов сьогодні один з найвідоміших скрипалів у світовому полікультурному просторі. Завдяки постійним, часто фурурним виступам – сольним, ансамблевим та з оркестрами, а також майстер-класам, які він дає у Європі, Азії, Африці та Америці. «Життя – то творчість» – кредо його способу життя.

Лауреат всесвітньо відомих конкурсів музичних виконавців: ARD в Мюнхені (1999), конкурс у імені Й. Йохіма у Ганновері (2000), імені Ж.Тібо та М. Лонг у Парижі Андрій Белов, дякуючи надзвичайним музичним здібностям і таланту, був нагороджений стипендіями: Укра-

їнського фонду культури, фонду Теодора Лессінга, Ганноверського регіонального фонду культури, Gerd Buserius Stiftung Hamburg та іншими. Як соліст, він регулярно концертує з оркестрами: NDR

Radiophilharmonie Hannover, Krakau Philharmonie, New Japan Philharmonie, Sapporo Philharmonie, Staatskapelle Weimar, L'Orchestre Philharmonie de Radio France, Національним академічним симфонічним оркестром України, Одеським симфонічним оркестром та іншими. В його репертуарі понад 40 концертів для скрипки з оркестром поряд з численними ансамблевими та сольними програмами.

Андрій Белов народився 31 грудня 1981 р. у м. Хмельницькому, в родині шанувальників мистецтва. Батько, інженер за фахом, самотужки опанував гру на акордеоні. Бабуся Марія виразно співала народні пісні, а бабуся Олена виконувала міські романси, акомпануючи собі на роялі. Старша сестра Тетяна (піаністка і поетеса Яна Вайс) блискуче поєднувала рецитацію вишуканої поезії з грою на фортепіано творів Баха, Моцарта, Ліста. Мати, Євгенія Богдан-Белова, музикознавець (Львівська консерваторія ім. М. Лисенка), свідомо дбала про закладання фундаменту фахової освіти майбутнього музиканта. Із п'яти років Андрій почав відвідувати уроки гри на скрипці, а також, маючи красивий, дзвінкий дискант, навчався у хоровому класі дитячої музичної школи. Водночас, вивчав народні звичаї та обряди, віншуючи у гуртах колядників на Різдво відомих митців краю: письменника Б. Грищука, художника М. Мазура, поета П. Гірника.

При перших, уже очевидних успіхах у грі на скрипці, мати і син утворили творчий дует (скрипка, фортепіано) і почали успішно гастролювати в музичних школах і Будинках культури Хмельницького, Ізяслава, Славути, Красилюва, Деражні. Невдовзі дует став лауреатом Всеукраїнського огляду-конкурсу «Родинні ансамблі» м. Хмельницький.

На вирішальний для подальшого навчання огляд-конкурс «Таланти твої, Україно» у Києві Андрій їхав з певним досвідом артистичного життя.

вечора Народного артиста України композитора М. Балеми; перший юний стипендіат Хмельницької мерії та Хмельницького міського товариства імені Т. Г. Шевченка, став учнем Київської, спеціалізованої музичної школи імені М.В. Лисенка, клас скрипки професора Б. Которовича та професора М. Кузнецова, який конструктивно і творчо визначив головні напрями формування свого вихованця.

У п'ятнадцятирічному віці Андрій уже навчався у Вищій школі музики та театру в Ганновері (Німеччина), у класі професора К. Венгжина, а згодом – у Паризькій консерваторії Жерара Пуле.

Впродовж останніх років він навчається у професора Альфреда Бренделя (Англія, Австрія).

У вирішенні багатьох життєвих питань, його щирим другом і опікуном є професор Ганноверського університету, людина багатьох талантів Урсула Хансен.

Постійно виконуючи камерну музику, Андрій, з 2005 р. по 2014 р., був лідером квартету імені К. Шимановського; у Кронберґ академії виступав з Гідоном Кремером, Юрієм Башметом та тріо Бо Артс; співпрацював з Гаррі Хоффманом, Кетрін Стотт, Нільсом Менкенманнером, Леонідом Гороховим, Ігорем Четувєвим.

Із 2012 р. він концертує з тріо Кім Армстронґ (фортепіано) та Адріан Брендель (віолончель).

Щороку повертається скрипаль до Міжнародних фестивалів: Schleswig Holstein Musikfest, Klavirfestival Ruhr, Reingau Fest, Mecklenburg Vorpommern, а також до відомих концертних залів: Berliener Philharmonie, Wigmore Hall London, Suntori Hall Tokyo, Konzertgebouw Amsterdam.

У 2005 р. А. Белов, разом з джазовим гітаристом Йоганном Вайсом, заснував фонд «МБФ» («Музика потребує друзів»), який забезпечує фінансову підтримку студентам-іноземцям Ганноверського університету музики і театру.

Альфред Брендель

Highlightkonzert:
Violinrezital mit
Andrej Bielov
Severin von Eckardstein
Klavier
Werke von Mozart, Beethoven und Ravel

Sa 04.04. 20 Uhr

„Andrej Bielov ist ein hochversierter Musiker und Interpret, dem sicherlich eine große Solo-Kammerbegegnung mit Allan Steffen Pizzicato“
Tickets 19€

Der neue Kammermusiksaal im Westen Berlins vereint sie alle: die schönen Künstler sind sie zu Hause. Musiker, Künstler, Schauspieler und ihr Publikum begegnen sich in der traditionellen Atmosphäre eines Berliner Salons.

Blackmore's
MUSIKFABRIK
KAMMERMUSIKSAAL · GALERIE · KULTURLOUNGE

Tickets ab 19€

TICKETINFO
030 201 496 901
www.blackmores.com

blackmore-musikfabrik.de
Warmbrunnen-Strasse 50 · 10193 Berlin-Schöneberg
9-Bld Hohenzollernplatz · Box 110 · Hallesche Circus
T: 030 201 496 901 · kontakt@blackmores-musikfabrik.de

Із 2009 р., у колі його громадських турбот, Подільське культурно-просвітницьке товариство імені Ференца Ліста.

Не пориває артист зв'язків з рідним краєм. Протягом 20 років Андрій почесний гість і учасник телепрограми «Палітра мистецтв» Хмельницької облдержтелерадіокомпанії «Поділля-центр» у співпраці з Є. Богдан-Беловою, редактором-музикознавцем. Твори класиків, романтиків, сучасних композиторів у бездоганному виконанні визначили академічний стиль багатьох сторінок «Палітри мистецтв».

Співпраця з відомими композиторами – ще одна грань у діяльності артиста.

Ладислав Купкович, Северин фон Екардштайн, Кіт Армстронг присвячували свої твори Андрію Белову.

Результативною є творча співдружність з видатним українським композитором, Народним артистом України М.М. Скориком. Після фурорних прем'єр у Києві та Львові, присвяченого А. Белову Шостого скрипкового концерту, виникла задумка масштабного проекту запису на диски усіх творів для скрипки, наявних у творчому доробку автора, передовсім концертів для скрипки з оркестром.

До цього жанру композитор звертався впродовж 45 років, починаючи з 1969р., із нерівномірними часовими перервами. Кожен з концертів, вочевидь, ставав його творчою лабораторією, де шліфувалася техніка і кристалізувався стиль щоразу на новому етапі. Також це сторінки щоденника-літопису, якому можна було довірити таємниці особистого, багатого чуттєвого світу митця.

М. Скорик присвячував скрипкові концерти першим виконавцям, відомим піаністам-віртуозам О. Пархоменко, Ю. Харенку, Ю. Мазуркевичу, О.Каськову, Н. Пилатюку, К. Фейєр та 9 концерт – посвяту дружині, А.Скорик.

Традиційно вони звучали у різножанрових програмах. У новому варіанті – запису усіх 9, вони «вишикувались» у мистецький ряд, підсвідомо сприйняті виконавцями як цикл (на зразок 12 симфонічних поем Ф. Ліста), і в цьому варіанті збагатилися новими гранями художнього змісту, оскільки кожний став часткою, розгорнутої у горизонталі і вертикалі ліро-епіко-драматичної поеми, яка в особливий спосіб віддзеркалила складні перипетії взаємин Душі і Духу митця в його рефлексіях, викликаних сприйняттям складних життєвих взаємостворень: Людина, Соціум, Земля, Всесвіт, а також, у мистецтві минулого і сьогодення.

Напередодні 2018 р. з'явився сигнальний екземпляр диска: «Мирослав Скорик».

9 концертів для скрипки та симфонічного оркестру», тож, незабаром буде можливість почути їх музику у виконанні колективу кращих митців.

«Від щирого серця дякую, пише Андрій Белов, виконавець сольних партій всіх 9 композицій у передмові до буклету «М. Скорик. 9 концертів для скрипки з оркестром», за феноменальну музику і присутність на усіх записах і концертах; Адріані Скорик – за опіку і натхнення; Володимиру Сіренку і Національному симфонічному оркестру України – за бездоганні креативні репетиції та концерти перед і під час запису; звукорежисеру Андрію Мокрицькому – за творчу підтримку у пошуках ідеального балансу, але особлива вдячність продюсеру, звукорежисеру та директору Національного симфонічного оркестру України Олександр Горностаю – за реалізацію, натхнення, терпіння, безкомпромісну відданість ідеї, а також за підтримку у всіх ситуаціях та прекрасне почуття гумору, яке завжди творить позитивну атмосферу.

Велику подяку дирекціям Київської філармонії та Київської радіокомпанії за підтримку проекту і можливість репетицій та запису у цих чудових залах.

Мирослав Скорик
9 скрипкових концертів

Андрій Белов
(скрипка)

Національний заслужений академічний симфонічний оркестр України
Диригент
Володимир Сіренко

П. Біленко,
м. Хмельницький

Ференц Ліст і Україна

"...обов'язок і тісний зв'язок з країною, для якої я не сторонній, і до якої я відчуваю, прив'язаність своїми кращими сторонами, розумом і почуттями..."

З листа Ф. Ліста до Кароліни Сайн-Вітгенштейн

Ініційована Подільським культурно-просвітницьким товариством ім. Ференца Ліста з нагоди 170-ліття з часу перебування в Україні видатного митця – людини світу науково-практична конференція, об'єднала творчі зусилля представників мистецьких та освітянських, духовних, а також військового закладів.

Відкриття її здійснили солісти Львівського Будинку органної та камерної музики О. Мацелюк, Меланія Макаревич та композитор Богдан Котюк; магістрант Київської Музичної академії ім. П. Чайковського Марія Куліш. Центральною подією асамблеї стала дводенна, 2-га міжнародна науково-практична конференція "Ф. Ліст і Україна", проведена кафедрою музичного мистецтва Кам'янець-Подільського національного університету ім. І. Огієнка.

Ференц Ліст – угорський композитор, піаніст, педагог, диригент, просвітител, публіцист, представник музичного романтизму, засновник угорської композиторської школи творчості якого пов'язана з Поділлям, зокрема Кам'янцем-Подільським.

Він відвідував Україну у 1847-1848 рр. Під час своєї подорожі 1847 року композитор дав концерти у багатьох українських містах: Києві (зала Контрактів, Червоний корпус університету св. Володимира, нині – Національний університет ім. Т. Шевченка), Бердичеві, Житомирі, Львові, Кам'янці-Подільському, Чорному Острові, Чернівцях, Немирові, Кременці, Вінниці, Одесі, Миколаєві, Єлисаветграді (тепер – Кропивницький) та ін.

Під час гастролей у Києві у лютому 1847 року Ференц Ліст познайомився з Кароліною Вітгенштейн, близька дружба з якою тривала впродовж усього його життя. Саме цій жінці композитор присвятив свої дванадцять симфонічних поем. Кароліна мала маєток на Поділлі у Воронинцях, де гостював Ференц Ліст. Саме тут на теми українських народних пісень «Ой, не ходи, Грицю» та «Віють вітри, віють буйні» Ф. Ліст написав п'єси для фортепіано: «Українська балада» і «Думка», – які увійшли до циклу «Колосся, зібране після жнив у Воронинцях». Відлуння українських впливів знайшло місце в етюдів «Мазепа» та однойменній симфонічній поемі. Музика Ф. Ліста звучить у виконанні кращих музикантів різних поколінь у багатьох країнах світу, а також в інтерпретаціях українських митців.

Тому 24-25 листопада 2017 року відбулась II Міжнародна науково-практична конференція «Ференц Ліст і Україна», присвячена 170-й річниці з часу перебування Ференца Ліста в Україні.

Організатори конференції: кафедра музичного мистецтва Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, Могильовський державний університет імені А.А. Кулешова (Республіка Білорусь), Подільське обласне культурно-просвітницьке товариство імені Ференца Ліста, Київська організація НМСУ, Хмельницька обласна організація національної Спілки краєзнавців України.

На пленарному засіданні, яке проходило 24 листопада у залі засідань головного корпусу університету, виступили І.М. Ко-

нет – проректор з наукової роботи, доктор фізико-математичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України; Баженов Лев Васильович – доктор історичних наук, професор, Академік Української академії історичних наук, директор Центру дослідження історії Поділля Інституту історії України НАН України при Кам'янець-Подільському національному університеті імені Івана Огієнка, член правління Національної спілки краєзнавців України, голова Хмельницької обласної організації Національної спілки краєзнавців України; Богдан-Белова Євгенія Євгенівна – мистецтвознавець, журналіст, голова Подільського культурно-просвітницького товариства імені Ференца Ліста; Супрун-Яремко Надія Онисимівна – доктор мистецтвознавства, професор, професор кафедри музичної фольклористики Львівської національної академії імені М. Лисенка, дійсний член Наукового Товариства імені Шевченка в Україні; Міляр Радомір Едуардович – художник, голова Подільського об'єднання митців «Охоронці спадщини» м. Хмельницький та інші.

Печенюк Майя Антонівна, кандидат педагогічних наук, професор, завідувач кафедри музичного мистецтва, голова оргкомітету

Українська громада у країнах світу

Нині число осіб українського походження, які проживають за межами України, за приблизними підрахунками становить від 12-ти до 20-ти мільйонів.

Найбільше закордонних українців проживає в Російській Федерації (за офіційною статистикою – 1,93 млн. осіб, які ідентифікують себе як етнічні українці, згідно з неофіційною статистикою – понад 10 млн. осіб); у Канаді (1 209 085 осіб українського походження); у США (згідно з даними офіційної статистики – 892992 особи, за неофіційною – реальне число представників українського етносу в США понад 1,5 млн. осіб).

Серед країн проживання найбільших українських громад зарубіжжя – Бразилія (500 тисяч), Казахстан (333 тисячі), Молдова (477 тисяч), Аргентина (250-300 тисяч), Білорусь (159 тисяч), Німеччина (123,3 тисячі), Узбекистан (близько 87 тисяч).

Чисельні українські громади проживають також у Румунії (згідно з результатами останнього перепису населення (2011 р.) на території Румунії проживають 51,7 тис. етнічних українців), Латвії (45,69 тисяч), Польщі (49 тисяч), Великій Британії (за неофіційною статистикою близько 30 тисяч), Азербайджані (за офіційними даними 29 тисяч, за неофіційними – не більше 15 тисяч), Естонії (22 тисячі), Франції (близько 30 тисяч), Киргизстані (22,9 тисячі), Туркменістані (за офіційними даними близько 23 тисяч, за неофіційними – не більше 14 тисяч), Чехії (понад 22 тисячі), Литві (22 тисячі), Сербії і Чорногорії (понад 20 тисяч), Австралії (38,8 тисячі), Австрії (близько 12 тисяч), Словаччині (7,43 тисячі), Парагваї (10-12 тисяч), Грузії (7 тисяч), Угорщині (понад 8 тисяч), Боснії і Герцеговині (близько 5 тисяч), Хорватії (4 тисячі), Таджикистані (понад 3 тисячі), Болгарії (1,8 тисячі), Вірменії (1,6 тисячі), Чилі (близько 1 тисячі).

Велика кількість українських громадян – представників української тимчасової трудової міграції зосереджена в Іспанії (86 тисяч), Португалії (близько 42 тисяч), Греції (понад 32 тисячі).

Порівняно з іншими світовими діаспорами українські громади мають найбільшу кількість різних громадських об'єднань (за приблизними підрахунками – близько 3 тисяч). Найбільше їх у Канаді – майже тисяча осередків: політичних, культурно-освітніх, професійних (об'єднання лікарів, учителів, інженерів, адвокатів), жіночих, молодіжних тощо.

Авторитетною міжнародною українською організацією є Світовий Конгрес Українців (СКУ), який об'єднує близько 300 громадських організацій закордонних українців з понад 30 країн світу.

Міжнародними об'єднаннями є також Європейський конгрес українців (представляє інтереси українських громад у 23 країнах, здебільшого у Центральній та Східній Європі), Світова федерація українських жіночих організацій, а також Світова федерація українських лемківських об'єднань.

У низці держав Східної і, частково, Центральної Європи, а також у країнах Балтії політико-правовий статус української громади закріплено законодавчо – вона визнається національною меншиною. Це забезпечує державну підтримку зусиль місцевих українських громад щодо збереження своєї національної самобутності, здобуття освіти й інформації рідною мовою тощо.

Питання задоволення національно-культурних потреб українців за кордоном є предметом двосторонніх міждержавних переговорів на всіх рівнях. З року в рік збільшується число двосторонніх угод, які передбачають реалізацію культурно-освітніх та інших запитів української діаспори. Створюються двосторонні змішані міжурядові комісії з питань забезпечення прав національних меншин.

ВІДОМІ УКРАЇНЦІ, які прославили Україну на весь світ

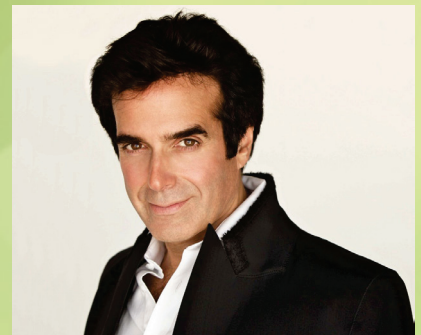
Тисячі українців були змушені шукати кращої долі за кордоном. Але навіть у чужих країнах вони пам'ятали про своє походження та змогли вразити світ своїм талантом. Українці займали важливі державні посади у чужих країнах, підкоряли космос та високу моду, знімалися у найкращих фільмах та робили важливі наукові відкриття для людства. Серед них:

Джек Паланс (Володимир Палагнюк) – голлівудський актор, який ніколи не цурався свого походження. Він нагороджений "Оскаром" у 1992 році. Народився вже у США, батьки були вихідцями зі Львова та Тернопільщини. Від Росії

Джек відцурався. У 2004 році він відмовився від звання народного артиста Росії, наголосивши, що нічого спільного з Росією не має, адже є українцем.

Девід Копперфільд Девід Коткін, який зараз є славним ілюзіоністом, народився у США. Дідусь Девіда по батьковій лінії був іммігрантом з України. Також Копперфільд відкрив містичне кафе без офіціантів та допомагає інвалідам розвивати спритність рук.

Серж Лифар

Сергій Лифар родом з Київщини. З юності його тягнуло до мистецтва – молодим співав у хорі, грав на скрипці та фортепіано. Балетом почав займатись з 17 років. До Парижа його забрала вчителька танців, яка емігрувала. Ним захоплювались митці та критики, називаючи його богом танцю. Серед друзів Сержа – Пабло Пікассо, Сальвадор Далі, Коко Шанель. Від громадянства Франції танцюрист відмовився.

Міла Йовович

У 5 років Міла емігрувала з батьками до Америки. Тут вона й почала успішну акторську кар'єру. Крім цього, Міла ще співає, грає на музичних інструментах та є професійною моделлю. На відміну від багатьох емігрантів, які бували в Україні раз у житті, вона тут була не раз. Під час Революції гідності підтримала українців та закликала шанувальників жертвувати гроші на допомогу постраждалим на Майдані.

Соломія Крушельницька

Неперевершене сопрано у три октави Соломії Крушельницької не залишало байдужими нікого. Оперною дівою захоплювався увесь світ. Соломія легко співала на восьми мовах. Аби слухачі знали, звідки вона родом, після концертів співачка часто знайомила публіку з українськими піснями.

Богдан Гаврилишин

Економіст зі світовим ім'ям народився на Тернопільщині. Гаврилишин був членом Римського клубу. Економіст зі світовим ім'ям. Завдяки йому з'явився Всесвітній форум у Давосі. Сюди щороку з'їжджаються політики та перші особи світового бізнесу.

Довідка: Римський клуб — міжнародна неурядова організація, яка об'єднує громадських діячів та вчених з понад 30 країн світу. Вони займаються перспективами розвитку людства.

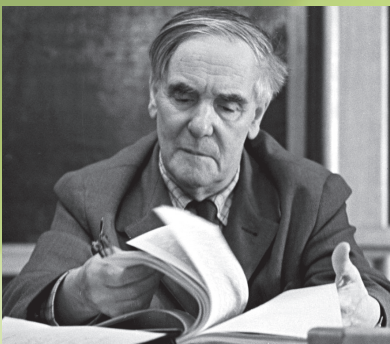

Анна Ярославна

Мудрого Анна, вийшовши за короля Генріха, стала прабабцею майже 30 королів. Вона була дуже вродливою та розумною. Доки неписемні барони у Франції ставили замість підписів хрестики, вона впевнено підписувалася у державних документах.

Стівен Спілберг

Хоч народився всесвітньо відомий режисер у США, походить Стівен з Одеси. У сім'ї часто звучала українська мова, а засинав він під українські коліскові. Недарма улюбленою стравою Спілберга є борщ. Свого походження він не цурався і, коли у 2006 році вперше потрапив до Одеси, сказав: «Нарешті я на рідній землі!»

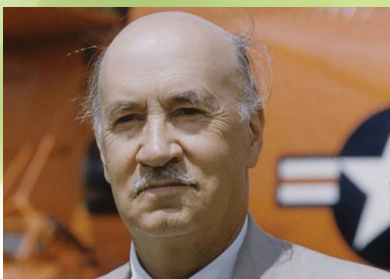

Петро Капиця

Батьки Петра – вихідці з Волині. У 1978 році фізика за відкриття низьких температур відзначили найпочеснішою Нобелівською премією. Науковець був відомим та затребуваним, він був членом 25 фізичних товариств у світі. За внесок у науку Капиця має іменний астероїд.

Гайді-Марія Стефанишин-Пайпер

Пластунка із Західної України встигла підкорити космос. Разом з батьками вона емігрувала до Америки. У 2006 році українка стала 445-ю, хто побачив неосяжний космос на власні очі. Потім вона полетіла вдруге. За межами Землі їй пощастило бути 27 дів та 5 разів виходити у відкритий космос.

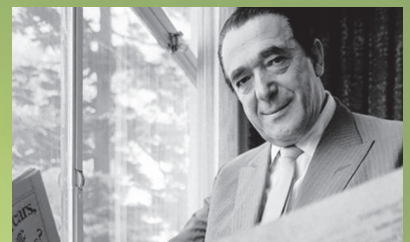

Ігор Сікорський

Народився майбутній геній у Києві. Перше світове визнання він здобув у 24 – його літак «Ілля Муромець» став рекордсменом у вантажопідйомності. Згодом авіаконструктор подався у Штати, де відкрив власну компанію – Sikorski Air Engineering. Його гелікоптери використовували Збройні сили США. І саме «пташки» українського інженера першими в історії перелетіли Атлантику і Тихий океан. Так його літаки та гелікоптери з'єднали континенти і дозволили долати величезні відстані за лічені години.

Роберт Максвел

Одна з найзагадковіших постатей в історії. Гох Мехел Гершович, більш відомий як Роберт Максвел народився на Закарпатті у селищі Солотвино. Своє ім'я він ще змінить кілька разів, поки стане Максвелом – мільярдером, який володів великою частиною медійного бізнесу Великобританії. Максвел знав понад 10 мов. Подекували, що він працював на різні таємні спецслужби та розвідку. У 1978 році приїхав до України. Побачивши рідне містечко, яке зовсім не змінилося за 40 років, аби його оживити, запропонував меру 60 мільйонів доларів, але той відмовився.

Цікаві факти про Україну

Станція метро «Арсенальна» у Києві – найглибша у світі. Вона проходить під землею на глибині 105 м. Станцію біля будівлі парламенту побудували в 1960 р. однією з перших. За деякими даними у тунелях біля «Арсенальної» є таємні схованки для політичної верхівки.

Третій найвідвідуваніший у світі Макдональдс знаходиться в Києві біля залізничного вокзалу. Цей заклад незмінно потрапляє до п'ятірки найбільш жвавих Макдональдсів світу.

Населення України належить до найбільш освічених, а кількість людей з вищою освітою на душу населення – вища за середньоєвропейський рівень. За кількістю громадян з вищою освітою Україна посідає четверте місце у світі.

Одна з найвідоміших у світі різдвяних пісень – це «Щедрик», народна пісня, записана українським композитором Миколою Леонтовичем. Світ знає її як Carol of the Bells або Ring Christmas Bells. Пісня прозвучала у багатьох закордонних фільмах. Наприклад, в улюбленому всіма фільмі «Сам удома» вона є одним з найголовніших саундтреків.

Олешківські піски часто називають українською «Сахарою». Площа пісків, які розкинулися на території кількох районів Херсонської області, становить понад 160 тисяч гектарів, що робить їх найбільшою пустелею Європи. Олешківські піски добре видно з космосу.

На дніпропетровському заводі Південмаш виробляють екологічно найчистіші ракетносії у світі – Zenit 3SL.

Автор першої у світі Конституції – українець Пилип Орлик. 5 квітня 1710 р. його обрали гетьманом запорізького війська. У цей же день він оголосив «Конституцію прав і свобод Війська Запорізького». У США Конституцію прийняли в 1787 р., у Франції та Польщі тільки в 1791 році.

На конкурсі краси мов у Парижі в 1934 році українська мова зайняла третє місце після французької та перської за такими критеріями, як фонетика, лексика, фразеологія, структура речень. А за мелодійністю українська мова зайняла друге місце, після італійської.

На території України зосереджено 1/4 всіх запасів чорнозему на планеті. Чорноземні ґрунти при правильній обробці дають найбільшу кількість врожаю. Під час Другої світової війни німці навіть вивозили чорнозем на поїздах.

Найдовший музичний інструмент у світі – це українська трембіта. Її довжина може досягати чотирьох метрів, її звуки чутні більш ніж за десять кілометрів.

Серед яскравих досягнень українського літакобудування – найбільший у світі літак AN-225 «Мрія», а також найпотужніший літак AN-124 «Руслан». У 2001 році літак «Мрія», взявши на борт вантаж у 253 тони, за один політ встановив 124 рекорди.

Пам'ятники відомому українському поетові Тарасу Шевченку встановлені в 1200 місцях по всьому світу.

У Київському музеї мініатюр можна побачити підковану блоху, троянду в чохлі з видовбаного волоса, зроблену з лусочок фарби, і безліч інших робіт майстра Миколи Сядристого.

Найстарішим деревом в Україні вважається 1300-річний дуб в урочищі Юзефін Рівненської області.

Українське містечко Рахів, розташоване серед Карпат, офіційно вважається географічним центром Європи. А сама Україна є найбільшою європейською державою, вся територія якої географічно знаходиться в Європі.

Найдовша печера в Україні носить назву «Оптимістична» і знаходиться на Поділлі. Ця гіпсова печера на глибині 20 м тягнеться на 216 км і є однією з найдовших у світі. Поступається лише Мамонтовій печері в США.

Перша газова лампа винайдена у Львові в 1853 р. і в цьому ж році в одному із Львівських госпіталів за її допомогою була проведена перша операція.

У селі Межиріч Рівненської області знайдено найстаріше поселення Homo Sapiens. Також знайдена найстародавніша мапа, яка вибита на кістці мамонта 14,5 – 15 тисяч років тому.

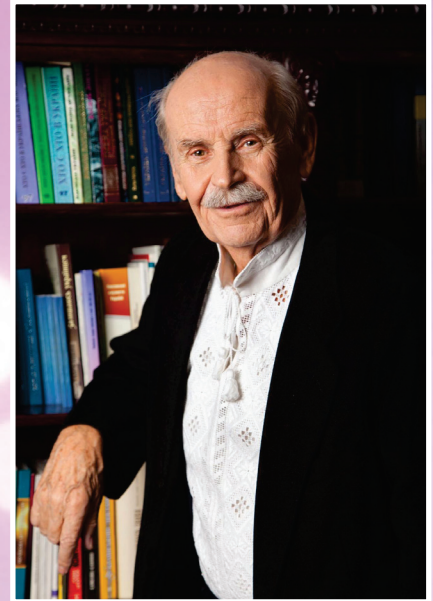
У момент проголошення незалежності в Україні фіксувалася наявність 19,4 мільйона голів свиней, сьогодні їх менше вдвічі – 8,3 мільйона особин. Незважаючи на те, що українці носять звання салоїдів, середньостатистичний житель країни вживає в рік всього 18 кілограмів свинини. Навіть німець з'їдає втричі більше.

Богдан Гаврилишин: спогади, оцінки, прогнози...

У «світ кращий» 24 жовтня 2016 року на 91 році життя відійшов видатний український, канадський, швейцарський економіст, вчений, громадський діяч, меценат, колишній член «Римського клубу» Богдан Дмитрович Гаврилишин. Одразу 7 університетів Канади, громадянином якої він був, залишилися без одного із своїх професорів.

Він народився 19 жовтня 1926 року в містечку Коропець Тернопільської області. Під час Другої світової війни, у 1944 році, його було вислано в Німеччину. З часу закінчення війни пройшов шлях від табору для переміщених осіб до визнання у світових колах. Його головна висота – це 18-річне керівництво Міжнародним інститутом менеджменту Женеви та приналежність до створення «Римського клубу», який інколи називають світовим тіншовим урядом. За роки праці ректором престижного інституту через його руки пройшло кілька тисяч майбутніх голів правлінь глобальних корпорацій, банків, інвесткомпаній, міністрів і президентів, а відомий нині Давоський форум спочатку було організовано як зустріч випускників цього інституту. У 1979 році на одному із своїх виступів «Путівник в майбутнє: до більш ефективних суспільств» не тільки передрік майбутній розпад СРСР, але і дав Європі можливість підготуватися до цієї події. Зокрема, «Римський клуб» активно знайомив з лідерами Західної Європи майбутніх керівників східно-європейських країн, починаючи від Лешека Бальцеровича і закінчуючи Вацлавом Гавелом. Викладав у 70 країнах і консультував відомі світові компанії. Напередодні розпаду СРСР, у 1988 році, Богдан Гаврилишин повернувся в Україну. Був радником першого президента України Леоніда Кравчука і трьох прем'єр-міністрів. В останні роки займався благодійністю, намагаючись виховати покоління молодих реформаторів.

Багато із його висловлювань, які Богдан Дмитрович сказав під час нашої з ним єдиної зустрічі в Києві у його офісі та цитати із ЗМІ увійшли в ці спогади. Надіємось, вони будуть цікавими і корисними багатьом, хто знав цю визначну українську особистість, зустрічався з ним особисто чи був його учнем...

1. Все, що я зробив у житті, я починав з мрії. Переконаний: надзвичайне – можливе, якщо ви лише відчуєте цей стан.

2. Як на мене, є тільки чотири держави, де головні показники якості життя (повна політична свобода, певний рівень добробуту, соціальна справедливість і співжиття з природою) дотримано сповна. Це – Норвегія, Швеція, Швейцарія, Австрія.

3. Найгірше ж було українцям під Московською імперією, імперією Романових. Ця імперія справді розрослася на всі боки і підкорила багатьох. Звідки це в них? Вочевидь, сильний вплив на національний менталітет мали Чингісхан та його нащадки.

4. Росія й далі сприймає Україну як потенційно свою територію і завжди впливатиме на це. ...Вона й далі намагатиметься тут домінувати. Як сказав мені один із російських діячів: «Ви думаете, ми підемо на вас війною? Навіщо? Нас цікавить контроль над економікою». Тобто для них важливо перебрати контроль над нашими підприємствами і ресурсами, а ще – над закордонною політикою.

5. Попри таке сусідство, ми не приречені. Наприклад, у чім полягає найбільша залежність України від Росії, який головний важіль Москви для впливу на нас, контролю над українцями? Газ?! Отже, цю проблему й маємо вирішувати насамперед.

6. Країна має фантастичний потенціал. І мова не тільки про природні ресурси, а й про людей.

7. Ми могли би багато чого зробити для світу, бо він загалом хворий. Недуга – це коли людина не має жодної духовної цінності. Збереглися тільки матеріальні. А ми не такі.

8. Людині доконче потрібно мати дві точки зору, так само потрібно мати дві вищі освіти – це запорука її мудрості.

Про виховання еліт

Освіта – дуже важлива частина процесу формування еліти, але у нас її фактично немає. Вона повинна брати на себе відповідальність перед людьми, а не перерозподіляти багатства нації і боротися за привілеї. Еліту можна виховати, але сумніваюсь, що можна перевиховати нинішню

Про Ющенко і Тимошенко

2000-й і неповний 2001-й роки, з точки зору економіки, були найкращим періодом у нашій новітній історії. Тоді Віктор Ющенко був на посаді прем'єра, а я його радником. Це сталося завдяки тому, що Ющенко і Тимошенко дуже добре працювали разом, вони доповнювали один одного. Ющенко має загальні поняття про економіку. Дуже добре розуміється в питаннях монетарної політики, а Тимошенко дуже добре знала енергетичний сектор бо вона в ньому працювала. Вона заставила енергокомпанії перейти на монетарні трансакції, тобто платити наявними грошми. Одразу появились доходи, і одразу прийшли великі суми податків. Тоді уже тривалий час не платили пенсії, зарплати бюджетним працівникам, а тут раптом приходять величезна сума грошей. Одразу в кілька разів виріс попит на послуги, продукти...

Останній хороший, я вважаю, можливо, навіть найкращий період у нашій історії – Помаранчева революція; (З інтерв'ю «Історичній правді»). Але дуже швидко

пришло величезне розчарування. Не знаю, що сталося з Віктором Ющенком. Знаю, що його труїли, а що трапилося після цього... І все ж, думаю, що трохи розумію, бо знаю його з 1993-го року. Розумію так, що четверо «друзів» обсіли його і фактично стали всім керувати. Тому-то він ніби втратив здоровий глузд у своїх рішеннях.

Остання розмова у мене була з ним, коли він вечеряв в Українському домі. Він підійшов і попросив, щоб я написав кілька думок і ідей, які хотів внести у свою доповідь у Давосі. Після цього я хотів прийти до нього, тому що побачив, що не все там гаразд, але не зумів, мене не пропустили... Раніше я просто дзвонив у приймальню, йому передавали трубку, але тепер потрібно було спочатку дзвонити в офіс Олександра Третякова.

Я зрозумів, що більше не зможу давати поради.

Про Януковича

Я зустрівся з Януковичем у цікавий спосіб. Він став прем'єр-міністром і відправився в Давос, де повинен був снідати з групою великих бізнесменів та потенційних інвесторів.

І ось я отримую дзвінок від Міністерства закордонних справ і мені кажуть: «Богдане Дмитровичу, допоможіть. Боїмося, що через те, що за кордоном знають про Януковича, про роки його молодості, може ніхто не прийти».

Я погодився допомогти – направив кілька електронних листів у Японію, Індію, Америку, Францію та Німеччину. Багато із людей, яким писав, не скажу, що були моїми «студентами», але вони відвідували семінари, які я вів. Ну і з'явилися на сніданок 12 або 14 цих великих бізнесменів.

Після сніданку цього дня дзвонить мені у мою квартиру в Женеві Янукович: «Богдане Дмитровичу, тепер я розумію хто ваші колишні студенти, дякую вам...»

Я повертаюся завтра із Цюриха в Київ. Якщо ви готові полетіти зі мною, то у нас буде 2,5 години для спілкування віч-на-віч. Я би хотів багато про що запитати у вас, порадитися».

І дві з половиною години ми з ним розмовляли. Він дійсно ставив багато запитань...

Чому я кажу вам про це? Бо він знав, що знає мало, і готовий був у той час дізнатися більше. І це був один його позитив. Другий позитив був у тому, що він, як губернатор Донецької області, не дозволяв будь-яких російських інвестицій. Він хотів бути там господарем. Про це, може, багато людей не знають.

Про децентралізацію

Україна повинна мати федеративну структуру або навіть конфедерацію. Мій добрий знайомий із Галичини відповів на це: «Чоловіче, ти божевільний. Піклуйся про суверенітет і цілісність України, а не розмежування». Але думаю, якщо люди в різних областях зможуть вибрати свій власний шлях і відповідати за це, то вони б хотіли бути частиною України. Тому що, якби були частиною Російської Федерації, повинні були б слухати того, хто наверху. (З інтерв'ю «gazeta.ua»).

Для мене це спосіб подолання відмінностей між регіонами, який є у нас в цей час.

І коли люди навчаться жити за цими правилами, то швидко зрозуміють, що так краще.

Про ситуацію в країні та світі

Наша країна перебуває у поганому стані, але й інші країни теж морально хворі, особливо США. (З інтерв'ю журналу «Репортер»).

В Америці багато чудових людей та найкращих університетів, але соціум хворий. Там величезна різниця між багатими та бідними, і цей розрив може призвести до надто важких наслідків. В Америці найбільше витрат на охорону здоров'я, але люди в цілому нездорові.

У США найбільший відсоток психічно хворих людей і найбільша кількість ув'язнених на одиницю населення. А в Європі і зовсім повноцінна криза...

Оскільки структура правління там дуже недопрацьована. Не вистачає децентралізації, надто багато рішень приймає виключно Брюссель. Зараз ЄС необхідно створити посаду президента, побудувати спільну зовнішню і оборонну політику, зменшити централізацію процесу прийняття рішень.

Але я все-таки хотів би, щоб Україна мала можливість стати членом ЄС. Тільки ось останнім часом я сумніваюся, що вона цього хоче.

Про майбутнє України

Я вважаю, що у нашого народу дуже здорове коріння, а ось верхівка трохи прогнила. Але я оптиміст. Знаю, що в майбутньому Україна обов'язково опиниться в числі ефективних країн. Років через 15. Впевнений у цьому. Скажу більше: до того часу зникне Російська Федерація. Мої прогнози збуваються. Наприклад, у 1980 році я опублікував книгу «До більш ефективних суспільств. Шлях у майбутнє», в якій вивчив 12 держав. Припустив, що потрібно змінити, щоб ці країни стали більш ефективними. І спрогнозував їх майбутнє без реформ. Так передбачив розпад СРСР. Тоді всі фахівці вважали мене божевільним.

Але я вже у 1988-му повернувся на батьківщину, щоб допомогти їй. Знав, що Україна стане незалежною державою...

Або ще момент. У 1952 році я був присутній на світовій молодіжній асамблеї в Сенегалі, тодішній французькій колонії. Повернувшись у Канаду, зробив у доповіді прогноз про те, що через одне покоління ці колонії стануть незалежними державами. Мене обсвистали. Я дійсно «помілився»: це відбулося всього-на-всього через десять років.

Ще тоді я зрозумів, що міняти країну повинні молоді активісти. Вони є найбільш потужною рушійною силою.

**П. Гаврилюк,
наш спецкор.**

Яків Гальчевський

архівні документи

В історії становлення української державності важливе місце посідає повстанський рух проти радянського режиму на початку 20-х років ХХ ст. Потужний сплеск селянського повстанського руху відбувся після закінчення радянсько-польської війни та остаточного закріплення більшовиків на українських теренах. За офіційними даними в 1921 р. в Україні діяло 102 повстанських загони загальною чисельністю до 10 тисяч багнетів. На Поділлі був такий загін, чисельністю до 1500 бійців.

Одним з найвідоміших ватажків-повстанців став отаман Яків Орел-Гальчевський. Під його керівництвом було створено найбоєздатніший повстанський загін на Поділлі. Його Подільська повстанська група мала понад сотню бійців, об'єднаних у кілька загонів, які активно діяли у Лeticівському, Літинському, Ушицькому та суміжних до них повітах. Всі дії повстанських загонів, що вели активну збройну боротьбу, визнавалися більшовиками, як бандитські вилазки недобитих петлюрівців та кулаків. Для придушення повстанського руху в регіоні влада залучила 2/3 регулярних військ Червоної армії.

Документи про повстанський загін зберігаються у Галузевому архіві СБУ України, та в Державному архіві Хмельницької області.

Звернення Якова Гальчевського до єврейського населення Поділля із погрозою брати заручників

21 жовтня 1922 року

Повстанчий загін Української Військової Організації Поділля під керуванням Отамана Орла другий рік бореться з комуністами на Київщині і Поділлі. Мною, старшинами, і козаками отряду дан приклад ідейної боротьби за права свого народу. Ні один мирний громадянин У.Н.Р. (будь то селянин, чи єврей) не був ограбований, або розстріляний без вини, особливо я ставився обережно і коректно до єврейського населення мирного, аби уникнути кошмарного страшного року різні євреїв 1919 р. Наша Подільська військова організація рахує всіх євреїв громадянами У.Н.Р. з правами українців, за винятком комуністів. Підтвердження цих слів всі євреї, прожисаючі на Поділлі, можуть знайти в м. Янові, Вінницького повіту, де отряд мій був торішньої осені. Можуть оповідати за наше відношення до євреїв мешканці м. Бара, м. Ялтушкова, Вовковинець і т. д. Попереджую що членами нашої повстанчої організації не буде робитися ніяких репресій над єврейським населенням. Не відповідаю за злодіїв і грабіжників аполітичного характеру, які зовні нашого впливу. Коли вам буде потрібна наша допомога (чим би то не було в боротьбі з комуністами-грабіжниками) все буде робитися організовано.

Нам відомо, що цемент радянської влади є євреї. Зараз євреї – особисти і чекісти взяли звичку брати заложників і розстрілювати по кілька душ неповнолітніх селян, котрі не мали з нами стосунків, за одного комуніста. Попереджую, що з дня оголошення сего за кожного розстріляного заложника селянина наша військова організація Поділля буде брати заложниками євреїв (особливо з сімейств службовців) і розстрілювати по п'ять за одного.

Командир Повстанчеською Групою Поділля
Начальник штаба

Отаман ОРЕЛ
Полковник Помста-Лютий

Составленъ 22 Декабря 1916 года.

Галузевий архів СБУ,
ф. 5, Том 1, № 12930, арк. 77.
Копія. Машинопис.

Заклик Якова Гальчевського до громадян Поділля братися за зброю і боротися з комуністами

22 жовтня 1922 року

Передавать з рук в руки, з хати в хату

§ 1

Всім, хто не хоче загинути під владою московських окупантів-комуністів – наказую бути готовим до бою з катами-комуністами.

§ 2

Повстанчеська група Поділля, на чолі которой стою я повідомляю всіх громадян України, що в скором часі починається війна з більшовиками в чийх грудях б'ється українське серце, той знає, що потрібно було запілля ворогів-комуністів. Підстава: інформації з-за кордону.

Я. Гальчевський-
Бойнаровський

§ 3

На днях більшовики оглянуться за Києвом. Передбачаючи свою гибель грабіжники нашого народу комуністи намагатимуться вивезти все наше добро. Наказую не давати ніяких продподатків ні фунта, а коли братимуть силоміць, то продукти посипать ядом, який вже видано по організаціям.

§ 4

Наказую руйнувати шляхи, залізниці, та містки, по яких має переходити ворог. Нищить телеграфи, та телефони, не давати підвід і можна більш застась зброєю.

§ 5

Вояки ворожі «летотряди», які грабують населення, катують невинних людей, та сажують до в'язниць, та підвалів, згвавтобують наших жінок та дівчат, годують їжою з повною дозою яду, а ми повстанці, годусь клятого ворога сталієм бобом.

§ 6

Наказую якомога більш шкодити ворогам і палить совхози, а хто не має можливості розібрать, то й хліб. Нищить таємно агентів комуністів, шпигів (шпїонів) котрі шляються по одному і по кільканадцять.

§ 7

Коли почуєте про загальний повстанчий рух і буде показ про мобілізацію всі, як один повинні явитися зі зброєю на призначені пункти. Хай ніхто не вагається. Волю добувати ніколи не пізно. Хто ухилитиметься од мобілізації, той каратиметься, як комуніст.

§ 8

Не вірте більшовицьким брехням. Торік заграбували у нас все, а цей рік ще нас краще ограбують, коли не станем всі до боротьби.

Командуючий Повстанчеським Загоном Поділля
Начальник Штаба

Отаман Орел
Полковник Помста Лютий

Галузевий архів СБУ,
ф. 5, Том 1, № 12930,
арк. 78. Копія. Машинопис.

Звернення Якова Гальчевського до інтелігенції Поділля із наказом брати участь у повстанському русі

23 жовтня 1922 року

§ 1

На наших очах витворюється доля нашого народу. Великий і тяжкий гріх бути байдужим глядачем страждань своєї неньки України, а ще тяжчий гріх принатуруватися до обставин: гинуть, як мухи в підвалах, в цупких кігтях чекістів. Гріх забувати за обов'язок інтелігентів і гнути шию перед мічними «міра сего» і намагатися проїхатися шляхом безоплатним пасажиром в вагоні У.Н.Р.

Російські окупанти в своїм сліпим централістичним комунізмі поруч єврейськими комуністами переничили більшу частину нашої інтелігенції, без якої нація губить свій колір і покійно ходить в ярмі чужинців. Нищиться інтелігенція без жалю й зараз – що день тисяча нових жертв за провину і без провину Українській нарід мав і так мало інтелігенції, а зараз ще менше через наївність, невіру в себе, свої сили, свій народ.

§ 2

Настав час розплати з катами нашого народу. Доволі покори. Хто став на стражі інтересів народу – сміло вперед. Суворо наказую всім інтелігентним силам приступити активно до праці в повстанчій русі свого народу. Ми є авангард в боротьбі за право свого народу і кожного запитаємо, що він приніс в офіру рідному краю. Доволі розмов між чотирма стінами. Працюйте – хто словом, а хто зі зброєю в руках. Не падайте духом, боріться, доки не зборете. Є нації, які здобували свою волю століттями. Ідуть поміж народ зі словом правди, упіхи і надії. Хто чує в собі енергію і сприт, любить пригоду і ризик життям, формує отряд з кількох десятків людей і робись тим комаром. Криловським, що замучив Льва, царя звірів. Я і всі повстанчеські загони на Україні вимагає від вас максимум праці в цей час і покладаємо на вас не мало надії. Хто загине, тому вічна слава, бо він жив і борюся за долю пригноблених братів. Легко умирати, та й знати за що, і занадто важно умирати, не почувши вини в злодійських кігтях комуністів. Під час праці будьте обережні перед шпїгами і зрадниками. Не потрібно бути наївними і вірять багато людям. Всі накази і повстанську літературу передавайте один другому і засовуйте селянам.

Командуючий повстанчеської групою поділля
Начальник штабу

Отаман Орел
Полковник Помста-Лютий

Галузевий архів СБУ,
ф. 5, Том 1, № 12930,
арк. 80. Копія. Рукопис.

Байдич В. Г.,
директор Державного архіву Хмельницької області,
кандидат історичних наук

Сталін боявся втратити Україну

«Україну можемо втратити!» – писав переляканий Сталін влітку 1932 року. Він боявся втратити Україну як ресурс, без якого побудова могутньої індустріальної імперії, здатної завойовувати світ, залишалася б тільки мрією. Щоб не втратити, він вирішив стратити Україну. Стратити як уособлення всього, що ненавидів диктатор: свободи, самодостатності, культурної унікальності. Попри інформаційну блокаду, яка приховувала злочин, це була публічна страта.

Про неї знали приречені на загибель, знали в межах сталінської імперії, переповідаючи пошепки жажливі подробиці. Про неї керівництву своїх держав доповідали закордонні розвідники й дипломати, писали відважні журналісти у світових медіа.

Вбивство цілого народу без війни у мирний час мало залякати інших, засвідчити всемогутність і безкарність «вождя народів».

Голод, обраний як зброя геноциду, дав Сталіну можливість не лише забрати життя у мільйонів українців, але вбити тих із них, хто пережили масове вбивство.

Вбити їх як українців: ті, хто вижили, добровільно позбавлялися власної мови, культури, традицій, переплавлялися у безликий «совєтський народ».

Вбити їх як людей: перетворити в істот, позбавлених почуття гідності, понизити до рівня тваринного існування, а згодом вмонтувати, як гвинтиків, у тоталітарну машину.

Тому результатом Голодомору стали не лише мільйони вбитих та опустілі українські домівки, але й спустошені душі тих, хто пережив 1933-й.

Люди боялися згадувати жахи, свідками яких стали. Бо-

ялися не лише тому, що очікувало покарання. Їм боляче було пригадувати себе інших, тих, якими вони були до 1932-го. Боляче було гадати, якими б вони стали, якби не Голодомор, що назавжди поламав їхні життя, позбавив можливості бути собою. Але геноцид зламав не всіх. Серед тих, хто вижили фізично,

були й такі, хто не дав знищити себе духовно. Попри те, що вони, як і інші, бачили жахіття голодної смерті рідних та близьких, самі заглядали їй у вічі, відчували, як упевнено тваринне ество може наповнювати людську істоту. Голодомор не зламав їх, не змусив зрадити своє індивідуальне і національне «я». Згодом вони зуміли реалізувати себе, попри травму пережитого у 1932-1933 роках і всупереч несприятливим обставинам радянської дійсності наступних років. Вони

стали художниками, письменниками, досягли успіхів у науці й техніці. Вони не забували про Голодомор, але ця пам'ять не стримувала їхній розвиток, а робила сильнішими. Ці чоловіки та жінки знали, що живуть не лише за себе, але й за мільйони інших, убитих фізично чи духовно.

Знали, що несуть у собі унікальну культуру, яку мають врятувати, щоб зберегти різноманітність світу.

Завдяки їм Сталін програв – Голодомор не зламав Україну. Після десятиліть нищення вона звелася на ноги й у 1991-му поставила крапку в історії створеної ним імперії. І нині Україна впевнено зупиняє спроби відродити цю імперію. Упевнено захищає рубежі свободи – свободи власної, свободи Європи. Бо ми народ, який не зламали геноцидом.

Володимир В'ятрович, Радіо Свобода

В Україні вшановували пам'ять жертв голодоморів:

Хмельниччина:

Смерть від голоду – жажлива і жорстока. Страшно і боляче, коли на твоїх очах помирають діти, батьки, родичі і знайомі... Навіть ті, хто вижив – не раз вмирили серцями...

Невинних, закатованих жертв Голодомору Хмельницький вшановував багатолюдною ходою пам'яті та церковною панахидою...

Київщина:

Вшанування загиблих від Голодомору в Білій Церкві

У місті Біла Церква, що на Київщині, відбулася пам'ятна хода від погруддя Т.Г. Шевченка до пам'ятного знаку жертвам Голодомору. Декілька сотень білоцерківців пройшли містом, нагадуючи про трагічні події, що спіткали український народ на початку минулого століття.

Біля пам'ятного знаку жертвам Голодомору відбувся мітинг пам'яті про ті страшні для українців часи. Представники церков відслужили молебні по невинно загиблим внаслідок репресій і голоду. Лунали слова скорботи і співчуття. Мешканці Білої Церкви віддали шану мільйонам українців, які стали жертвами політичних амбіцій тоталітарної влади.

У Луцьку запалили 200-кілограмову свічку

Вшанування пам'яті жертв Голодомору розпочалось тут 26 жовтня, а 30-го жовтня своєрідним апофеозом стала акція «Незгасима свічка». Під час цього дійства лучани запалили 200-кілограмову свічку. Її виготовили бджолярі всієї України із Всеукраїнського товариства бджолярів.

Як повідомив власкор ZAXID.NET, ця подія стала частиною міжнародної акції «Незгасима свічка» як знак вшанування полеглих під час Голодомору 1932-1933 років. Згодом у Луцьку на Замковій площі відбулася панахида та мітинг. Наступного дня «вогонь пам'яті» вирушив до Львівської області.

Висота свічки – майже один метр, вона виготовлена із натурального воску, а вінчають її 33 бавовняні гноти.

Вселенський патріарх Варфоломій назвав трагічні події в Україні в 1932-1933 роках «демонічно натхненим варварством» Сталіна

Про це він сказав у неділю в Стамбулі на літургії, текст проповіді з якої передано Укрінформу українською діаспорою.

«Як православні християни, ми належним чином відзначаємо 84-ті роковини з моменту цього злодіяння. Ми пам'ятаємо демонічно натхненне варварство, яке Сталін продемонстрував проти духовних чад Константинопольської Церкви-Матері. Ми сумуємо за загубленими. Ми сумуємо з тими, хто залишився живими», – заявив Вселенський патріарх.

Він підкреслив, що під час Голодомору загинули мільйони невинних людей. Особливо постраждали прості робітники, селяни, діти, духовенство та миряни, які мирно жили і працювали на користь своєї країни.

За його словами, наразі потрібно зробити усе можливе, щоб у сучасному світі запобігти повторенню подібних звірств.

«На жаль, ми не можемо змінювати події минулого. Але ми можемо глибоко їх вивчати і аналізувати, щоб зробити все можливе, щоб у нашому сучасному

світі запобігти повторенню таких звірств у майбутньому», – відзначив він.

Вселенський патріарх також вказав на стійкість українського народу, який не був переможений чи знищений.

«Ми хвалимо стійкість українського народу, який не був переможений чи знищений, але терпляче та впевнено піднімався після руйнування. Україна продовжувала і продовжує свій шлях як абсолютно незалежна і суверенна нація. Вона має право мати цей шлях, який обіцяє ще більш світле майбутнє та ще більш об'єднаний народ на кожному рівні. Адже це право України», – резюмував він.

Папа Римський Франциск під час недільного богослужіння, 26 листопада, помолився за жертви Голодомору в Україні

Зазначається, що Папа Римський згадав мільйони жертв сталінського режиму, які загинули під час Голодомору в Україні та назвав ці події «трагедією». Він також висловив надію на поновлення миру в Україні, йдеться у повідомленні Ватикану.

День пам'яті жертв Голодоморів відзначається щорічно в четверту суботу листопада на підставі президентських указів 1998 та 2007 років.

У XX сторіччі українці пережили три голодомори: 1921-1923, 1932-1933 і голод 1946-1947 років – та наймасштабнішим був Великий голод 1932-1933 років.

У пікові місяці Голодомору щохвилини в Україні помирало 24 людини. За короткий проміжок загинуло 4,5 мільйона українців.

Про це повідомляє DW

Трагедія Голодомору має відверті паралелі із сучасною російською агресією проти України

Про це йдеться у зверненні лідера парламентської опозиції Канади Ендрю Шира із приводу Дня пам'яті жертв Голодомору, повідомляє кореспондент Укрінформу.

«Голодомор звучить луною із історії двадцятого століття до наших днів. Знову жорстокий режим у Москві намагається примусити українців підкоритися його волі. Але цього разу українці довели, що захищатимуть себе, і до того ж вони мають друзів та союзників, на кшталт Канади, по всьому світу», – сказав Шир.

Він додав, що Голодомор «лише нещодавно почав отримувати визнання, якого заслуговує».

Шир також назвав Голодомор «вчинком невимовної жорстокості» і наголосив, що ця трагедія була спричинена не природними умовами, а стала результатом «зумисного примусу народу до голоду з метою досягнення політичних цілей Радянського режиму». «У цей день пам'яті ми згадуємо жертв, й даємо обіцянку залишатися із українцями у боротьбі за свободу та гідність», – наголосив Шир. «Вічна пам'ять», – завершив він українською.

Нагадаємо: у 2008 році Канада стала першою країною, що офіційно визнала Голодомор актом геноциду українського народу. Окрім цього, саме у канадському Едмонтоні ще у 1983 році був споруджений перший у світі пам'ятник жертвам Голодомору.

1921-1922
1932-1933
1946-1947

Підбірку матеріалів підготувала Оскана Ющишина

Війна на сході України

(Не слід плутати з Антитерористичною операцією на сході України – комплексом організаційно-правових заходів, у рамках яких діють силові відомства України.)

Війна на сході України – військовий конфлікт, розпочатий російськими загонами вторгнення у квітні 2014 року на території українського Донбасу після захоплення Росією Криму, серії проросійських виступів в Україні і проголошення «державного суверенітету» ДНР. Конфлікт має характер міжнародного і став продовженням російської збройної агресії проти України. За географічним масштабом є локальним і охоплює частини Донецької і Луганської областей України.

Попри численні факти участі Збройних сил РФ та докази причетності Росії до війни, офіційно Росія не визнає факту свого вторгнення в Україну, відтак з українського боку війна розглядається як неоголошена. Ряд українських політиків називає війну на сході України «гібридною війною» Росії проти України. Юридично на сході України триває Антитерористична операція. Російська влада неодноразово заявляла про своє несприйняття Антитерористичної операції й вимагала її припинення та початку переговорів з бойовиками.

Бойові дії війни на Донбасі почалися із захоплення 12 квітня 2014 року російськими загонами, керованими офіцерами спецслужб РФ, українських міст – Слов'янська, Краматорська і Дружківки, де захоплено у відділках МВС зброєю російські диверсанти озброїли місцевих колаборантів і прийняли до своїх лав. В умовах неспротиву місцевих силових структур України, а іноді і відкритої співпраці, невеликі штурмові загоны російських диверсантів в наступні дні взяли під контроль Горлівку та інші міста Донеччини і Луганщини. 13 квітня 2014 року, у відповідь на вторгнення диверсійних загонів, в.о. президента України Олександр Турчинов оголосив про початок Антитерористичної операції. Перекинуті у район Слов'янська і Краматорська спецпідрозділи СБУ і Збройних сил України прийняли перший бій зранку 13 квітня у Семенівці, передмісті Слов'янська, потрапивши у засідку проросійських бойовиків, у якій загинув капітан СБУ «Альфа».

Після серії невдалих великих боїв початку травня 2014 року під Слов'янськом, де українські сили від вогню російських ПЗРК втратили 2 бойових гелікоптери Мі-24, а також кіль-

кох засідок, керівництвом АТО було прийнято рішення поступово оточувати Слов'янськ, відрізаючи гарнізон проросійських бойовиків від постачання зброї з Росії.

11 травня 2014 року проросійськими силами було проведено «референдуми» на території деяких районів Донецької та Луганської областей, на яких

було винесене питання про підтримку державної самостійності проголошених у квітні «суверенних» ДНР та ЛНР.

За підрахунками організаторів «референдумів», питання було підтримане виборцями, а на думку незалежних свідків «референдуми» мали всі ознаки фіктивності.

1 червня 2014 року проросійські бойовики почали кількадечний штурм прикордонної застави у Луганську, який закінчився 4 червня виходом українського гарнізону із прикордонної застави. 2 червня 2014 року біля штабу проросійських бойовиків, що розміщувався у Луганській ОДА, сталася серія вибухів, від яких загинули й мирні жителі. 12 червня почалися поставки важкої бронетехніки з РФ: до Сніжного прибула колона танків, а через Луганськ пройшла колона систем залпового вогню «Град», які наступного дня вперше застосували у війні на Донбасі – 13 червня російські бойовики обстріляли український блокпост під Добропіллям.

20 червня 2014 року новообраний Президент України Петро Порошенко оголосив про початок десятиденного одностороннього припинення вогню, пообіцявши амністію і звільнення від кримінального переслідування усім, хто складе зброю, створення спільних підрозділів МВС для забезпечення громадського порядку, децентралізацію, узгодження губернаторів з представниками Донбасу, дострокові місцеві і парламентські вибори. Проросійські бойовики на запропоновані умови не пристали і припинення вогню не підтримали.

Після закінчення 10 днів одностороннього припинення вогню, українські сили закінчили оточення Слов'янська,

змусивши угруповання російських бойовиків 5 липня відступити до Донецька. Штаб АТО почав масштабну операцію по встановленню контролю над російсько-

Станом на грудень 2017 року йдуть постійні локальні бої. На різних ділянках лінії зіткнення російсько-окупаційні війська продовжують грубо порушувати Мінські домовленості та застосовують заборонені зразки озброєння, зокрема, міномети і важку артилерію. На Луганському напрямку епіцентром напруженості залишилася Світлодарська дуга. Тут, у вечірній час, ворог з важкої артилерії калібру 152-мм, мінометів, гранатометів і кулеметів вів вогонь по наших позиціях довкола Луганського. У цьому ж районі, зі 120-мм мінометів, противник обстрілював захисників Зайцевого і Травневого. На Донецькому напрямку найгарячіше на Приазов'ї. Зокрема, агресор застосував 120-мм міномети по наших укріпленнях поблизу Лебединського і Павлополя. На інших ділянках нашої оборони неспокійно було неподалік Кам'янки, де загарбники використали увесь спектр піхотного озброєння.

торіальної оборони. Водночас українські сили почали операцію з деблокади ЛАП й оточення Луганська. 11 липня 2014 року, на фоні загрози повного блокування кордону українськими силами, російські регулярні війська почали участь у війні, завдавши зі своєї території нищівного ракетного удару українським формуванням під Зеленопіллям – селом за кілька кілометрів від російсько-українського кордону. Відтоді вся лінія українських формувань біля кордону – від Луганської області до узбережжя Азовського моря, – впродовж липня-серпня 2014 року знаходилася під систематичними артилерійськими обстрілами з території РФ, на які українські формування не відповідали. Обстріли призвели до перерізання ліній постачання українського угруповання, що перебувало в районі Ізвариного, таким чином значні українські сили опинилися в оточенні впродовж тижнів. Операцію з їх деблокади було проведено 6-7 серпня, після чого виснажені підрозділи були виведені з зони бойових дій, таким чином остаточно втративши контроль над 140 км державного кордону.

українським кордоном, створюючи силами кількох бригад 15-кілометрову зону уздовж кордону, контролювану збройними силами України і батальйонами тери-

Із Вікіпедії, з доповненням та уточненням матеріал підготував Володимир Попик.

Антикорупціонери в Україні борються як проти корупції, так і за неї, удають святих

Західні експерти розділились в оцінках конфлікту між борцями з корупцією.

Українські антикорупційні установи, до кола яких належать НАБУ, НАЗК, САП плюс СБУ та ГПУ – занурилися у період міжусобиць. Серед насичених скандалами подій можна виділити порушення Генеральною прокуратурою кримінального провадження проти директора НАБУ Артема Ситника через ймовірне розголошення даних слідства та паралельне порушення вже НАБУ кримінального провадження щодо факту можливого незаконного збагачення генерального прокурора Юрія Луценка; вибухове звинувачення з боку керівника департаменту фінансового контролю Національного агентства з запобігання корупції (НАЗК) Ганни Соломатіної на адресу голови НАЗК Наталії Корчак у фальсифікаціях перевірок електронних декларацій; початок НАБУ досудового розслідування проти службових осіб НАЗК за ч.4 ст. 368 ККУ (вимагання та одержання неправомірної вигоди) та передачу справи про можливу корупцію в НАЗК до Служби безпеки України для подальшого розслідування, яку ЗМІ назвали відстороненням НАБУ від скандальної справи; госпіталізацію керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури Назара Холодницького та багато ін. Також лунають звинувачення про те, що НАБУ діє вибірково у своїх кримінальних розслідуваннях.

Подій настільки багато, що голова іде обертом. Борці з корупцією, як видається, стрімко втрачають довіру суспільства.

На прохання «Голосу Америки» західні експерти, які уважно стежать за подіями в Україні, – **Олександр Кларксон**, викладач Королівського коледжу в Лондоні, **Адріан Каратницький**, дослідник аналітичного центру **Atlantic Council** та **Андерс Аслунд**, економіст, експерт **Atlantic Council** – прокоментували ситуацію.

Спілкування з експертами відбувалось у форматі окремих інтерв'ю. Упорядження їх реплік у вигляді дискусії належить автору матеріалу.

ПРО ЗДОБУТКИ ТА ПРОВАЛИ АНТИКОРУПЦІОНЕРІВ, ЗАКИДИ У ВИБІРКОВОСТІ

Адріан Каратницький: Україна має хороші результати у знищенні корупційних схем завдяки таким механізмам, як ProZorro та цінним реформам у газовому секторі, а також викоріненню масових крадіжок на митниці

та у податковій, які були за Януковича. Ситуація гірша у сфері передачі справ до прокуратури та судових вироків за минулі корупційні дії. Останнього голосно вимагає громадськість, хоча для економічного добробуту України важливішим є перше...

Проблема не у тому, що антикорупційні агенції мають спільну юрисдикцію, а у тому, що політика, яку просувають в Україні США, по суті, ігнорує провідні державні інституції, які борються з криміналом та корупцією в Україні – а саме: Генеральну прокуратуру, СБУ, Міністерство внутрішніх справ, а головне – суди. Натомість політика, яку підтримують США, віддає перевагу кільком обраним інституціям, включно із НАБУ (її бажано мати), та антикорупційному суду. До того ж Захід сфокусував увагу на створенні паралельних інституцій, а не на вдосконаленні існуючих структур.

Наприклад, директор НАБУ – це звичайний прокурор, який не дуже відрзняється від інших, а заступник директора НАБУ, який керує її спецназом, 10 років працював у підрозділі «Альфа» СБУ. Ці люди не є апіорі більш чесними, або більш ефективними, ніж їх колеги у СБУ чи ГПУ. З огляду на це, краще було би прискіпливо слідкувати за діяльністю антикорупціонерів, а не підтримувати їх із захватом та відданістю спортивних уболівальників.

Натомість зараз спостерігаємо саме останнє. Деякі антикорупційні активістів просувають певних осіб та інституції, які декларують боротьбу із корупцією, не на основі їх досягнень, а апіорі. Я вважаю, що на зміну концентруванню ресурсів на кількох антикорупційних центрах має прийти стратегія створення острівців відповідальності та ефективності у кожній правоохоронній структурі держави.

Олександр Кларксон: Ми бачимо, що оскільки боротьба із корупцією настільки важлива для майбутнього країни, вона стала галуззю зростання у системі правоохоронних органів. Відповідно, вона приваблює як людей дійсно відданих економічній та політичній стабілізації країни та її поступовій інтеграції до більш стабільного європейського середовища, так і людей, які хочуть будувати кар'єру на боротьбі із корупцією, чи отримати інструменти впливу, чи ж знайти джерело прибутку, новий спосіб збагачуватись за рахунок інших.

Це – парадокс. Треба бачити ситуацію у перспективі, порівнювати її із досвідом інших країн. Наприклад, у Румунії, Хорватії, Польщі, навіть у Німеччині на початку цих процесів був хаос та конфлікти. Коли боротьба із корупцією стає пріоритетом держави, уряд концентрує більше ресурсів на цьому напрямку – відповідно це приваблює різні групи, які хочуть підкорити цей процес своїм інтересам, використати його, а також тих, хто зацікавлений в успіху, але приносить у нього певну ідеологічність, віддає перевагу певним інститутам, чи сповідає певну класову свідомість.

Це означає, що учасники процесу боротьби із корупцією мають власні цілі, хоча і віддані загальній меті.

Потрібно понад десять років, перш ніж ці зусилля сформують дисципліновану чітку структуру і матимуть здобутки, які дозволять говорити, що йдеться про довготерміновий вплив на країну.

Андерс Аслунд: Є два антикорупційні інститути – НАБУ та антикорупційний прокурор. Це справжні інститути, які реально борються із корупцією, а ще є інститути, які борються за корупцію. Найпомітніші з цих органів – Генеральна прокуратура та СБУ.

Закиди про те, що НАБУ займається вибіркоким переслідуванням чи піаром в інтересах політиків-реформістів, є повною нісенітницею, яка лунає з боку старих корупціонерів. Ситник та НАБУ, очевидно борються із корупцією, а от генпрокурор Луценко, мабуть, займається протилежним. Суди також виявились перешкодою у боротьбі із корупцією, а ГПУ довела, що бореться за корупцію, а не проти. Те саме можна сказати і про СБУ. Ця установа не має займатись економічними злочинами, від цих функцій треба відмовитись. Зараз також створюється новий слідчий комітет, який очолюють люди з одіозним минулим – очевидно, мета нашкодити НАБУ та заблокувати роботу антикорупційних органів.

Негативні сили в Україні, в уряді та президентській адміністрації ідуть у наступ проти тих антикорупційних органів, які реально працюють.

ПРО ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ АНТИКОРУПЦІОНЕРІВ

Андерс Аслунд: Чого не вистачає для ефективної боротьби із корупцією – так це незалежного суду, де антикорупційні розслідування могли би бути завершені та перейти у стадію судового розгляду. Ось чому сьогодні настільки важливо отримати незалежний Антикорупційний суд – щоб туди можна було спрямовувати справи.

Судова реформа в Україні цілком провалилась, бо, зрештою, до Верховного суду суддів обирали старі судді, багато з яких відомі своєю корумпованістю...

НАБУ та антикорупційному прокуророві треба дати спокій і реальні ресурси, а ГПУ має припинити саботаж НАБУ.

Очевидно президент не зацікавлений у боротьбі із корупцією, тому на громадянському суспільстві, незалежних ЗМІ, відповідальних народних депутатах, західних інституціях, МВФ, ЄС лежить завдання вимагати створення незалежного антикорупційного суду, бо судова реформа зазнала невдачі.

Олександр Кларксон: В обох антикорупційних інституціях (НАБУ та НАЗК) є люди справді віддані боротьбі із корупцією, але основна кількість цих людей розпорошена по різних структурах. Чи не краще було б зібрати їх в одній установі?

Адріан Каратницький: Щоб гарантувати, що борці із корупцією працюють виключно в інтересах громадськості, і реформатори, і урядовці мають відмовитись від вибіркоковості у своїй роботі і працювати за фактами порушень. Зараз ми зіткнулись із ситуацією, коли директор НАБУ безвідповідально передав інформацію щодо кримінального провадження журналістам-розслідувачам та активістам. Якщо це буде доведено, маємо справу із кримінальним злочином. Але ми бачимо, що активісти-антикорупціонери стали на захист директора НАБУ і виправдовують те, що, ймовірно, є серйозним злочином.

Щоб вийти з цієї ситуації, треба відкинути личину гіперморальності і підходити до боротьби з корупцією прагматично. Усі особи та інституції мають розглядатись об'єктивно, при цьому не за кожне порушення об'єктивно можна чи потрібно переслідувати. Зрештою, 50 % ВВП України – на чорному ринку. Це означає, що мільйони українців, не кажучи вже про їх лідерів, можуть стати фігурантами кримінальних або цивільних позовів.

У такій ситуації краще спрацює і більш бажаним є прагматичний підхід, який буде фокусуватись на викориненні корупції, а не на полюванні на відьом – хоча громадськість жадає крові.

ПРО ТЕ, СКІЛЬКИ ЧЕКАТИ ПЕРЕМОГИ НАД КОРУПЦІЄЮ І НАД ЯКОЮ САМЕ

Олександр Кларксон: Зараз рано говорити, чи стане боротьба із корупцією успіхом. Це все – лише початок процесу. Нарешті у державі інсує консенсус щодо важливості реальної боротьби із корупцією, розуміння, що це відповідає інтересам держави та інтересам, частково, олігархів та еліти громадянського суспільства. Хоча вони і мають різні визначення боротьби із корупцією.

Україна зараз перебуває там, де Румунія була 15 років тому, і це при тому, що у Румунії значні арешти, які реально змінили країну, почались в останні 2-3 роки. Хорватія створила свої антикорупційні агенції, здається, у 2004-му – 2005-му роках, і вони почали чинити значний вплив на політичну систему за підтримки громадянського суспільства та еліт лише 3-4 роки тому.

Я не те, щоб бути надто песимістичним, але я не маю оптимізму, що якісні трансформаційні події в Україні відбудуться на настільки ранньому етапі. Різноманітні агенції, групи, правоохоронні органи, спецслужби зараз змагаються за престиж брати участь у боротьбі із корупцією, за фінансування (державне та зовнішнє) на боротьбу із корупцією.

Попереду велика «утрашка» ситуації, і ми не побачимо раніше ніж за 2-3 роки, котра з цих агенцій стане провідним органом боротьби із корупцією. Я схильюсь до того, що це буде НАБУ. Коли це відбудеться, вже агенції, яка вийде лідером цього змагання, знадобиться десь із 5 років, щоб систематично почати переслідувати справді значних корупціонерів.

Інший хороший приклад – Бразилія. Тамтешня антикорупційна агенція була дуже неефективною, хоча існувала тривалий час, співпрацюючи з прокурорами. Так-от протягом 20 років випрацювались зв'язки між установами, змінились покоління службовців, у спецслужбах з'явилися люди, готові серйозно займатись боротьбою із корупцією.

Лише останнім часом вони отримали доступ до записів прослуховування чиновників, які буквально висадили у повітря олігархічну систему в Бразилії. Можливо, в Україні це теж станеться за 10-15 років. Але ці події у Бразилії стали результатом 15 років поступової еволюції інституцій боротьби із корупцією, після того, як десь 15 років тому держава там почала серйозно сприймати боротьбу із корупцією.

Адріан Каратницький: Якщо проаналізувати декларації про доходи українських депутатів, можна побачити багато випадків збагачення, яке нічим не пояснено.

Якщо відкрити справи за усіма цими випадками, законодавчий порядок денний буде підірвано і зірвано. Саме це, а не вибіркоче переслідування певних осіб антикорупційними органами, є головним чинником того, що ми спостерігаємо повільний темп у власне кримінальному переслідуванні корупціонерів.

Справді, якби кримінальні провадження відкривались активніше, це з високою імовірністю призвело б до нових виборів, у результаті яких було б обрано парламент, який є більш орієнтованим і менш популістським.

**Олексій Кузьменко,
Голос Америки**

Чисельність населення України

З початку 2017 року чисельність населення України зменшилася на 139,6 тисяч осіб. Про це нещодавно повідомив прес-центр Державної служби статистики України.

Так, станом на 1 вересня цього року кількість громадян України становить 42 мільйони 444 тисячі осіб. Зафіксовано також значне перевищення числа померлих осіб над новонародженими – 100 і 63 відповідно.

На 1 серпня 2017 року населення України складало 42 мільйони 514 чоловік. Всього з початку року в Україні народилися 243 862 особи, померли – 386 505 осіб. Окрім цього, з початку 2017 року із України виїхали 218,1 тисяча громадян, а приїхали 221,1 тисяча чоловік.

Як повідомляє MIGnews.com.ua, в Україні станом на 1 квітня цього року чисельність наявного населення склала 42 мільйони 522,8 тисячі чоловік

Вперше українців офіційно порахували 120 років тому

У 1897 році відбувся перший на наших землях перепис. Як свідчать документи, тоді українці жили не лише на сучасній території України, а й на Кубані, Поволжі й аж до Каспійського моря. Як проводили цей перепис?

Розповів Юрій Ковтун, історик, кандидат філософських наук, пише газета «Експрес».

– Скільки взагалі переписів було на наших землях?

– Перші спроби перепису населення України відбувалися в часи середньовіччя. Після татаро-монгольської навали для визначення розмірів данини обліки людності проводили на вимогу татарських ханів. Такі перші загальні переписи були проведені у 1245, 1257, 1259, 1273 роках. Їх проводили «обчислювальники» – спеціально призначені люди. За даними цих переписів, населення Русі нараховувало тоді близько 10 мільйонів осіб.

Із 1897-го по 2001 рік на території України відбулося 13 переписів населення: 1897 року (Російська імперія), 1900-го (Австро-Угорська імперія), 1930-го (Румунія та Чехословаччина), 1931-го (Польща), 1926, 1937, 1939, 1959, 1970, 1979, 1989 років (СРСР) і 2001 року (Україна).

– І скільки українців нарахували під час першого перепису 1897 року?

– В імперії Романових проживало 125 мільйонів чоловік. Росіяни (у переписних бланках – великороси) становили 44,3%, українці (малороси) – 17,8%, поляки – 6,3%, білоруси – 4,3%, євреї – 4,0%. Отже, за даними перепису, українці були другою за чисельністю нацією і налічували 22,4 мільйона осіб. Разом із 3,6 мільйона

українців Галичини, Буковини та Закарпаття (що належали до Австро-Угорщини) загальна кількість становила близько 26 мільйонів осіб. Тобто на початку ХХ століття ми були однією з найчисленніших націй Європи і світу!

Україна залишалась тоді дуже селянською країною – частка міського населення становила 50 – 60% лише в окремих частинах сучасних Одещини, Київщини, Криму та Харківщини. А по всій Україні міське населення не перевищувало 10 – 15%. У містах на Правобережжі переважали євреї (частка 50 – 65%), на південному сході – росіяни (50%).

Найбільшими українськими містами тоді були Одеса – 404 тисячі осіб (четверте місто в імперії після Петербурга, Москви та Варшави), Київ (248 тисяч), Харків (174 тисячі), Катеринослав (сучасний Дніпро) – 113 тисяч, Миколаїв – 92 тисячі та Житомир – 66 тисяч мешканців.

– На яких територіях ще мешкали тоді українці?

– 26 мільйонів українців проживали на території від Карпат до Кавказу, а також на Поволжі (Жовтий Клин), Алтаї та півночі Казахстану (Сірий Клин) та на Далекому Сході (Зелений Клин). Частка українського населення на Східній Слобожанщині (сучасні російські Курщина, Білгородщина, Орловщина й Воронежчина) становила 30 – 50%! А на Кубані (Малиновий Клин) – 75 – 90%! Але в 1917 році недалекоглядні керівники Центральної Ради у переговорах із російським Тимчасовим урядом відмовилися від включення Східної Слобожанщини та Кубані до Української автономії.

Сергій Бовкун

Якою я хочу бачити сучасну Україну

*І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люде на землі.*
Тарас Шевченко

Моя Україна – це унікальна країна, де живуть чесні, добрі, порядні люди, країна з найродючішими землями, безмежними просторами, глибокими водами, неповторною архітектурою, цілющою природою, країна, якою можна пишатися. Мені судилося народитись і жити у цій державі, яка стала Вітчизною для мене, моїх батьків та рідних.

Тривалий час Україна, втративши незалежність, стогнала під ярмом поневолювачів. Але тліла в народі під попелом неволі «іскра вогню великого», невмирущим виявився нескорений дух, прагнення до свободи. І першим, хто сказав про це на весь світ, був Тарас Шевченко:

*Не вмирає душа наша,
Не вмирає воля.*

Таки не вмирає душа справжніх українців! Ми здобули незалежність і прожили з нею майже 26 років. Та знову загарбники зазіхнули на нашу свободу. Знову Україна бореться за щасливе та мирне існування. Якою буде сучасна держава, залежить тільки від нас, і сміливе студентство, яке вийшло на майдан підтримати інтереси більшості українців, це довело. Невже ми не заслужили йти до кращого та жити у справжній європейській країні? Невже знову хтось буде диктувати правила мирним українцям? Не за це поклали свої життя герої «Небесної сотні». Необхідно довести до кінця почату справу. Не дарма видатний учений Михайло Грушевський казав: «Біда України в тому, що нею керують ті, кому вона не потрібна». Необхідно свідомо підійти до виборів майбутнього президента, добре подумати, зважити всі «за» і «проти». Адже від вашого вибору залежить, чи зміниться сучасне та майбутнє України. Ми, молодь, повинні зробити усе можливе, щоб нашу державу знову не поставили на коліна. Скільки горя та нещастя вона пережила, скільки наші предки боролись за неї, адже Україна – найкраща і заслуговує на свободу!

Також хотіла би додати, що свою сучасну державу я бачу, перш за все, чистою. Якщо ми хочемо щось змінити в нашій Батьківщині, то потрібно почати з себе. Народна мудрість каже: «Чисто не там, де прибирають, а там, де не сміять», – то потрібно зробити висновки, і ви побачите, що вулиці вашого міста будуть виглядати набагато краще.

Наша країна – це відносно молода держава, тому перебуває у стадії економічного, політичного та соціального розвитку. На цьому нелегкому шляху ми стикаємося з необхідністю вирішити багато важливих проблем: забезпечити людей робочими місцями, молодь – можливість здобути освіту, потурбуватися про доступність медицини для всіх, особливо для людей похилого віку та інше. Цими питаннями займається уряд країни, проте всі ми можемо зробити свій посильний внесок – бути

ерудованими та обізнаними, отримати потрібну державу професію, брати участь у благодійних заходах, допомагати один одному. Сучасна Україна – це країна з великими можливостями. У нас є все для того, щоб досягти благополуччя для всіх – географічне положення, корисні копалини, родюча земля, розумні люди. Не вистачає лише високого рівня правового регулювання всіх сфер життя. Дуже б хотілося, щоб уряд та заможні люди не були байдужими до проблем країни, підтримували розвиток нових технологій, які б сприяли очищенню довколишнього середовища.

Отже, сучасну Україну я хочу бачити вільною, з компетентним урядом та президентом, хочу бачити громадян своєї країни щасливими та задоволеними життям. Прагну, щоб моя держава стала справді європейською, жила у мирі і злагоді. Я вірю, що разом ми подолаємо будь-які труднощі, як нас закликав великий Кобзар:

**Борітеся – поборете!
Вам бог помагає!
За вас правда, за вас слава
І воля святая!**

**Вікторія Лімбах,
студентка ХНУ**

АТ «Ошадбанк» - провідний державний український банк із найбільш розгалуженою мережею установ. Банк працює у всіх фінансових секторах. Серед його клієнтів підприємства малого і середнього бізнесу, а також найбільші компанії України. Ошадбанк першим з держбанків розпочав впровадження Стратегії розвитку. Стратегічні цілі: Банк держави для держави; Банк мільйонів для мільйонів і Банк №1 серед системно важливих банків. Банк активно оновлює мережу. Вже відкрито півтисячі відділень нового формату, серед яких 14 інклюзивних – адаптованих для обслуговування людей з інвалідністю.

Другий рік поспіль Ошадбанк посідає найвищу сходинку рейтингу «50 провідних банків України» за версією щорічного незалежного дослідження аналітиків інформаційного агентства Financial Club. Голова правління Андрій Пишний – серед найкращих банкірів у номінації «Фінансове визнання» за оцінкою експертів ринку.

Знакова подія для банку – підписання у 2016 році Меморандуму щодо стратегічного партнерства з Європейським банком реконструкції та розвитку. Воно передбачає комплексну програму трансформації корпоративного управління, операційної та фінансової діяльності банку.

Ошадбанк демонструє найбільший серед банків України приріст строкових коштів фізичних осіб, підтверджуючи статус лідера ринку. Портфель строкових депозитів населення у 2016 році збільшився на 13,7 млрд. грн. і на кінець року досяг 51 млрд. грн. Це безперечне свідчення довіри вкладників до найбільш стабільного та надійного державного банку.

Ошадбанк має закріплену законом державну гарантію повного збереження грошових коштів громадян, довірених банку.

Банк активно розвиває дистанційні канали обслуговування. Кількість користувачів оновленої онлайн-платформи «Ошад 24/7» перевищує 1 млн. 500 тис. За кількістю доступних в «Ошад 24/7» функцій Ошадбанк входить до ТОП-3 банків України.

ОЩАДБАНК

МІЙ БАНК. МОЯ КРАЇНА

Контакт-центр: 0800210800 (безкоштовно зі стаціонарних і мобільних телефонів по території України).

Ліцензія НБУ №148 від 05.10.2011 р.

Храм «Всіх святих землі Української»

Хлібом і сіллю зустрів Хмельницький Патріарха Київського та всієї Руси-України Філарета, який завітав сюди, аби освятити новозбудований храм «Всіх Святих землі Української».

На в'їзді до міста Святійшого Патріарха урочисто зустрічали керуючий Хмельницькою єпархією Української Православної Церкви Київського Патріархату митрополит Хмельницький і Кам'янець-Подільський Антоній, секретар єпархії і настоятель храму протоієрей Володимир Марушак, запрошені архієреї та священники з Хмельницької та інших єпархій, представники державної влади: голова Хмельницької обласної ради Михайло Загородний, голова Хмельницької обласної державної адміністрації Олександр Корнійчук, секретар Хмельницької міської ради Михайло Кривак, інші офіційні особи.

Знаменна подія відбулася 24 вересня 2017 року. З самого ранку сотні вірян очікували на початок торжества на території збудованого храму, що розташований на вулиці Тернопільській 24, обласного центру.

Зауважимо, що освячення храму Української Православної Церкви Київського Патріархату стало першим за часів незалежності у місті Хмельницькому.

На святкову літургію зібралися мешканці міста, гості обласного центру, представники обласної та міської влади, народні депутати.

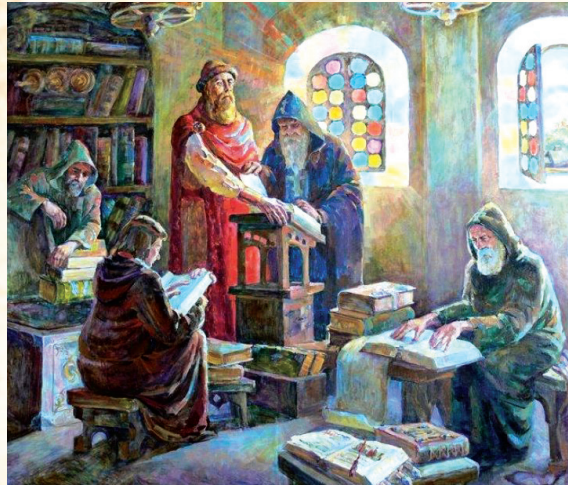
Після чину освячення відбулася хресна хода. Святкове патріарше Богослужіння продовжилось всередині храму. Після кількохгодинної служби з напутнім словом до присутніх звернувся Святійший Патріарх Філарет, який відкрив вірянам вчення про істинність християнської віри та привітав усіх із відкриттям ще одного храму, який в подальшому стане центром православної віри.

Секретар єпархії і настоятель храму «Всіх Святих землі Української» протоієрей Володимир Марушак,

Коштовні книги Київської Русі та загублена бібліотека Ярослава Мудрого

У часи, коли люди на території давньої України лише вчилися читати, книги були без перебільшення чимось святим. Пошана до джерел мудрості у Київській Русі була великою. Їх створювали, наче храми, а відкриваючи першу сторінку, хрестились, наче до ікони. На виготовлення однієї книги ішли місяці, а то й роки. Майстерно вимальовані буквиці створювали одночасно текст і картину. Поряд із літерами красувалися ілюстрації-мініатюри, малювати які довіряли спеціально навченим художникам. Матеріалом для сторінок давньоруської книги служив пергамент. Шкіру цілого стада молодих телят попередньо обробляли, перетворюючи на матеріал для одного лише екземпляру. **Золото, срібло та дорогоцінне каміння оздоблювало стародавні рукописні книги. По завершенні роботи над книгою її освячували, як освячують ікону чи дім.**

«Бібліотека Ярослава Мудрого»

Перша бібліотека Київської Русі

Колекцію саме таких унікальних книг, кожна з яких була дорогим шедевром, мав Ярослав Мудрий. Він, як ніхто інший, розумів значення навчання і читання для розвитку людини та держави загалом. Він був першим правителем у Європі, який надав значення цьому процесу. Ймовірно, що й сам брав участь у перекладі текстів з іноземних мов (якими добре володів). «Ярослав же сен, як ото ми сказали, любив книги... У літо 1545 сей великий князь Ярослав, син Володимирів, засіяв книжними словами серця віруючих людей. Велика бо користь буває людині од учення книжного». Так говориться у «Повісті временних літ».

У тій же «Повісті» зафіксована єдина писемна згадка про існування Ярославової бібліотеки. Князь почав формувати її за 17 років до смерті. В основному це були священні, богослужбові книги та особливо цінні для науки – історичні хроніки. Вчені припускають, що загалом колекція могла налічувати до 1000 унікальних видань.

Своєрідне видавництво (де перекладали і писали) розташовувалось у столиці Київської Русі, а саме – у Софійському соборі. Тут було написано відоме «Слово Іларіона», «Слово про Закон і Благодать» київського митрополита Іларіона, тут працювали над «Ізборником Святослава».

Київське Євангеліє королеви Франції

Коштовні книги з колекції Ярослава Мудрого стали посагом для його дочок. Будучи батьком дев'яти дітей, князь найперше дбав про їх освіту. Всі три дочки були віддані за королів. Єлизавета вийшла за норвезького короля, Анастасія – за мадярського, та найбільш відомою стала наймолодша Анна. Цікаво, що 18-річна

французька королева Анна Ярославна славилася не лише своєю вродою, а й освіченістю, у цій з нею не могла зрівнятися, мабуть, жодна жінка в тодішній Європі. А її чоловік король Генріх I не вмів ні читати, ні писати. Тож дівчина чи не з перших днів подружнього життя зайнялася керівництвом держави. Підписувала державні акти своїм ім'ям «Анна регіна», у той час, як король Генріх ставив хрестик на позначення свого імені.

Під час торжеств енної церемонії вінчання та водночас коронації Анни молоді присягали на привезеній з Київської

Русі книзі. То було **Київське Євангеліє, яке згодом назвуть Реймським**. Дивовижно, та від того часу **всі королі Франції аж до Людовика XIV складали присягу в катедральному соборі Реймса з рукою на Євангелії, написаному старовинною українською мовою.**

Кожний князівні (сестрам Анни), яка виходила заміж, разом з іншим було подаровано щось із батьківської бібліотеки. Тож **частина книг Ярослава таки була перевезена у Європу**, та основна скарбниця залишилась у Києві.

«Хто знайде цей хід, той знайде скарб Ярослава»

На жаль, ніхто так і не знає, чи існують досі книги Ярослава Мудрого. З тих часів немало було воєн, пожеж та інших лих. Бібліотека могла згоріти під час захоплення монголо-татарськими військами Києва 1240 року, які підпалили місто. Могла бути розграбована та розкинута по усіх куточках світу. Та все ж вчені цілком допускають версію, за якою історичні **книги досі зберігаються у надрах київських земель**. Катакомби стародавніх храмів, глибинні печери та підземелля із цілковитою вірогідністю могли слугувати надійною схованкою колекції.

Збудований у 1037 році прекрасний кам'яний храм із унікальними мозаїками і фресками – **собор Святої Софії** – став найкращим місцем для князівської книгозбірні. Ймовірно, звідти бібліотеку нікуди не переміщали. Цікаво, що у 1916 році поряд із Софійським собором утворилося глибоке провалля, у якому проглядався підземний хід. Експедицію дослідників очолив Олександр Ертель. Оглядаючи стародавні коридори, вчені раптом натрапили на дивовижну знахідку: **шматок березової кори із посланням**, яке промовляло: «А хто знайде цей хід, той знайде великий скарб Ярослава». Автор вирізьбив букви на дереві, а потім замалював їх чорнилом. Ніхто не сумнівався, що малася на увазі саме коштовна бібліотека. Так само швидко вчені розгадали, що напис належить часам пізнього Середньовіччя. Та знахідка лише доводить, що у XVII столітті місцеві знали про скарб, або про нього ходили чутки.

Таємниця київських ченців

У часи Київської Русі книгами займались переважно ченці. За ворожих набігів чи іншої великої небезпеки вони **переносили найцінніші речі до підземних ходів**. «Книги від ворожих навал ченцями в печерах поховала», – писали літописці. У печерах, де відсутні різке коливання температур та немає високої вологості. **А місце схованки трималось у найсуворішій таємниці**, яка, на жаль, могла померти разом із служителями монастирів. Тож бібліотека Ярослава Мудрого могла зберігатись у підземних лабіринтах одного з київських храмів. І цілком ймовірно, що до наших днів пергаментні видання зберегли досить хороши стан.

Існує чимало версій щодо конкретного місцезнаходження колекції. Межигірський монастир теж є претендентом на місце легендарного сховку з однієї причини. У радянські часи під час будівництва дачі Постишева в Межигір'ї робочі випадково натрапили на підвальне приміщення, доверху заповнене стародавніми книгами. Та чи був це скарб Ярослава Мудрого – невідомо. Книги тоді засипали землею, а пізніші дослідники не змогли більше знайти того підвалу.

Ще одним місцем зберігання бібліотеки міг бути комплекс печер поблизу Видубицького монастиря. У різні часи тут знаходили чимало цікавого і загадкового. Києво-Печерський монастир та лаврські підземелля найдавнішого монастиря теж могли стати надійною схованкою для такого цінного скарбу.

Хоч дискусії тривають, та більшість вчених все ж вважають існування бібліотеки Ярослава Мудрого історичним фактом. Він заблудився в старовинних рукописах та поміж десятка легенд. Але шукачі скарбів вірять, що у майбутньому комусь таки пощастить розшукати староруські фоліанти з колекції Ярослава – один із найбільших загублених скарбів давньої України.

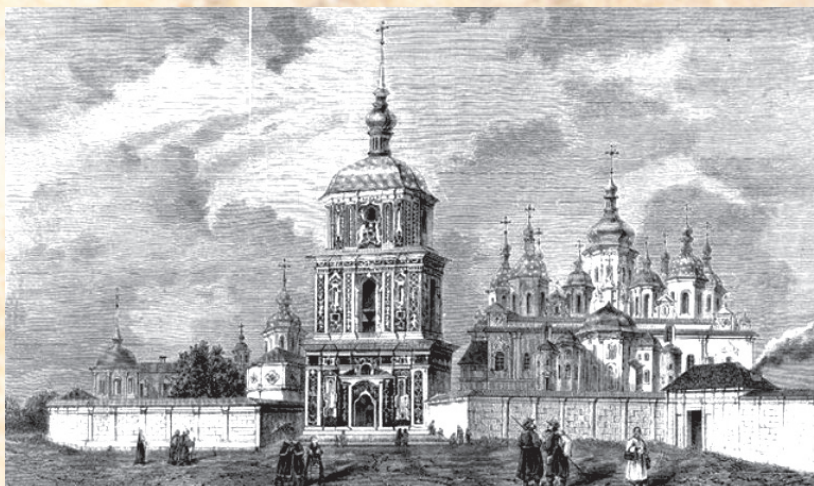
Надія Понятишин

Сторінки "Ізборника Святослава"

Кирилична та глаголична сторінки Реймського євангелія

Бібліотека розміщалась у Софії Київській
автор Гальчинська Ольга

*Усі види
поліграфічних послуг*

т. 0 (3849) 4 22 50
drukruta@ukr.net
вул. Руслана Коношенка, 1

РУТА
друкарня

“Ну, що б, здавалося, слова...”

Пізнайте, як підняти рівень інтелекту, розвинути гнучкість мислення, стати уважнішим і затишно себе відчувати просто читаючи книги. Читання – не тільки чудовий спосіб проведення вільного часу, але і відмінна можливість підтримки фізичного та психічного здоров'я...

1. Підвищує рівень толерантності

Белетристика, художня література у віршах і прозі, допомагає нам бути більш людьми. Піднімає рівень співчуття, робить чуттєвішими до оточуючих людей. Художня література моделює ситуації, які можуть відбутися в реальному житті. Саме тому вона і знаходить активний відгук серед читачів. Коли ми читаємо той чи інший твір, то, вільно чи невільно, емоційно проживаємо все, що трапляється з героями твору, і починаємо думати про те, як би ми повели себе в подібній ситуації.

Белетристика допомагає збільшити соціальний багаж і краще розуміти людей, досвід яких відрізняється від вашого особистого.

Художній твір – фрагмент іншої свідомості, який передається з одного розуму в інший. Він збагачує наш соціальний досвід і допомагає краще зрозуміти інших. Коли ви читаєте книгу, ви наче проживаєте не одне, а кілька життів. Від цього захоплює дух! Окрім цього, художня література позитивно впливає на роботу мозку і добре розвиває уяву, оскільки письменники залишають в історіях частину несканованого для того, щоб читач міг самостійно у всьому розібратись і додумати на свій розсуд.

2. Розвиток гнучкості мислення

Більш глибоко допомагає мислити поезія. Вона збільшує гнучкість мислення завдяки тому, що кидає читачу своєрідний виклик. Віршовані тексти містять велику кількість метафор та інакомовлень, що примушує читачів бути більш уважними до деталей і тих значень, які автор вкладає у відповідні слова.

Тривале читання віршів накладає помітний відбиток на особистість читача. Його звичні моделі поведінки починають змінюватись і поступаються місцем чомусь новому і більш гнучкому. Допомагають справитись віршовані тексти і з депресією.

3. Збільшення рівня креативності

Процес читання нерідко пов'язують з підвищенням рівня креативності. Вважається, що люди, які читають художню літературу регулярно, менш консервативні і не відчують себе незатишно через недовомовленості. Більш вільні і творчі.

4. Покращення роботи мозку

Незалежно від того, якій літературі ми віддаємо перевагу, вченими було виявлено, що після читання книги у людини протягом кількох днів підвищується рівень інтелекту. Різні історії залишають свій слід як в психологічному, так і в неврологічному значенні. Коли ми читаємо, у мозку активуються місця кори, відповідальні за відчуття дотику, сприйняття і розвиток пам'яті. Тому саме читання стимулює не тільки рівень інтелекту, а і тренує пам'ять. Ми вчимося сприймати і систематизувати інформацію, розширюємо кругозір і поповнюємо свій словниковий запас.

5. Читання книг продовжує життя

Відповідно до останнього дослідження, тривалість життя людей, які захоплюються читанням, у середньому на два-три роки більше, ніж у тих, хто не читає нічого. Тому, щоб прожити довше, хоч би з півгодини необхідно приділяти читанню літератури. Люди, які в похилому віці приділяли час читанню, на 32% менше підпадали захворюванням старечого недоумства. Ті люди, які вели звичайний спосіб життя, не читали книг і не займалися ніякою розумовою діяльністю, такими успіхами похвалитись не могли. Отже, чим більше читаємо, тим довше зберігаємо розсудливість.

У Хмельницькому національному університеті вийшла нещодавно в світ книга «Хмельницький національний університет. Історія і сучасність: 1995 – 2015»

Видання є продовженням Книг історії ХНУ: "Перші п'ять років" та "Кадри для служби сервісу", в яких було відтворено історію Хмельницького національного університету з 1962 по 1994 роки.

У цій книзі зібрано матеріали архіву та сайту університету про освітні, наукові, спортивні та культурні події в навчальному закладі протягом 1995-2015 років. Висвітлено розвиток та становлення факультетів і кафедр, науково-дослідної роботи, освітньої, господарської діяльності, розповіді про "Золотий фонд" та тих особистостей, які творять історію університету, активно сприяють процесу утвердження його як сучасного Європейського навчального і наукового закладу.

Тут спогади колишніх студентів та галерея знаменитих випускників, інша цікава інформація...

[Електронний ресурс] : наук.-пізнав. вид. Кн.3 : 1995-2015 / упоряд.: Є. М. Свіргунець, П. К. Мельник. – Текст і граф. дані. (23,28 Мб). –Хмельницький : ХНУ, 2017. – 1060 с. – Режим доступу:http://lib.khnu.km.ua/asp/php_f/p1age_lib.php (доступний тільки для користувачів НБ ХНУ).

Олена Айвазян,
директор бібліотеки ХНУ

Поетичне божоле від Віталія Міхалевського

Традиційно в третій четвер листопада Хмельницький монотеатр «КУТ» приймає шанувальників поетичного слова на мистецькому вечорі Віталія Міхалевського «Присмак божоле». Цьогоріч вже вчетверте учасники та гості свята пригорталися поетичними напоями.

У французькій провінції Божоле більше ста років проводять свято молодого (нового) вина з особливого сорту винограду у третій четвер листопада. З часом ця традиція поширилася на Європу, а потім на весь світ і відома тепер як «Свято божоле».

Віталій Міхалевський представив шанувальникам свої молоді (нові) вірші, а також ті, які вже усім полюбилися, – з витримкою, як вишукане дороге вино. Цікавий формат такого вечора: поет читає власні поезії, звучать пісні на його вірші, виступають бажаючі зі своїми творчими надбаннями, а потім усі пригортаються молодим вином, яке виготовляє сам автор з нового урожаю зі своєї дачної ділянки.

Співведучими творчого вечора стали члени Всеукраїнської спілки естрадних діячів України брати Вадим та Євген Гжегожевські. Також на вечір завітали поети з Вінниці – члени Національної спілки України та члени мистецького об'єднання «Поетичний чайник».

Традиційно вечір розпочинається авторським віршем «Присмак божоле» та однойменною піснею, яку виконує новоіменований дует «Божоле» у складі Лідії Яцкової та Ніни Щербатої зі Снітівки Летичівського району. А потім ще були вірші і пісні про осінь, весну, кохання, мрії...

Не обійшлося без гумору, самоіронії, невеликих творчих майстер-класів: «як писати вірші?», «кому

писати вірші?», «з ким писати вірші?»... Бо ж і коли тобі за 50 хочеться творити, мріяти, як у молоді роки. Хочеться й пісні. А вірші Віталія Міхалевського не тільки легко сприймаються, читаються, а й співаються. Тому на святі звучало багато пісень – у виконанні Народного артиста України Володимира Смотрителя, братів Гжегожевських, дуету «Божоле», барда Леоніда Мазура. що подарували ювілярів та всім присутнім чудовий святковий настрій.

Приєдналися до вітань і члени Хмельницьких обласних об'єднань Національної спілки письменників України, «Конгресу літераторів України», відомі поети, гумористи, літератори. А ще друзі-зв'язківці, викладачі, студенти-комп'ютерники та студенти літературного театру «Глорія» Хмельницького національного університету.

На згадку про вечір в автора залишаться поетичні побажання та присвяти, книги та музичні альбоми, подаровані творчими колегами. Уже втретє родзинкою вечора стає фірмовий торт «Божоле» від Галини Корицької, яким всі спільно пригортаються. Друзі, письменники, поети, студенти та гості бажали Віталію Міхалевському нових натхненних творів та збірок. Автор пообіцяв, що такі нові вірші та нові зустрічі обов'язково будуть.

*Коли мене ти запитаєш: «Де ти?»,
Тоді скажу: «Без тебе я ніде».
І буде вірш – як відкриття комети,
Як спалах зірки, що для нас паде.*

*Коли мене ти запитаєш: «З ким ти?»,
Тоді скажу: «Без тебе я ні з ким».
І буде вірш – як волошковість жита,
Як розкіш грому з голосом м'яким.*

*Коли мене ти запитаєш: «Хто ти?»,
Тоді скажу: «Без тебе я ніхто».
І буде вірш – як неумілий дотик,
Як снів твоїх дозволений ковток.*

І, звичайно, у третій четвер листопада 2018 року будуть і нові вірші, і нова творча зустріч «Присмак божоле».

А завершилася зустріч Віталія Міхалевського дегустацією вина «Божоле» власного виробництва, настоєного на пелюстках голубої троянди, та власноруч вирощених райських яблук.

Дж. ТРАВНЕВИЙ
Фото Миколи ШАФІНСЬКОГО

Хмельницький національний університет

ПЕРЕВАГИ НАВЧАННЯ В НАШОМУ УНІВЕРСИТЕТІ:

1. Хмельницькому національному університету щороку Міністерством освіти і науки виділяється більше 700 бюджетних місць.
2. Системи «Електронний університет» та «Модульне середовище для навчання» дозволяють студентам дистанційно готуватися до занять та мати доступ до розкладу занять, поточної та семестрової успішності.
3. Підготовка студентів здійснюється за найсучаснішими навчальними програмами, що дає можливість отримати додаток до диплому європейського зразка.
4. Наскрізна комп'ютерна підготовка, що включає поглиблене вивчення прикладного пакету Solid Works, з можливістю отримання сертифікату міжнародного зразка, дійсного в усіх країнах світової спільноти (Факультет інженерної механіки, Факультет програмування та комп'ютерних і телекомунікаційних систем).
5. Безкоштовне вивчення другої іноземної мови – польської, німецької, англійської та французької.
6. Студенти мають можливість пройти навчання на військовій кафедрі.
7. Можливість стажування за кордоном, а також у спортивно-оздоровчих таборах та таборах літнього відпочинку.
8. В університеті діють команди КВК та гуртки художньої самодіяльності, студентський театр мініатюр.
9. Універсальна підготовка майбутніх фахівців надає реальну можливість засновувати приватні підприємства та успішно займатися власним бізнесом.
10. Програма подвійного диплому, яка дозволяє паралельно здобути освітній ступінь магістра в університеті та польському ВНЗ – партнері.
11. Проживання у комфортабельних гуртожитках.
12. Перспектива працевлаштування в Україні і за кордоном.

ПЕРЕЛІК СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ ТА СПЕЦІАЛІЗАЦІЙ (ОСВІТНІХ ПРОГРАМ) УНІВЕРСИТЕТУ

ФАКУЛЬТЕТ ЕКОНОМІКИ І УПРАВЛІННЯ: Економіка; Облік і оподаткування; Фінанси, банківська справа та страхування; Маркетинг; Менеджмент; Підприємництво, торгівля та біржова діяльність; Публічне управління та адміністрування; Готельно-ресторанна справа.

ГУМАНІТАРНО-ПЕДАГОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ: Середня освіта (трудова навчання та технології); Середня освіта (українська мова і література); Середня освіта (фізична культура); Середня освіта (біологія); Професійна освіта (Транспорт); Психологія; Соціальна робота; Фізична терапія, ерготерапія; Філологія (українська мова та література); Філологія. Слов'янські мови та літератури (переклад включно); Екологія; Образотворче мистецтво, декоративне мистецтво, реставрація; Фізична культура і спорт.

ФАКУЛЬТЕТ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН: Міжнародні економічні відносини; Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії; Філологія. Германські мови та літератури (переклад включно); Філологія. Прикладна лінгвістика; Середня освіта (англійська мова та література); Туризм, Політологія, Право.

ФАКУЛЬТЕТ ПРОГРАМУВАННЯ ТА КОМП'ЮТЕРНИХ І ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНИХ СИСТЕМ: Прикладна математика; Математика; Комп'ютерні науки; Комп'ютерна інженерія; Інженерія програмного забезпечення; Кібербезпека; Автоматизація та комп'ютерно-інтегровані технології; Телекомунікації та радіотехніка. Середня освіта (інформатика);

ФАКУЛЬТЕТ ІНЖЕНЕРНОЇ МЕХАНІКИ: Прикладна механіка; Галузеве машинобудування; Матеріалознавство; Електроенергетика, електротехніка та електромеханіка; Цивільна безпека; Автомобільний транспорт; Агроінженерія; Архітектура та містобудування.

ФАКУЛЬТЕТ ТЕХНОЛОГІЙ І ДИЗАЙНУ: Дизайн; Технології легкої промисловості; Хімія; Хімічні технології та інженерія.

Для подання електронної заяви вступник повинен зареєструватись на сайті за адресою:
<http://ez.osvitavsim.org.ua>.

При нашому університеті під час вступної кампанії діє Центр подачі електронних заяв, у якому абітурієнту допоможуть створити особистий кабінет та подати заяви у всі ВНЗ України.

Адреса приймальної комісії ХНУ:

м. Хмельницький, вул. Інститутська 11, корпус 3, вестибюль.
тел. (0382) 67-27-55, 0671226860
e-mail: pkkhnu@ukr.net; skype: [pkxhnu1](https://www.skype.com/name/pkxhnu1); сайт приймальної комісії: prk.khnu.km.ua

Ліна Костенко

Ліна Василівна Костенко – незаперечний моральний авторитет для українців, і за свій вік вона жодного разу не заплямувала себе компромісами з нечесною владою. Сила волі та незламність письменниці вражають.

Вона народилася 19 березня 1930 у м. Ржищів Київської області. Українська письменниця, поетеса-шістдесятниця. Лауреатка Шевченківської премії (1987), премії Антоновичів (1989), премії Петрарки (1994).

Жива легенда. Її твори вивчають у школах та університетах. Але, попри таку популярність, поетеса не любить надмірної до себе уваги. Вона навіть відмовилася від звання Героя України: «Політичної біжутерії не ношу». Каже, що просто робить свою справу, адже поклик письменника – писати.

У 1987 році Костенко видала роман у віршах «Маруся Чурай», за який була удостоєна Шевченківської премії. У 2010, після фактично двадцятирічної перерви, письменниця презентувала своїм читачам і шанувальникам прозову книжку «Записки українського сумасшедшего».

Про цінність гасу

Життя іде і все без коректур.
І час летить, не стишує галопу.
Давно нема маркізи Помпадур,
і ми живем уже після потопу.
Не знаю я, що буде після нас,
в які природа убереться шати.
Єдиний, хто не втомлюється, – час.
А ми живі, нам треба поспішати.
Зробити щось, лишити по собі,
а ми, нічого, – пройдемо, як тіні,
щоб тільки неба очі голубі
цю землю завжди бачили в цвітінні.
Щоб ці ліси не вимерли, як тур,
щоб ці слова не вичахли, як руди.
Життя іде і все без коректур,
і як напишеш, так уже і буде.
Але не бійся прикрого рядка.
Прозрінь не бійся, бо вони як ліки.
Не бійся правди, хоч яка гірка,
не бійся смутків, хоч вони як ріки.
Людині бійся душу ошукать,
бо в цьому схибиш – то уже навіки.

Про нетлінну красу

Коли я буду навіть сивою,
і життя моє піде мрякою,
а для тебе буду красивою,
а для когось, може, й ніякою.
А для когось лихою, впертою,
ще для когось відьмою, коброю.
А між іншим, якщо відверто,
то була я дурною і доброю.
Безборонною, несинхронною
ні з теоріями, ні з практиками.
і боліла в мене іронія
всіма літками й галактиками.
І не знало міщанське кодло,
коли я захищалась лихом,
що душа між люди виходила
забинтована білим сміхом.
І в житті, як на полі мінному,
я просила в цьому сторіччі
хоч би той магазинний мінімум:
– Люди, будьте взаємно ввічливі! –
і якби на те моя воля,
написала б я скрізь курсивами:
– Так багато на світі горя,
люди, будьте взаємно красивими!

Про мрії

А й правда, крилатим ґрунту не треба.
Землі немає, то буде небо.
Немає поля, то буде воля.
Немає пари, то будуть хмари.
В цьому, напевно, правда пташина...
А як же людина? А що ж людина?
Живе на землі. Сама не літає.
А крила має. А крила має!
Вони, ті крила, не з пуху-пір'я,
А з правди, чесноти і довір'я.
У кого – з вірності у кохання.
У кого – з вічного поривання.
У кого – з щирості до роботи.
У кого – з щедрості на турботи.
У кого – з пісні, або з надії,
Або з поезії, або з мрії.
Людина нібито не літає...
А крила має. А крила має!

Про людей

Мабуть, ще людство дуже молоде.
Бо скільки б ми не загинали пальці, –
XX вік! – а й досі де-не-де
трапляються іще неандертальці.

Подивися: і що воно таке?
Не допоможе й двоопукла лінза.
Здається ж, люди, все у них людське,
але душа ще з дерева не злізла.

Про кохання

спини мене отямся і отям
така любов буває раз в ніколи
вона ж промчить над зламаним
життям
за нею ж будуть бігти видноколи
вона ж порве нам спокій до струни
вона ж слова поспалює вустами
спини мене спини і схамени
ще поки можу думати востаннє
ще поки можу але вже не можу
настала черга й на мою зорю
чи біля тебе душу відморожу
чи біля тебе полум'ям згорю

Про вдячність

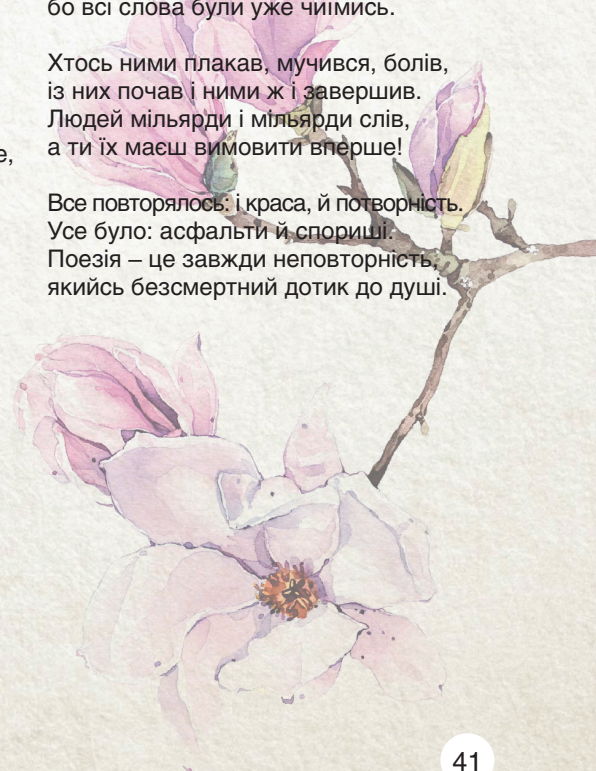
Вечірнє сонце, дякую за день!
Вечірнє сонце, дякую за втому.
За тих лісів просвітлений Едем
і за волошку в житі золотому.
За твій світанок, і за твій zenit,
і за мої обпечені zeniti.
За те, що завтра хоче зеленіть,
за те, що вчора встигло одзвеніти.
За небо в небі, за дитячий сміх.
За те, що можу, і за те, що мушу.
Вечірнє сонце, дякую за всіх,
котрі нічим не осквернили душу.
За те, що завтра жде своїх натх-
нень.
Що десь у світі кров ще не пролито.
Вечірнє сонце, дякую за день,
за цю потребу слова, як молитви.

Про силу слова

Страшні слова, коли вони мовчать
коли вони зненацька причаїлись,
коли не знаєш, з чого їх почать,
бо всі слова були уже чиїмись.

Хтось ними плавав, мучився, болів,
із них почав і ними ж і завершив.
Людей мільярди і мільярди слів,
а ти їх маєш вимовити вперше!

Все повторялось: і краса, й потворність.
Усе було: асфальти й спориші.
Поезія – це завжди неповторність,
якийсь безсмертний дотик до душі.

Наука діда Опанаса

*Розумна порада дорожча за золото,
мудрі слова, вчасно сказані, повертають
зневіренних до життя, мудре слово корисне
для того, хто сказав їх, і для того, хто почув їх.
Книга царя*

День перший

Того дня, обвішаний фотоапаратом та флягою з водою, з кошиком у руках я йшов до лісу, аби вполювати білих грибів, яких, як розказували люди, силою-силенню розвелось цього літа. Дорога пролягала між селянською пасікою, на краю якої, на вбитій між двома деревами лавочці сидів задумавшись дід Опанас Петрович Стрілець. За його спиною виднівся невеличкий садок, де росли

крилаті яблуні і груші, гілки яких аж звисали від ваги плодів. Поміж ними рівними рядами простяглися вулики, а неподалік, справа від них, стояла старенька, покрита іржавою бляхою хатинка. Ніби заворожена, мовчки вдивлялася вона в сад очима-вікнами, нахилившись набік від дощів і часу. Трохи далі садок змінювався високими березами і грабами, які напівкільцем обступили зачудовану сад-пасіку.

– Доброго дня, діду, – привітався я.

– Доброго дня, юначе, – відповів дід.

– А що, відпочиваєте, – запитав я, вдивляючись в його сірі, немов вицвілі очі.

– А так, відпочиваю, а ти що ж так пізно за грибами?

Ходять за ними зранку, поки до обіду не поховаються.

– Так уже якось сталося, – відповідаю, – тому так пізно.

– А так, інколи так буває – якось ніби насмішкувато відповідає дід і додає: – я ось зранку не бачив нині жодної душі. Ти перший оце.

– Не скучно вам тут, діду, – запитую.

– Чому має бути скучно, – відповідає він. Співають пташки. Навкіл безліч всякої живності. Кожна розказує про свої справи, а я уважно слухаю. Деякі жаліються на своє життя, але що можу їм порадити? Мовчки вислухаю, а їм і цього достатньо, бо кому ще жалітися?...

– Жартома чи правду говорив він – важко було зрозуміти, але я сприйняв як правду і тому запитав: – а не жалілися на людей?

– Жалілися, ще й як жалілися, – охоче відповідає він і додає: – нещодавно одна комашка сльози лила, розповідаючи про людську необережність. Ступають по землі,

Хатинка діда Опанаса

казала, мов слони. Під ноги не дивляться і уже задавили кількох її родичів.

– Так тож випадково, – продовжую дідову гру – Нехай вибачають. Надалі будемо обережнішими.

– Угу, спочатку розчавлюють – потім вибачаються. Ох люди, люди... – з жалем відказує він і додає: – передам твої слова юначе, передам, що будуть люди обережнішими. От тільки чи повірять вони, не знаю. А ти іди хлопче, іди за грибами, бо такі справді не знайдеш жодного. Поховаються вони.

– Така незвична коротка розмова з дідом розпалала мою до нього цікавість і я запитав: – а не могли б ви, діду, поділитися своїм досвідом, розказати про життя, як ви його зрозуміли, про його правила?

– Деякий час дід мовчав, роздумуючи про моє прохання, після того, пильно дивлячись мені у вічі, запитав: а хто ти є, чий син, і чому маю ділитися з тобою своїми знаннями та досвідом?

– Мені цікаво це з професійної точки зору, відповідаю, бо працюю кореспондентом у газеті і давно збираю матеріали, які були б цікавими читачам. А син я Костя Мельника, знаєте?

Чого ж, знаю, – відповідає дід, шанована людина.

Помовчавши хвилину-дві, обдумуючи моє прохання, додав: Що ж, якщо буде тобі цікаво, розповім про життя, поділюсь досвідом.

Але мусиш ти знати, що неможливо навчитися жити на чужих помилках. Кожен проходить і вчиться тільки своїм шляхом, який у кожного свій, окремий... На чужих помилках можливо тільки збагатитися знаннями, стати розумнішим, щоб з гідністю виходити із своїх особистих.

І перш ніж почну розповідати та ділитися своїм скарбом, мусиш ти пристати на мою умову. Умова ця проста – мусиш уважно слухати і, якщо стане щось незрозуміле, задавати запитання. Тож, якщо ти готовий до такої умови нашої бесіди, можемо починати...

– Готовий, промовив я з поспіхом і задоволенням, бо такі справді дуже хотів поспілкуватися з дідом. У багатьох мешканців села своєю повільною, виваженою мовою, словами, які, начебто цвяхи, вбивались у свідомість інших, він викликав повагу і навіть занепокоєння: чи не божевільний буває. Завжди його без поспіху, поважна хода здавалася утаємниченою,

такою, начебто крокуючи шляхом, він обдумує щось вкрай необхідне і важливе.

– Ну що ж, тоді почнемо, – промовив дід і, затягнувшись вкотре самокруткою додав: – Запам'ятай юначе, що жодна людина на нашій життєвій дорозі не

зустрічається нами марно. Щодня ми зустрічаємо нових людей і з кожної зустрічі виносимо щось важливе для себе. Хтось випробовує нас, хтось використовує і дає урок, хтось допомагає здобути нові знання та навички, а хтось робить нас кращими, і це найкоштовніше. Те, що ми розмовляємо з тобою нині, – це теж не намарно. Чому, не знаю, потрібно замислитись над цим. Проте переконаний, що будь-які зустрічі мають на те свою причину. Але перше, про що ти мусиш знати, молодий чоловіче, це те, що **дуже обережно треба відноситися до того, про що ти говориш. Потрібно назавжди тобі запам'ятати, що слова – така ж іноді зброя як і вогнепальна чи холодна.** Ними можна не тільки ранили, а і вбити людину. Так, так – не дивуйся. Я не перебільшую. Випадків цьому дуже багато, але я не буду зупинятися на них. Повір на моє слово. Слова стають інколи причиною сварок між людьми і навіть розв'язанням війн. Із недавньої історії ти знаєш, що за необережно сказане слово людей саджали у тюрми або розстрілювали. Лише одним необережно сказаним словом давні дружні стосунки між людьми можуть обірватися раз і назавжди. У запалі суперечки можна легко випалити таке, що ти зовсім не мав на увазі. Одночасно слова можуть надихнути, підняти на небачену височину твого духу, твоїх незвіданих можливостей. Станеш дорослішим – впізнаєш цілющу, надихаючу силу слів: «Я кохаю тебе» або «Я люблю тебе», «Кохана дружина», «Син, дочка», «Вірний друг». Багато ще є красивих добрих слів, від звучання яких у тебе підніметься настрій, тобі здаватиметься – гори зсунеш. Тому, хоч у житті людей це дуже і дуже непросто, необхідно користуватися тільки добрими словами. Ти знаходитимеш їх, якщо будеш спілкуватися з хорошими, світлими людьми. Ти легко впізнаєш їх. Вони допоможуть тобі стати Людиною з великої букви. Приносити радість собі, сім'ї, родичам і людям. Чим більше буде у твоєму словнику таких слів, тим щасливішими будуть твої дні.

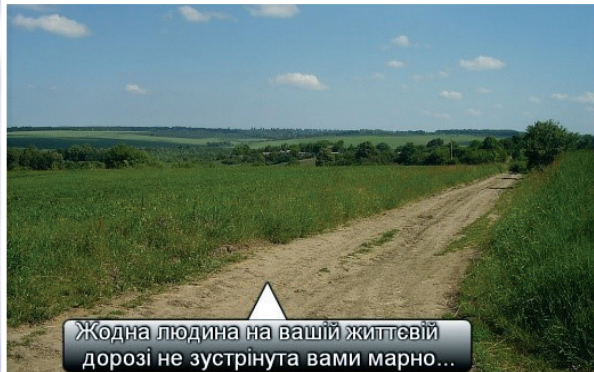
Дід Опанас говорив неспішною, майже літературною мовою, і це здивувало мене настільки, що, коли він на деякий час призупинився, збираючись з думками, я запитав: діду, а який інститут ви закінчували?

– Є такий інститут, повільно, ніби зважуючи кожне слово промовив дід, є такий вищий навчальний заклад, який називається Інститут життя. От у ньому все життя своє я і вчився. Щоправда диплома мені не видали, але паспорт маю, а в житті зустрічався з чудовими, видатними особистостями. Вони і залишили у мені свій слід, синку. Якщо ж я залишу щось тобі, поділюсь із тобою моїми знаннями, досвідом, то вважай ділюсь тим, що дісталось мені від тих людей.

Такий кругообіг життя на землі, юначе. Колись із кимось поділишся і ти.

Маю таку надію, бо іншої причини нашої зустрічі не вбачаю. Ну, і радий буду, що розгружу свою пам'ять набутими знаннями, бо, як не кажи, збиратися скоро і мені в незвідану, на світ іншої дорогу.

Він замовкнув, а я, вражений його словами, мовчки переосмислював сказане і чекав наступних дідових слів.

Жодна людина на вашій життєвій дорозі не зустрінута вами марно...

Хвилини через кілька він запитав: «Що синку, задумався? Це добре. Значить, ми такі дійсно зустрілися не дарма. Слухай тоді мою подальшу мову»...

– **Ніколи нікому не розказуй про свої далекі плани.** Не розказуй, як би не хотілося цього до тих пір, поки ці плани не здійсняться.

– Чому це, діду – дивуюсь я. А якщо я розкажу про своє бажання брату чи найкращому другові. Не будуть же близькі люди встромляти палки в мої колеса.

– Гм... апчи, – пролунало гучне дідове чихання. Пролунало так, що чкурнули з переляку горобці на дереві. Але згодом, без поспіху зтягнувшись козячою ніжкою з домашнім тютюном, він про-

мовив:

– Не будуть, то не будуть, синку. Не будуть, можливо, вони спеціально перешкоджати тобі, але можуть це зробити і без злого помислу. Тут безліч різних причин. От, приміром, посперечалися між собою двоє братів. Посперечалися зопалу, випадково. Одному здалося, що батьки приділяють більше уваги іншому. Тривалий час це не сприймалося перешкодою у братніх стосунках, але в душі неприязнь накопичувалася і однієї хвилини зауваження одного щодо того, що ти, мовляв, пестунчик батьків, бо тебе люблять більше, викликало у іншого вибух гніву. Він ударив брата в обличчя, почалася бійка. Невідомо як би вона закінчилася, якби не їхня сестра, яка розборонила їх. Тож, треба тобі знати, що між близькими людьми протягом життя теж відбуваються суперечки, які не завжди закінчуються щасливо, як у цьому випадку. Саме тому, якщо ти дуже хочеш, щоб бажання твоє здійснилося, якщо ти не хочеш стати предметом насмішок, кепкувань людей у разі провалу твоїх планів – не розказуй про них нікому, навіть близьким людям. Розкриваючи свої секрети, можна втратити все. Май це на увазі і не забувай.

Дід Опанас замовчав і після тривалої мовчанки, піднявшись із лавки, промовив: Ти, юначе, посидь трохи наодинці. Буде тобі корисно обдумати мої слова, а я тим часом огляну господарство, чи бува не зайшла якась худобина. Потім, якщо вистачить у тебе терпіння і не втрапиш бажання чомусь навчитися ще, ми продовжимо.

Навіть якщо ти ангел, завжди знайдеться той, кому не сподобається шелест твоїх крил...

– Ліниво пекло полуденне сонце. Гуділи в траві джмелі. Лець чутно шелестіли, ніби розмовляючи між собою, із ще не розкритими бутонами будяки, що росли тут таки, побіля лавки діда Опанаса. Я сидів на дідовій лавочці, закривши очі, і думав про почуті від нього слова. Дивувався із того, що, багато разів зустрічаючи цю людину у родичів чи сусідів, у тих чи інших місцях нашого села, ніколи навіть не здогадувався, що він може виявитися такою цікавою і ерудованою людиною. Незбагненні шляхи Господні, промайнула і тут же випурхнула у мене думка, щоб поступитися іншій.

Жодна людина на нашій життєвій дорозі не зустрічається нами марно, – бриніли у мені слова. Щодня ми зустрічаємо нових людей і з кожної зустрічі виносимо щось важливе для себе.

Як, де, коли засвоїв дід ці прості істини? Чому мені, людині з вищою освітою ніколи не спадали на думку такі чіткі пояснення, здавалось би, випадкових зустрічей із людьми? Не один раз і не два, тривалий час, підтримуючи стосунки з кимось із людей, які не були мені цікавими, я запитував себе: «Що принесе мені спілкування із цією людиною?» Не знаходячи відповіді, продовжував спілкуватись до тих пір, доки зустрічі не закінчувались самі собою. Були причиною цього мої до нього антипатії, а чи більше його до мене, не мало значення, ми розставались без жалю і ні він, ні я ніколи не задавалися питанням про те, для чого потрібна була ця, спочатку випадкова, зустріч. Дід Опанас розкрив цю утаємничену мудрість так, як колись, ще на університетській лаві, із вуст викладача відкрилась мені ще одна істина, яка пояснила причину тих процесів, що відбуваються у житті.

Я мало не підскочив з лави, коли почув: «**У світі постійно, ні на хвилику не зупиняючись, іде боротьба добра і зла**». Була це для мене така несподівана, чітко, математично визначена формула буття, що кілька наступних днів я ходив вражений цим відкриттям.

Щось схоже було нині і те, коли дід відкрив утаємничену причину зустрічі людей.

Через півгодини дід Опанас повернувся. Мовчки став біля лавки і, дивлячись на мене, запитав:

– Ну що, синку, будемо продовжувати нашу бесіду-спілкування чи перенесемо на другий день? Дещо ти сьогодні взнав для себе і корисніше було б отримувати знання невеликими порціями, щоб затримались на довше, але якщо ти маєш бажання почути щось ще, можемо продовжувати...

– Так, так діду Опанасе, так, якщо можете, почнімо іще, чи не вблагав я.

Дуже багато ще хочеться від вас почути...

– Ну, якщо так, промовив дід, сідаючи на лавку, то слухай ...

У житті кожен із нас зустрічається із багатьма неприємностями. Там нас хтось образить, там ми встанемо не із тієї ноги і буваємо на весь день без видимої причини злими, десь оступилися, десь вскочили у якусь халепу...

А тому **однією із необхідних для здорового життя навичок є вміння швидко забувати все погане, що трапилося**. Уяви собі, юначе, день, коли все падає з рук, не лежить ні до яких справ душа, а настрої такий – хоч вовком вий. Уявив?

– Уявив діду, – відповідаю йому і добавляю: – були такі дні у мене. Знаю, що то таке, і боровся з цим примітивно просто – вживанням вина, горілки або ж, якщо була можливість, намагався знайти розраду у протилежного полу.

Не скажу, що завжди допомагало, але на деякий час притупляло ці нехороші відчуття.

– Ну так, так, – неквапно промовив дід Опанас – якісь години воно надає відчуття полегшення, але пізніше може втратитися надія на покращення, і тоді людина вживається з таким станом. Живе без радості, задо-

волення та, як результат, отримує сірі, безраднісні дні і роки. А жінки? Вони здебільшого полюбляють сильних, впевнених у собі чоловіків і самі шукають захисток від життєвих негараздів. Хоч, звичайно, бувають і винятки із загального правила. Тому найкраще, що пораду – **сприймати все: і хороше, і погане таким, як воно є. Не зациклюватися на неприємностях. Вони з часом, як і все у житті, проходять.**

Не можна жити образами, не треба тримати на кого-небудь злість, треба уміти прощати тих, хто робив погане у житті. Дуже шкідливо тягти у свою душу різний непотріб.

– Діду, – запитую, коли він замовчав, – а у вас траплялися сварки з людьми, і

чи вдавалось вам не тримати на них злість?

– Та-а-а... – махнув він рукою, – траплялися і траплялися, синку. Але в міру сил намагався уникати їх. Якщо ж не вдавалось, то гримів так, як ото грім на небі. Всяке бувало і по-всякому. Був я теж молодим. Теж робив помилки, за які розплачувався потім гіркою долею. Це нині, у мої 84 роки, я такий мудрий і спокійний, бо пройшов Крим, Рим і мідні труби. Нині не засмучуюсь, якщо люди мене не розуміють. Засмучуюсь, якщо я не розумію їх. Своїм досвідом та знаннями, які діставались мені потом і кров'ю, ділюсь ось з тобою, щоб набирався ти розуму. І хоч в основному молоді люди дуже рідко переймають чужі знання і досвід, бо вважають себе розумнішими, самостійними, але все ж бувають випадки, коли дехто з них звертає увагу і стає мудрішим, спокійнішим, легше переносять ті негаразди, які час від часу трапляються. Зауваж, ніхто із людей не може їх уникнути. Ніхто. А тому до слів аксакалів, як кажуть на сході, треба прислухатися. Цінну поміч і пораду можна від них отримати.

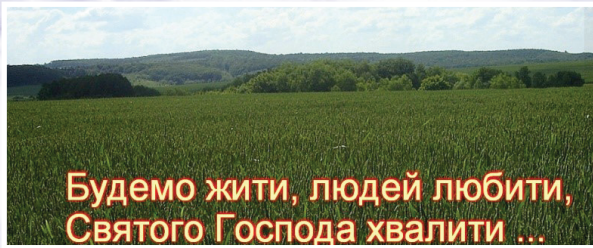
А чи тримав на когось злість? – Ні. Якщо траплялася така людина, яка надто вже мені насолить, були такі, то просто мовчки покидав її. Прощав, але не мав з нею більше ніяких стосунків. Обходив десятою дорогою. «С глаз долой, из сердца вон!», – влучно каже про такий випадок російське прислів'я. Повторюся: дуже шкідливо тягти у свою душу непотріб. Без жалю викидай його геть. Чим скоріше ти зробиш це, тим здоровішим будуть твої тіло і душа...

Сонце клонилося до заходу. Дід Опанас замовчав і після нетривалої задуми промовив: «Давай, юначе, на цьому і закінчимо нашу розмову. Скоро вечір.

Ще у мене трохи праці по господарству, тому, якщо матимеш

бажання та час, приходи завтра. Продовжимо нашу бесіду...»

Ми розпрощались. Обтяжений вечірніми клопотами дід Опанас пішов до своєї хатини. Ще трохи посидівши на дідовій лавчині, роздумуючи над словами діда, заспив додому і я.

Поради від волхва

Коли людина вирішує змінитися – змінюються і люди, які її оточують...

1. Правило Дзеркала

Оточуючі мене люди – мої дзеркала. Вони відображають особливості моєї власної особистості, моєї душі, часто не усвідомлювані мною. Наприклад, якщо хтось мені хамить, – це означає, – я так хочу, я це дозволяю. Якщо хтось знову і знову обманює мене, значить, я схильний до того, щоб повірити будь-кому. Так що ображатися нема на кого.

2. Правило Вибору

Я усвідомлюю, що все, що відбувається в моєму житті – є результат мого власного вибору. І якщо сьогодні я спілкуюся з нудною людиною, значить, я сама нудна чи занудливий. Немає поганих і злих людей – є нещасні. Якщо я розгрібаю їхні проблеми, значить, мені це подобається. Так що нема до кого пред'являти претензії. Я сама причина всього, що відбувається зі мною. Автор і творець своєї долі – я сам.

3. Правило Погрішності

Я згодний з тим, що можу помилятися. Не завжди моя думка або мої вчинки інші люди повинні вважати правильними. Реальний світ не тільки чорне і біле, є ще світло-сірий

і темно-біле. Я не ІДЕАЛ, я просто хороша людина і маю право на помилку. Головне – зуміти визнати її і вчасно виправити.

4. Правило Відповідності

Я маю рівно те, і рівно стільки, чому я відповідаю, на скільки за-слугую, не більше, не менше, чи стосується це відносин з людьми, роботи чи грошей. Якщо я не можу любити людину на повну катушку,

смійно вимагати, щоб ця людина ТАК любила і мене. Так що всі мої претензії безглузді. І разом з тим, коли я сам вирішую змінитися – змінюються і оточуючі навколо мене люди (в кращу сторону)

5. Правило Залежності

Мені ніхто нічого не винен. Я ж здатен і можу безкорисливо допомогти всім, кому можу. І мені це в радість. Щоб стати добрим, треба стати сильним. Щоб стати сильним, треба повірити в те, що я все можу. А я вірю! Але треба і вміти говорити «НІ!»

6. Правило Присутності

Я живу тут і зараз. Минулого немає, тому що кожна наступну секунду настає справжнє. Майбутнього немає, бо його ще немає. Прихильність до минулого призводить до депресії, занепокоєння майбутнім породжує тривогу. Поки я живу справжнім, я СПРАВЖНІЙ. Є привід радіти.

7. Правило оптимізму

Поки ми лаємо життя, воно проходить повз. Очі бачать, ноги ходять, вуха чувають, серце працює, Душа радіє. (Могло бути і гірше...). Решта залежить від мене. Тільки від мене.

Актуально

Що робити, якщо банкомат "з'їв" картку

Банківські картки досить рідко застрягають в банкоматах. Найбільш розповсюджені причини: помилка приладу або підозра на шахрайство. Втім, як би там не було, залишитися наодинці з банкоматом без грошей і без картки – справа неприємна.

Що робити?

Не спішіть панікувати: почекайте хвилин п'ять. Якщо банкомат карточку не поверне, починайте діяти. Спочатку знайдіть на приладі контактні телефони служби підтримки. Ця інформація є на будь-якому банкоматі. Наберіть номер телефону, повідомте причину пригоди і адресу розташування банкомату. Кваліфікований спеціаліст проінструктує вас що робити далі.

Є два найбільш розповсюджені алгоритми:

- Оператор повідомляє де можна забрати картку і в які терміни: обслуговуючи банкомат її просто заберуть інкасатори і відвезуть в відділення банку з якого і можна буде забрати;
- Не повертаючи, картку просто знешкоджують – за-

для безпеки щоб з її рахунку не щезли кошти (вам доведеться її оформляти знову)

З яким алгоритмом стикнетесь ви, – все залежить не тільки від установи, а і від банкомату, тому морально готуйтеся до обох варіантів

Головна рекомендація: як тільки банкомат проковтнув вашу картку, телефонуйте у свій банк, який її випустив і блокуйте її. Причину називайте таку як є: «банкомат проковтнув карточку, блокуюю її із міркувань безпеки» Тоді ніхто з неї грошей не зніме.

Не чекаючи повернення картки, ви можете замовити випуск іншої. Здебільшого це робиться за телефоном, але частина банків відноситься до цього досить консервативно і просять зайти, щоб підписати заяву.

Підведемо підсумок:

Якщо банкомат «забрав» вашу картку телефонуйте в свій банк і блокуйте її. Потім замовляете нову і не забудьте зателефонувати в установу, яка обслуговує банкомат. Взнайте, як бути з карточкою, яку було проковтнуто. Вам повідомлять чи можна її повернути, як і коли це зробити.

За матеріалами Інтернет сайтів, підготував Григорій Півторак

**ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ ЦЕНТР ПЕРЕПІДГОТОВКИ
ТА СОЦІАЛЬНОЇ АДАПТАЦІЇ,
ХМЕЛЬНИЦЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ.**

Реформування Збройних Сил, яке проводиться Міністерством оборони України, породжує соціальні питання, пов'язані з адаптацією до нових умов життя та діяльності громадян, звільнених у відставку або у запас з військової служби. Більшість військовослужбовців, які залишили Збройні Сили, перебувають в працевдатному віці і мають високий освітній рівень. Вони готові реалізувати свій потенціал в цивільних умовах, але в багатьох випадках освічені та працевдатні громадяни, залишаючись непрацевлаштованими, попадають в групу соціального ризику.

Вирішення ситуації, яка склалася в результаті реформування Збройних Сил України, потребує вагомих зусиль та ефективних дій з боку уряду країни. НАТО надає підтримку Україні у виробленні стабільних та ефективних програм, спрямованих на соціальну адаптацію військовослужбовців, звільнених у відставку або у запас, а також включених в план звільнення зі Збройних Сил України (в т.ч. демобілізованих учасників АТО). Однією з таких програм є програма НАТО-Україна з перепідготовки військовослужбовців. Відповідно до мети програми, діяльність Хмельницького центру перепідготовки та соціальної адаптації включає перенавчання на цивільні спеціальності осіб, звільнених з лав Збройних Сил України, та надання допомоги у їх профорієнтації та пошуках роботи.

В 2006-2013 рр. за умов фінансування Трастовим фондом НАТО «Партнерство заради миру»- Хмельницький центр перепідготовки та соціальної адаптації» перепідготовку на 500-годинних курсах пройшли 2129 осіб, а 1139 осіб успішно працевлаштовані за допомогою центру.

В 2007-2017 рр. Хмельницький центр за програмою НАТО-Україна з перепідготовки військовослужбовців організував перепідготовку та допомогу в працевлаштуванні 810 особам на 350-годинних курсах та 30 особам на 100-годинних курсах.

ПРАВИЛА НАБОРУ

Хмельницький центр перепідготовки та соціальної адаптації організовує **безкоштовні** 2-х місячні курси професійного навчання (перепідготовки, підвищення кваліфікації) військовослужбовців, звільнених зі складу або включених у план звільнення зі Збройних Сил України. Особи, які бажають навчатися на курсах (далі – **кандидати на навчання**), повинні мати середню або вищу освіту.

КРИТЕРІЙ ВІДБОРУ КАНДИДАТІВ

Слухачами курсів на безкоштовній основі можуть бути:

- військовослужбовці за контрактом Міністерства оборони України,
- кадрові військовослужбовці Міністерства оборони України,
- кадрові військовослужбовці Міністерства оборони України, які призвані с запасу по мобілізації .
- військовослужбовці інших силових структур України.

Вищеперераховані категорії військовослужбовців мають право на безкоштовне професійне навчання (перепідготовку, підвищення кваліфікації), якщо вони сплановані на звільнення в поточному році або якщо їх звільнення відбулося не раніше 3-х років (на день подачі документів) за нижчезазначеними причинами.

Військовослужбовцям які звільняються з військової служби в поточному році та мають вислугу більше десяти років , дозволяється проходити **професійну перепідготовку** за рахунок **службового часу**.

Причини звільнення військовослужбовців зі Збройних Сил України:

- за вислугою років,
- за віком,
- за власним бажанням,
- за сімейними обставинами,
- після закінчення контракту,
- за станом здоров'я,
- за організаційно-штатними заходами.

Квота для звільнених військовослужбовців СБУ, прикордонних, внутрішніх військ або нацгвардії може бути надана під час фази імплементації проекту. Вказана категорія має складати не більше 50% від загальної чисельності слухачів.

Перевага при зарахуванні на курси надається військовослужбовцям, які закінчили або закінчують військовою службою без права на пенсійне забезпечення.

Право на участь у програмі надається військовослужбовцям тільки один раз.

Військовослужбовці, відрahовані з курсів із різних обставин, повторно до конкурсу на зарахування не допускаються.

Перший тиждень навчання на курсах є випробувальний, протягом якого слухач має право відмовитися від навчання з різних обставин, при цьому за ним зберігається право на участь у програмі в майбутньому.

Додатковими критеріями відбору є висока мотивація військовослужбовця у проходженні професійної перепідготовки та успішне проходження вступної співбесіди.

Документи, необхідні для зарахування кандидата на курси професійного навчання військовослужбовців:

- заява на ім'я директора центру(довільно від руки);
- фото 3x4;
- копія документів про освіту ;
- для військовослужбовців, спланованих на звільнення у запас, – **довідка-направлення** з військової частини;
- ксерокопія 1-6 сторінок військового квитка військовослужбовця запасу, або посвідчення офіцера, прапорщика, військовий квиток військовослужбовця за контрактом

Основними документи, які регламентують правові основи соціальної адаптації військовослужбовців, є наступні законодавчі акти:

Закон України «Про державні гарантії соціального захисту військовослужбовців, які звільняються з військової служби у зв'язку з реформуванням Збройних Сил України та членів їхніх сімей» від 15.06.2004 р. №1763-IV;

Наказ Міністра оборони України «Про затвердження Порядку та умов направлення на підготовку, перепідготовку або підвищення кваліфікації військовослужбовців Збройних Сил України, що підлягають звільненню у зв'язку із скороченням штатів або проведенням організаційних заходів, за станом здоров'я» від 26.07.2013 р. №564.

НАПРЯМИ І СПЕЦІАЛЬНОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ (ПЕРЕПІДГОТОВКИ, ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ) ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Хмельницький центр перепідготовки та соціальної адаптації пропонує в 2018-2020 роках курси професійного навчання (перепідготовки, підвищення кваліфікації) військовослужбовців за наступними **напрямами і спеціальностями:**

економічний напрям:

спеціальність «**Менеджмент**», спеціалізація «Менеджмент підприємницької діяльності» (група «Менеджмент підприємницької діяльності»);

спеціальність «**Облік і аудит**», (група «Облік і аудит»);

комп'ютерний напрям:

- галузь знань «Мистецтво» спеціальність «**Дизайн**», спеціалізація «Графічний дизайн та реклама» (група «Графічний дизайн і реклама»);

- галузь знань «Радіотехніка, радіоелектронні апарати та зв'язок» спеціальність «**Апаратура радіозв'язку, радіомовлення та телебачення**» (група «Апаратура радіозв'язку, радіомовлення та телебачення»);

- галузь знань: «Інформаційні технології», спеціальність «**Комп'ютерна інженерія**», спеціалізація «Системне програмування» (група «Комп'ютерна інженерія»)

Курси професійного навчання спрямовані на перепідготовку за цивільними спеціальностями, соціальну та професійну адаптацію **військовослужбовців**, звільнених у запас або відставку, а також включених у план звільнення зі Збройних Сил України, з метою їх подальшого працевлаштування в цивільному секторі економіки.

Терміни: професійне навчання здійснюється на 2-х місячних курсах, що проводяться за 350-годинною програмою.

Режим занять: 5 днів на тиждень, 6 годин у день.

Категорія слухачів: фахівці з вищою та середньою спеціальною освітою.

Навчальні плани. Основою для складання навчальних планів підвищення кваліфікації військовослужбовців стали навчальні плани освітньо-кваліфікаційних рівнів бакалавра та спеціаліста за відповідним напрямом професійного навчання. У навчальний план включено нормативні дисципліни з циклів: професійно-орієнтованої підготовки, природничо-наукової, загальноекономічної та професійної підготовки, а також вибіркової дисципліни з циклу дисциплін самостійного вибору навчального закладу та самостійного вибору студента (слухача). Кожну навчальну програму підвищення кваліфікації розроблено з урахуванням рекомендованого співвідношення між практичними та теоретичними заняттями як 2/3 до 1/3 загального навантаження.

Навчально-методичні матеріали.

Кожний слухач забезпечується:

- підручниками та навчальними посібниками;
- виробничими ситуаціями і практикумами;
- тестами для перевірки та закріплення знань;
- інформаційно-методичними матеріалами з питань діяльності підприємств;
- диском DVD з навчальними матеріалами.

Документи, які отримуються після закінчення курсів.

Випускники, які мають відповідну освіту та на 100% виконали навчальне навантаження, отримують **свідоцтво державного зразка про підвищення кваліфікації** Хмельницького національного університету та **сертифікат** Хмельницького центру перепідготовки та соціальної адаптації.

Наша адреса:

29016, м. Хмельницький, вул. Інститутська, 11,
Хмельницький національний університет, ХЦПСА.

Інформацію про порядок та початок навчання на курсах можна отримати:

Робочий тел.: 0382729815;

Мобільний тел.: 0673817242;

Сайт центра: www.retrain.km.ua

2018 рік –

рік жовтої земляної собаки

Жовта земляна собака – мирна тварина, яка терпіти не може конфліктів. Тому астрологи стверджують, що в 2018 році нарешті запанують мир та спокій. Можливо, прийти до компромісу вдасться навіть тим, хто раніше вважалися непримиренними ворогами. Жовтий колір символізує не тільки Землю, але і сонячне світло. Це означає, що в 2018 році стане більше оптимізму і радості. Хочеться вірити, що гороскопи кажуть правду щодо того, якій тварині за гороскопом буде присвячений 2018 рік, і жовта собака дійсно принесе людям багато щастя.

Важливо відзначити, що Собака у східній астрології вважається жіночим знаком. Тому в 2018 році особливого успіху досягнуть люди, які володіють м'якістю, інтуїцією і щирістю. Правда, одночасно в 2018 році людей можуть очікувати досить помітні емоційні перепади.

Собака цінує сім'ю. Тому в 2018 році пощастить вірним людям, для яких сім'я – на першому місці. Важко доведеться тим, хто звик до самотності. Хоча, можливо, вони переглянуть свої погляди і вирішать, що пора почати нове життя.

Характер людей, що народилися в рік собаки

Кого подарує світ у 2018 році? Собака є чесною, безмежно відданою і вірною твариною. Цими рисами вона наділяє людей, які народяться у рік жовтої собаки. Такі люди стають відмінними друзями, які готові прийти на допомогу в будь-який час. Улюбленці жовтої собаки не здатні терпіти несправедливість: вони завжди стають на сторону слабкого і прагнуть відновити істину, навіть якщо ризикують при цьому самі.

Крім того, людям, що з'явилися в новому 2018 році, можна буде довірити будь-яку таємницю і можна бути впевненими, що вони не видадуть чужих секретів ні за яких обставин.

Стихія землі подарує всім, хто народиться в 2018, здатність тверезо оцінювати ситуацію і впевнено стояти на ногах. Це стосується фінансового благополуччя: такі люди завжди знайдуть спосіб заробити і ніколи не залишаться на міліні. Крім того, вони будуть цінувати затишок і комфорт.

Негативні риси людей, які народилися під знаком жовтої собаки

Собака може бути дуже цинічною і гострою на язик. Вона говорить правду в обличчя, нічого не приховуючи, через що можуть виникати досить серйозні

неприємності, адже подібну прямотушність пробачити готовий далеко не кожен. Тому всім тим, хто народжений під знаком собаки, варто навчитися тримати язик за зубами і усвідомити, що говорити правду в обличчя варто далеко не завжди.

У колективі жовта собака може всіляко критикувати оточуючих. Вони схильні впадати в депресію, довго переживають неприємності і поразки, однак це не привід думати, що життя погане.

Жовті земляні собаки бувають надмірно стурбовані фінансовим благополуччям. Вони можуть ставати жадібними і меркантильними, прагнуть до збагачення, забуваючи, що гроші заробляються не для того, щоб зберігатися під сімома замками. Не треба забувати про те, що існують і нематеріальні цінності.

Сім'я і кохання

Незважаючи на зовнішню товариськусть, Жовта земляна собака не схильна підпускати до себе людей занадто близько. Її друзями стають лише перевірені люди, разом з якими можна сміливо «піти у розвідку». У 2018 році удача чекає тих, хто цінує свою сім'ю і не схильний «поглядати наліво».

До речі, астрологи вважають, що шлюби, які будуть укладені в 2018 році, будуть особливо міцними, тому, якщо ви плануєте весілля, варто задуматися про те, чи не зіграти його саме цього року. Пам'ятайте, що 2019 рік буде роком свині, яка аж ніяк не доброзичлива закоханим, які прагнуть зареєструвати стосунки.

Жовта собака подарує можливість зустріти свою другу половину всім одиноким людям, які не наважуються будувати відносини через сором'язливість. Головне – не пропустити свій шанс.

Рекомендації на 2018 рік для тих, хто активно будує кар'єру

Собака вперта і активна, тому свою прихильність вона подарує людям, яких не зупиняють на шляху перешкоди. Якщо докласти всі зусилля і не відмовлятися від задуманого, вдасться реалізувати свої плани. Активні, діяльні люди сміливо беруть ініціативу в свої руки, зуміють отримати підвищення або добитися зростання власних доходів.

Жовта земляна собака не любить тих, хто присвячує величезну кількість часу мріям і фантазіям, відмовляючись від реальних дій. А всім іншим господарям року з радістю дасть можливість реалізувати себе і досягти поставлених цілей.

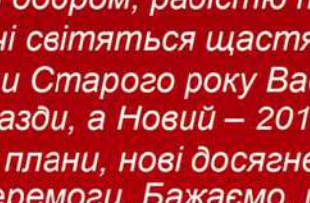
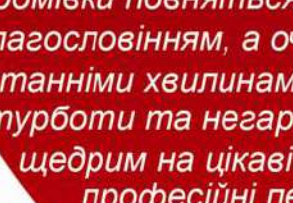
Політична ситуація

Жовта земляна собака повинна принести людям мир і спокій, а отже, є надія, що суперники стануть партнерами, а вороги підпишуть пакти про ненапад. Великих успіхів досягнуть держави, які прагнуть вирішувати питання дипломатичним шляхом, а не зброєю.

А щоб задобрити земляну собаку, зустрічайте Новий рік в одязі жовтого кольору і прикрасьте інтер'єр жовтими аксесуарами.

Діа Мороз

Дорогі, шановні українці!

Щиро вітаємо Вас з Новим роком та Різдвом Христовим!

Нехай Ваші серця будуть зігріті любов'ю і теплом, домівки повняться добром, радістю та Божим благословінням, а очі світяться щастям. Нехай з останніми хвилинами Старого року Вас покинуть турботи та негаразди, а Новий – 2018 рік буде щедрим на цікаві плани, нові досягнення та професійні перемоги. Бажаємо, щоб Різдвяна зоря запалила у Ваших серцях вогонь віри та любові, надії та оптимізму, наснаги та невичерпної енергії!

